

SESTRA BENIGNA CONSOLATA
Z ŘÁDU NAVŠTÍVENÍ PANNY MARIE.
Narodila se 6. srpna 1885,
zemřela 1. září 1916.

SLUŽEBNICE BOŽÍ,
SESTRA
BENIGNA CONSOLATA
FERREROVÁ
ZE ŘÁDU NAVŠTÍVENÍ PANNY MARIE
V COMĚ V ITALII.

PŘELOŽILY ŠKOLSKÉ SESTRY O. S. F.
NA KRÁL. VINOHRADĚCH KORUNNÍ TŘ. 4.

V PRAZE 1924.
TISKEM ARCIBISKUPSKÉ KNIHTISKÁRNY ROHLÍČEK A SIEVERS.
NÁKLADEM ŠKOLSKÝCH SESTER O. S. F.

Nihil obstat.

JOSEPHUS HRONEK,
censor.

Pragae, 8. Novembris 1923.

Imprimatur.

N. E. 15.637.

✠ ANTONIUS PODLAHA,
episcopus Paphiensis,
vicarius generalis.

PŘEDMLUVA.

Stůněme přílišnou sebedůvěrou a přeceňováním sebe. Že nemoc ta je vážná, ukazuje starostlivost a péče našeho božského Spasitele. Aby vyléčil všechny, kdož jsou dobré vůle a poskytl jim pevné opory v dětinné oddanosti a důvěře v Něho, posílá nám duše svaté, jež činí důvěřnicemi svých slitování.

I sestra Benigna Consolata je apoštolkou této jeho lásky k tvorům. Jak útěchyplná jsou na příklad slova, jež k ní promluvil: „Chce-li mi kdo způsobiti velkou radost, ať důvěřuje v moji lásku; kdo však mi chce připraviti radost větší, ať v ni důvěřuje ještě více, a kdo mě chce potěšiti nejvíce, ať důvěře v mou lásku vůbec neklade mezi. Duše nemá míti nikdy strachu před svým Bohem.“

Dojemná to něha, ale i velká příčina, abychom pokorně uznali vlastní zaslepenost a vroucně prosili: „Ó Ježíši, milovníče duší našich, dej, ať pochopíme tajemství dětinné prostoty a naprosté oddanosti, jež otvírají brány tvého království!“

A ty, věrná služebnice Ježíšova, Benjamino Srdce jeho, pro své mučednictví lásky nám vypros, aby i u nás co nejvíce duší poznalo, že Ježíš je všecek láska a že touží, aby byl lidskými srdci milován.

KAPITOLA 1.

Dětství a mládí Mariino.

Sestra Benigna Consolata pocházela z vážené obchodnické rodiny, usdlé v severoitalském městě Turině. Otec její se jmenoval Šebestián Ferrero, matka slula Karla. Naše světice se narodila 6. srpna 1885 a obdržela na křtu sv. krásná jména Marie Consolata Rozálie. Kromě ní měli rodiče ještě syny Jana, Kamila a dcerušku Adélu. Ta byla nejmladší.

Naše Marie jevila již v útlém věku nejen jemné, vnímavé srdce, ale i pevnou, umíněnou a trochu ctižádostivou povahu. Vyrůstala však v ovzduší, proniknutém hlubokou zbožností a opravdovostí a majíc dobrou vůli, zbabovala se ponenáhlu neblahých těch sklonů.

V pěti letech začala chodit do školy, v níž se jí velice líbilo. Po roce obdržela společnici v sestřičce Adéle, která však, jsouc příliš zvyklá matce, odcházela z domova jen nerada. Často tekly při tom slzy a zazníval hlasitý pláč. Ale Marie dovedla vždy sestřičku uchlácholit a uklidnit. Tak chodily obě dívky po tři léta společně

do městské školy. Pak je starostlivá matka svěřila sestřám sv. Josefa, u nichž se měly též připravit na první svaté přijímání. Přes den byly v pensionátě, teprve k večeru se vracely do otcovského domu. Poslední týden před velkým dnem konaly duchovní cvičení a dlely stále v ústavě.

Z doby té se zachoval zápisník Mariin; je psán úhledně a čistě, slohem jednoduchým a jasným. Ale právě ta prostota nutí, aby člověk přemýšlel. Obsahuje různá předsevzetí a poznámky z přednášek, zachycené svěže, s dětskou prostomilostí. Ale o dojmech prvního svátostního spojení s Ježíšem nezaznamenala zbožná dívka ani slova. Z účinků jeho však můžeme souditi, že bylo milostiplné, požehnané. Toho roku přijala i svátost bířmování. Na podzim se opět vrátila do školy městské, ale na pensionát sester sv. Josefa si zachovala trvalou srdečnou vzpomínku.

Velice ráda chodívala vždy ve čtvrtek na vyučování náboženské a upřímně se snažila žiti podle pravd sv. víry. A tak se s milostí boží povaha dívčina zušlechťovala, vrozená svěhlost znenáhla ustupovala mírnosti a trpělivosti.

Na konci roku se udělovaly nejhodnějším a nejpilnějším žákyním odměny. Tehdy byla cena ta stanovena na svědomité zachování mlčení. Marie si umínila, že jí dobude stůj co stůj. Kolik námahy a sebezapření jí to stálo! Později doznala, že se nejednou kousala do jazyka, tak velice se jí chtělo promluvit. Takováto pevnost a ráznost povahy jistě opravňovala k nejlepšímu dějím.

Když vychodila s výborným prospěchem školu obecnou, bylo v Turině otevřeno dívčí gymnasium. Pan Ferrero dal tedy dcerku svou tam, ale když po roce ústav pro nepředvídané obtíže zanikl, přešla k sestřám Sacré Coeur. Ve škole té vynikala jak ctnostmi, tak i nadáním. Laskavě a skromně se ujímala spolužaček méně nadaných. Zvláště pěkně kreslila. Profesor, spatřiv jednou zdařilou její práci, zvolal pln radosti: „Výborně, výborně! Měli bychom zde postavit fonograf, aby slova ta stále opakoval!“ Ale nadšená pochvala nezmátla mladé umělkyně, jež pokračovala v práci sice potěšena, ale přece klidna.

Než odešla do školy, pomáhala obratně matce i služebně v domácnosti. Vstávala časné a chodila s rodiči na mši sv. a k sv. přijímání. Ježíš jí k sobě něžně přitahoval a pravdu měla představená Sacré Coeur, když jednou pravila: „Rychlý pokrok milého toho dítěte ve vědomostech i ctnostech připisují dennímu sv. přijímání.“

Když Marie dokončila s vyznamenáním studie, zůstala již u rodičů. Denním programem jejím byla modlitba a práce, posvěcování sebe i jiných. V měsíci květnu projevovala něžně úctu a lásku Boží Matičce, zdobíc její oltář a nabádajíc k tomu i známé děti. Také ráda pomáhala ubohým, majíc v tom skvělý příklad ve zbožné své matce, jež byla horlivou členkou spolku sv. Vincence.

Největší radostí a útěchou její byla však modlitba. I při práci byla sebrána, někdy však odešla, poklekla před obrazem a rozmlouvala vroucně se svým Bohem nestarajíc se, zda ji někdo pozoruje. Byla prostá, upřímná

jako dítě, nebažila po zábavách a požitcích, spokojující se tím, čeho se jí dostávalo. Vedla přesně domácí účty i korespondenci s osobami, s nimiž se rodina obchodně stýkala. Nenáviděla klepů a posuzování, pro každého měla slovo omluvy a soucitu.

Když v létě dleli na venkově, shromažďovala se svolením matčíným děvčátka ze sousedství, učila je modlitbám a zbožným písním a povzbuzovala je k dobrému. Jednou o svátku Nanebevzetí Panny Marie uspořádala pěkný průvod k soše Rodičky Boží, těšitelky zarmoucených.

Vědouc, jak zlobně působí špatný tisk, snažila se, jak mohla, proti němu pracovat: Rozšiřovala dobré knihy a brožury a šla-li navštívit některou přítelkyni, vzala s sebou pěknou knihu, z níž si chvilku čtly.

Zvlášť horlivě uctívala i Božské Srdce Ježíšovo. Obraz jeho, který visel na čestném místě v jídelně, zdobila a osvětlovala zvláště v červnu. Jednou, domnívajíc se, že je v místnosti sama, líbala vroucně svaté nohy Ježíšovy a pak jeho Srdce a říkala při tom: „S pocitem pokory klekám k nohám Ježíšovým, s pocitem lásky se obracím k jeho nejsvětějšímu Srdci.“

Dojemná byla i ochota, s jakou pomáhala bratru Janovi, lékaři. Lnula k němu vše; vždyť jí skýtal tolik příležitosti konati dobré. On pak jí splácel lásku něžnou pozorností, ba téměř úctou. Říkával jí nejednou: „Potřebuji tě víc než chleba.“

A když tento bratr, pýcha rodiny, těžce onemocněl, ošetřovala jej s hrdinskou obětavostí a láskou. Ačkoli velice trpěla, přece se v její tváři zračil duševní klid.

Přijímalať vše oddaně z dobrotivé ruky Boží a pokorně se skláněla před nejsvětějším jeho řízením.

I nemocný trpěl odevzdaně a krácel po příkladech něžné své ošetřovatelky ctností. Poněvadž se nemoc stále horšila, byl zaopatřen svátostmi umírajících, jež přijal s příkladnou zbožností. A když mu nastala hodina smrtelného zápasu, klečela Marie u jeho lůžka a předčítala mu úkon přijetí smrti od ctihodného Cafassa, aby získal plnomocné odpustky. Srdce její trpělo nevýslovně, ale potlačila své city, aby mohla těšiti umírajícího a nerozmnožovala bolesti ostatních. Když pak milovaný bratr v jejím náručí tiše zesnul, byla i uprostřed bolestných slz celé rodině andělem útěchy.

Toho roku pobývala rodina Ferrerova v létě na místě, odkud bylo daleko do kostela. Zbožná dívka nemohla proto do něho tak často, jak by byla chtěla. Také denního sv. přijímání se musila na přání rodičů zříci, ačkoli jí to stálo velmi mnoho. Ale neposteskla si ani slůvkem a hleděla se odškodniti častým přijímáním duchovním. Tím horlivěji se též připravovala na obě sv. přijímání, jež jí byla týdně dovolena. Velice milovala samotou a ústraní. Často prosívala matku, aby se nemusila zúčastniti zábav, k nimž ji vybízeli, aby se zotavila. Raději se bavila s Ježíšem v tiché svatyni svého srdce. Také krásy přírodní na ni mocně působily. Vnímavá její duše s rozkoší naslouchala tajemné řeči, kterou k nám mluví tvorstvo o moci, velebnosti a dobrotě Stvořitelově. Proto jí byly procházky širými nivami a stoupání do hor nejmilejším zotavením. Když dleli v Coazze, chodívala na návrší

Kastela Castello a mlčky vnímala dojmy nádherného obrazu, rozkládajícího se u jejích nohou. Častěji utkvěla dlouhým, zamyšleným pohledem na matných obrysech kláštera Navštívení v Strada di Pozzo; vždyť klášter měl pro ni zvláštní přitažlivost, řeholní život se jí jevil jako klidný přístav. Ale v srdci jejím dosud zápasila láska k příbuzným s láskou boží. Celá její bytost trpěla tímto bojem, o němž nikdo nevěděl, ale konečně nastal den, kdy Pán odstranil všechny překážky a otevřel jí brány požehnaného toho asyly.

Z rysů její povahy dlužno připomenouti ještě opravdovost, nenávidící polovičatosti a pohodlnosti. Jednou v létě se musila zúčastniti společného oběda v hotelu. Neváhala ani okamžik, poznamenala se sv. křížem a tiše se pomodlila. Jen jedna dáma měla odvahu následovati jejího příkladu.

Marie měla též podivuhodný dar přitahovati srdce, aby je pak dovedla k Spasiteli. Chování její bylo příjemné, vzdělávající. Milý, klidný obličej, jasné oko, důstojný půvab postavy, zkrátka všecko označovalo duši ušlechtilou, neobyčejnou. Nikdo však netušil, jaké množství zvláštních milostí zaplavuje její duši, nikdo — kromě zповědníka — nevěděl o důvěrných sděleních Spasitelových. Duchovním rádcem jejím byl kanovník Ludvík Boccardo, jemuž otvírala každého týdne srdce své s dětinnou prostotou a upřímností. Znal ji asi od dvanácti let. Pod záminkou, že chce vše důkladně zkoumatí, ji vyzval, aby napsala, co „onen hlas“ říká. Sama by se nikdy nebyla odhodlala svěříti zjevení Spasitelova a city duše své

papíru. Měla vše zapisovati bez vědomí ostatních. Protože byla v domácnosti velice zaměstnána, zbývalo jí k tomu málo času, takže je ku podivu, jak mohla tolik napsati. Papír a tužku nosila stále u sebe a tak plnila ve chvílkách takřka urvaných, co jí ukládala poslušnost k zповědníkovi. Schody, vedoucí k sýpce, jí byly obyčejně bezpečným útočištěm. Práce její však nejeví ani stopy chvatu nebo neklidu, vše je spořádané, bez oprav a škrtnání. Je patrno, že pomocníkem jejím byl sám Spasitel. Nekoněčná láska a něžnost Srdce jeho se v oněch zápiscích jeví jako mohutný proud, který touží jen po jediném: naučiti všecka srdce důvěře, odevzdanosti, úplné oddanosti jemu.

KAPITOLA 2.

První božská sdělení.

Marie začala psáti r. 1902; dne nelze přesně určití. Bylo jí tehdy 17 let. S počátku se vyjadřuje bojácně a nesměle, později nabývá větší jistoty. Ježíš se jí zjevil a pravil, že s ní jednal jako matka s malým dítětem; musí však proň tu a tam něco trpěti, neboť láska vzrůstá utrpením. V té době si již Marie zvykla ostražitě nad sebou bděti a pozdvihovati se od pozemských věcí k nadpřirozeným. Jednou si pošpinila oděv; mrzelo ji to a hned se jej jala čistiti. Tu si vyčítala, proč netouží právě tak, aby si očistila duši, když si jí poskvrní. Spasitel ji upokojil a řekl, že jí bude stále poskytovatí příležitosti,

aby se z lásky k němu ničila. Bude stále cítit boj mezi požadavky milosti a odporem přirozenosti, ale s jeho přispěním přemůže přirozenost. Jindy jí pravil, že si přeje, aby žila ve světě už jako v klášteře: On musí být středem jejího života, spása duši hlavním jejím zaměstnáním; jiného nesmí u bližních vyhledávat. Ukázal jí, že ono tajemné „Žízním“ značí jeho žízeň po duších, které málokdo rozumí a již možno zmírňovati jenom pokořováním a obětí. Marie na to pravila: „Můj Ježíši, čiň se mnou, co chceš; odevzdávám se úplně tvé láskyplné péči. Chci jen tebe milovati a tobě sloužiti v pokoji, radosti a lásce, jak jsi mi řekl. Dej mi milost, abych poznala tebe i sebe; tebe milovala a sama se co nejhlouběji pokořovala.“

A zajisté právě hluboká pokora a pohrdání sebou jí zjednávaly velikou, něžnou lásku Spasitelovu. Podivuhodná jest i její andělská čistota a duševní jemnocitnost, jež trpěla i při stínu nevěrnosti. Útlost svědomí, jež bývá zpravidla pečlivou strážkyní panství, přecházela u ní až v úzkostlivost. To bylo ono mučednictví, denní zápasistiť její nesmělé, bojácné duše, jež byla vyvolena, aby rychlým krokem dospěla k upřímné důvěře a naprosté oddanosti vůči Bohu. Ježíš jí stále poučoval a sílil: „Chci z tvé duše vytvořiti mistrovské dílo milosti“, pravil, „buď stále ochotna plniti, co ti sdělím. Umrtvuj v sobě přirozenou žádost mluvití a slyšetí a čiň opak toho, po čem přirozenost touží; tak jí úplně přemůžeš.“

V takovéto škole ustavičného sebezapírání sílila a rostla duše její a stoupala rychle na příkrý vrchol do-

konalosti. Často jí trýznila vyprahlost, nejistota, mučivé pochybnosti, ale pevnou důvěrou v Boha zvítězila nade vším. I božská sdělení vyvolala mnohdy vnitřní neklid a úzkost, že byla oklamána a že klame. Ale Ježíš jí byl stále nablízku; řekl jí: „Strastmi duše tvá uzrává. Mlčením a umrtvováním se stává vhodným nástrojem pro mé úmysly. Vyvolil jsem tě k tomu, protože jsi ubohá a nuzná, takže nic nemůžeš přičítati sobě, nýbrž musíš uznati, že vše pochází od Boha.“ Když chybila, pokáral jí, ale vždy mírně. Tak jí na př. pravil: „Marie, přestaň žebřati o lásku tvorů, neboť i kdyby jí všichni jenom tobě věnovali, přece by tě to neuspokojilo. Jen Bůh ti stačí. Potřebuješ jediného srdce, jež by ti porozumělo a tebe milovalo, a to je srdce Boží. Obracej se ustavičně k němu, jako bys jednala s přítelem, před nímž nemáš tajemství, poněvadž víš, že ti rozumí a má účast na tvém utrpení. Dávám se ti za vzor, jež máš studovat a napodobiti. Umiň si, že budeš živa tak, aby v tobě skutečně žil Ježíš; půjčíš mu jen svou podobu. On musí řídití všechny tvé činy, přání, celou tvou vůli. Představ si jasně, o jakou dokonalost se musíš přičiňovat, máš-li ukazovati, že v tobě žije a panuje Ježíš. To neznamena, že se musíš stále usmívati; ale i když uvnitř co nejbolestněji trpíš, buď stále mírná a laskavá zejména vůči těm, kdož ti dávají příležitost ničit a obětovati se.“

V duchovních cvičeních toho roku si poznamenala: „Musím se stát svatou; ještě dnes začnu a doufám, že s pomocí boží budu konati veliké dílo posvěcování své duše se vsí opravdovostí ke cti boží. Proto vypovídám

sama sobě rozhodný boj a chci jednat tak, jako bych už nežila.“

Druhého dne ji božský Snoubenec utvrdil v tom předsevzetí říka: „Uminila sis, že se vynasnažíš státi svatou; ale nesmíš se spokojiti obyčejnou dokonalostí, k níž jsou mnozí povoláni. Měj výše, neboť musíš dosíci vyšší svatosti.“ Tu se ponořila v propast vlastní nicoty a tázala se: „Řekni mi, můj Ježíši, není to pýcha a osobivost chtít dosáhnouti tak vznešeného cíle, když jsem tak slabá a křehká?“ Spasitel odpověděl: „Vzpomeň si, co jsem ti už řekl: Nesmíš spoléhati na vlastní sílu, nýbrž doufati vše od Boha. Přispěje ti v boji, dá síly i odvahy, abys překonala všechny překážky na cestě k jeho čisté lásce.“

Téhož dne napsala láskyplný vzdech: „Můj Ježíši, bolí mě a zahanbuje, že jsem tak zahrnována milostmi, zatím co jiní vedou život, který se neshoduje s tvou nejvyšší vůlí.“ Útlé svědomí v ní budilo obavu, že by mohla býti příčinou, že druzí jsou zkracováni. Ale božský Mistr ji laskavě poučil, že člověk má sice možnost voliti mezi dobrem a zlem, že však milost něžně vybízí všechny, aby se rozhodli pro dobro. Pak připojil: „Modli se za spásu ubohých hříšníků, zvláště ve dny před velikonoce a obdržíš, po čem toužím. Vyvolil jsem tě takřka za prostřednici mezi ubohými hříšníky a sebou. Zastupuj jejich záležitost a řekni mi: „Můj Ježíši, chceš, aby zahynuly duše, za něž jsi zemřel na kříži? Tys vzkříšen a život; smiluj se nad tolika srdci, jež jsou nyní pohřbena v temnostech hříchů. Prosím tě za to, abych ti tak poděkovala za veliké vítězství, jehož jsi dobyl nad pekelným nepří-

telem. Vždyť jsi mi sám slíbil, že obdržím vše, oč tě důvěrně poprosím.“ To byla první modlitba, kterou jí Spasitel diktoval. Později se k ní přidružila řada jiných, všechny plné lásky a důvěry.

Jednou pravila k svému Spasiteli: „Odpusť mi, můj Ježíši, že s tebou mluvím tak volně. Vždyť ty můžeš všecko, ach, učni, aby tě všichni lidé poznávali, milovali a sloužili ti s náležitou uctivostí a láskou.“ Spasitel odpověděl: „Marie, k tomu používám tvorů. Vykonavatelé mé vůle a nástroji mého slitování jsou lidé, které čas od času vzbuzuji a jimž dám milost, aby uloženou misi mohli vykonati. Připravím je a vychovám, aby oživilí víru ve společnosti křesťanských národů. Tak tomu bylo, jest a tak to zůstane i nadále. Ty jsi z těchto vyvolených duší. Prozatím hled působiti v malém kruhu své rodiny, později v klášteře; z něho pak se rozšíří po celém světě libá vůně ctností, jež s takovou péčí v tobě pěstují.“

V dubnu 1903 se Marie připravovala na generální sv. zpověď, neboť toho Spasitel žádal. Tázal se jí, zdali chce požívatí vnitřních útěch a daru slz nad hříchy, či zdali se úplně vzdá všelikého uspokojení, aby zato mohl propůjčiti milost obrácení kterémusi hříšníku. Odpověděla: „Můj Ježíši, vezmi si všecko! Nechci hledati jiného, než tvou oslavu. Je-li třeba ke spasení jedné nebo mnoha duší, abych ti přinesla tuto oběť, pak se ti úplně přenechávám, aby mě zlý nepřítel pokoušel, že jsem zavržena, nebo že jsem se ti vlastní vinou znelíbila, nebo aby v mém srdci vyvolal úzkost pro nedobrovolné chyby. To vše chci trpěti předpokládajíc, že tě v takovém du-

ševním stavu neurazím nedostatkem důvěry v tvou nekonečnou dobrotu. Myšlenka, že jsem tě potěšila navrácením zbloudilých, bude hojivým balzámem na rány mé duše. Můj Ježíši, kéž by se tím obrátilo hodně hříšníků!“ Pán přijal její velkomyslnou oběť. Život její byl od té doby pln duševního utrpení. Myšlenka, že se Bohu nelíbí, působila jí největší úzkosti, takže jen poslušnost vedla její kroky. Zápisky její jsou zřejmým dokladem tohoto mučednictví. Píše: „Časem jsem tak ztísněna, že se musím namáhati, abych zachovala rovnováhu a důvěřovala v nekonečnou boží dobrotu. Zvláště při modlitbě vzrůstá má úzkost a bída. Nelze mi vyjádřiti, jaké myšlenky mě při ní obtěžují. Raději bych jí zanechala z obavy, že konám spíše zlé než dobré. Ale nesmím tak učiniti. Nejvíce pocívu tlak bolesti, když mi Pán nepropůjčí úlevy slz. Cítím, že nedojdu útěchy, budu-li o tom s někým hovořiti. Bůh chce býti jediným důvěrníkem mého vnitřního utrpení. A tak když mám příležitost o tom mluvíti, zvláště chci-li si postěžovati duchovnímu vůdci, mám o vytrpěných mukách už jen nejasnou představu a nemohu nalézt vhodných slov, abych vyličila duševní svůj stav.“

Spasitel jí však řekl: „Věz, že právě ve chvílích, kdy tě chce ďábel od mého srdce odervati, jsi se mnou co nejúže spojena pouty lásky. Jsi šťastnou její kořistí. Budeš se snad báti ďábla, když jsi sjednocena se všemohoucím Bohem? Jsem pancířem tvé duše, takže se nemusí báti ran, ať přicházejí odkudkoli, jako se bojovník neleká útoků nepřátelských, dovede-li se dobře ohraditi. Co pravím

tobě, je pro všechny duše v témže postavení. Říkám ti to, aby se to tvým prostřednictvím dověděli mnozí jiní. Důvěra je klíčem k nevyčerpatelným pokladům mého slitování!“

Ježíš na ní žádal větších skutků kajících. Privil jí: „Opásej se s dovolením duchovního vůdce uzlovitým provazem, ale tak, že těla svého nezraníš, abys rodiny své na to neupozornila. Snaž se býti při tom stále veselou. Budu tě i nadále zkoušeti vnitřními utrpeními a přidám i některá vnější. Chci tě dovésti k tomu, abys už svými skutky nevyhledávala sebe samé a slibuji ti milost, že zachováš stále stejnou mysl; je to velmi užitečné a potřebné, abys ve cvičbách ctnosti zůstala vytrvalou a pevnou.“ Brzy potom ji Pán vyzval, aby učinila slib, že ho bude milovati z celého srdce. Ale myšlenka, že se má zavázati novým slibem, ji polekala, poněvadž si byla vědoma své ubohosti a slabosti. Spasitel jí upokojil a předložil jí tuto formuli: „Slibuji, že chci milovati Boha vši láskou svého srdce a z lásky k němu se vynasnažím, abych milovala bližního tak, jak mě tomu sám naučil.“ „Jak vidíš“, pravil, „není to nic jiného, než co již činiš; chci tě tím pouze přiměti, aby ses víc a více zdokonalovala.“ Když pak Spasitele dětinně prosila, aby jí pověděl, jak by mu mohla lásku nejlépe dokazovati, odpověděl: „Přispivej k tomu, abych byl poznáván; miluj sebranost a mlčení. Každý začátek je těžký, zvláště u ctnosti, ale neboj se ničeho. Ačkoliv jsi přirozeně slabá, staneš se silnou milostí, ponoříš-li svou ubohost úplně do propasti mého slitování.“

Před červnem toho roku jí Pán řekl: „Abys mé božské Srdce více uctíla, vstávej po celý měsíc dvakrát za noc, místo od čtyř do půl páté. — (To byla totiž doba, kterou trávila v důvěrném rozhovoru s Ježíšem.) Po prvé řekni pětkrát: „Ježíši!“ jak ti to služebník můj poví, po druhé se třikrát pomodli: „Ukřižovaný Ježíši, ukřižuj mě s tebou!“ Po celý den nos provaz, ale přidej ještě dva uzle. V noci na něm lež, aby sis učinila odpočinek, jehož z lásky ke mně požíváš, co možná nepohodlným. Nelekej se nových útrap; láska má ti dá síly, abys všecko snesla. Sama sebou neschopná, staneš se s milostí způsobitou, abys uskutečnila mé úmysly. Používám právě nejubožejších a nejslabších nástrojů, abych tím jasněji ukázal působení své milosti.“

V trapné duševní vyprahlosti jí Spasitel řekl: „Jest neúčinné chtít tento duševní stav odstraňovat, když já jej dopouštím. Vždyť ti poskytuje příležitosti, abys činila více, než když jsi sebrána a zcela ve mne ponořena. Tvé usilování jen muka množí. Kráčíš sice v temnotě, ale já tě vedu. Věnuj mi veškeru důvěru, jako ubohý slepec svému vůdci. Budu k tobě mluvit, ale prostřednictvím svého sluhu. Upozorníme tě na překážky, na něž bys mohla narazit. Následuj naší rady a neboj se! Utrpíš ztrátu jen tam, kde budeš chtít, a to chtít rozhodně, ježto nebudeš dbátí opětovných láskyplných pokusů mé milosti, abych tě přivedl k dobrému. Potom jí uložil druhé poslání: obracení hříšníků. Nařídil jí, aby se modlila za duše, jež sice vstoupily do řádu, ale žijí v něm vlažně. Naučil ji, jak má za ně prosit: „Ó Ježíši, jenž

jsi těm duším propůjčil velikou milost, aby ti sloužily zvláštním způsobem, dej, ať jí nezneužívají a neztratí velikého toho pokladu svou nedbalostí a vlažností. Rozněř jejich srdce opravdovou láskou, aby minulost svou usmířily a budoucnost vpravdě posvětily, aby jednou přišly k tobě a požívaly tě po celou věčnost.“ K tomu připojil: „Chystám dílo svého slitování. Přeji si obnovení lidstva, a to láskou. Použij tě za nástroj, abych se sdělil svým tvorům a oznámil jim svou vůli.“ Pak jí ještě upokojil ohledně slibu, že jej bude milovat čistou láskou a pobíd ji, aby stále chtěla a konala, co pokládá za dokonalejší, aby se mu líbila.

Kdežto Spasitel odpočíval v krásné této duši a nalézal v ní zalíbení ba rozkoš, ji samu trápila úzkost, že neplní správně svého slibu. Myslíla, že se klamala, a pochybovala o všem. Pán Ježíš jí často používal, aby jejímu duchovnímu vůdci ukázal pravou cestu, udělil jí dar rozeznávání duchy a čistí v budoucnosti, přes to však byla její duše ponořena ve velké temnotě. V tomto stavu ji vedla a podporovala poslušnost a povzbuzovala láska Spasitelova. Řekl jí: „Ať trpíš tělesně nebo duševně, vynasnažuj se, abys vše snášela z pouhé lásky. Většina lidí, ano i osoby zbožné, zmenšují bohužel své zásluhy sdělující jiným svá utrpení a třeba si na ně přímo nestěžují, přece si přejí, aby druzí o nich věděli. To se mému božskému Srdci nelíbí, neboť posílá-li utrpení, přeje si, aby bylo přijato s největší trpělivostí a odevzdaností. Člověk myslí, že je sdělením zmírní. Ulehčí tím však jen své přirozenosti, ale zeslabí ducha, takže již není schopen

trpěti z pouhé lásky. Pamatuj si to a ve svých utrpeních si postěžuj jen u svého božského Ženicha slovy: „Ježíši, má jediná lásko, chci snášeti vše, co trpím a trpěti budu, jen z lásky k tobě. Neohlížím se při tom ani na zásluhu, jež si tím získám, ani na odměnu, jíž se mi dostane, nýbrž chci trpěti jediné, abych se ti líbila, tebe chválila a velebila v bolesti jako v radosti.“

Když se jednou nesplnilo, co pokládala za slib boží, byla velice znepokojena. Obávala se, že k ní nemluví Ježíš, nýbrž že je obětí úkladů zlého nepřítele. Snažila se tedy onoho vnitřního hlasu nedbatí. Ačkoli ji poslušnost zavazovala, aby napsala vše, co se v ní děje, nemínila tentokrát vůbec něčeho poznamenávatí myslíc, že to není pravdivé. Byla však stále nerozhodnuta, nevědouc, co činití. Ke všemu nebyl tehdy její duchovní vůdce doma, i nemohla se s nikým poraditi. Zlý nepřítel jí našeptával, aby nešla k sv. přijímání. Napsala o tom: „Vím, že ze sv. přijímání čerpám sílu proti útokům nepřátelským, a proto se budu stříci, abych své duše neolupovala o chléb života věčného z důvodů, jež se mi při důkladnějším uvážení jeví jen jako pošetilé obavy. Prosila jsem opět Pána o milost, abych se uchránila bludu. Řekla jsem mu, že rozhodně nechci býti zavržena proto, že bych poslouchala nášeptů satana, který se rád převléká za anděla světla, aby tak dosáhl přístupu k mé duši. Spasitel mi sice opakoval, co mi již dříve jednou řekl, ale jeho slova mne uklidnila jen na chvíli, pak se dostavila dřívější úzkost tím prudčeji. Myslím, že tu je nejlépe s milostí boží, jíž se mi jistě nebude nedostávatí, sdělití vše duchovnímu

vůdci a jeho vedení se úplně podrobiti. Jen jeho otcovské, směřodatné slovo mě může zcela uklidniti. Učiním, co mi nařídí, byť mě to stálo sebevíce, neboť v poslušnosti nezbloudím.“ Spasitel ji něžně přerušil: „Slyš, má nevěsto, (nazval ji tak, aby ji potěšil), bojíš se, aby ses mi neznelíbila. Ale věz, že na tebe dopouštím utrpení jen proto, že tě miluji. Právě kříž je nejcenější dar, ježž mohu dáti svým věrným milovníkům. Rád volím kříž nejtěžší, poněvadž z něho má duše větší užitek. To ti budiž útěchou! Vím, co se ti hodí, jenom mi nebraň! Neboť živím-li tě již v mládí silicím chlebem utrpení, činím tak, abys mu přivykla, neboť později ti ho budu skýtatí v hojnosti.“

Jindy opět jí řekl: „Trpíš vyprahlostí a nedovedeš se o tom vyjádřiti, ale buď klidná. Zachováš-li dobrou vůli, obtíže pominou. Vždyť máš svého Boha, který je tvou silou a odplatou. Líbí se mi tolik, vidím-li tě bojovati, že ti příležitosti k tomu nechci odníti. Chci zkusiti tvou lásku a věrnost, proto na tebe dopouštím vnitřní boj. Nediv se, že k tobě mluvím tak důvěrně; rád tak činím, obcuj-li se svými miláčky. Vždyť v nich nacházím své potěšení. Bohužel přemnozí nevědí, co si počítí se slovy života věčného. Proto je aspoň ty pečlivě opatruj a čerpej z nich užitek pro sebe i jiné.“

Brzy nato jí Pán znova ukázal cenu kříže a pravil: „Za nekonečnou lásku, kterou tě miluji, žádám důkaz vzájemné lásky. Přeji si, aby ses mi obětovala zvláštním způsobem za spásu hříšníků. Vzdej se velkomyslně i těch zásluh, které ti ještě zbývají po hrdinském činu lásky za duše v očištění. Chci ti vzítí vše, nezůstane ti nic ani

z toho, co činíš, ani co trpíš. Přenech mi všechno, abych toho mohl volně použít ve prospěch duší, jejichž obrácení si přeji. Velkomyslná ta oběť ti zjedná nejhojnějšího božího požehnání a účasti na radosti vykoupení, neboť obětuješ všechno, co máš a můžeš, ku prospěchu ubohých duší, jež takto dojdou smilování a odpuštění. To však předpokládá bezmeznou velkomyslnost i v nejtěžších obětech a vyžaduje, abys učinila svatou povinností svého svědomí — neustávat v oběti. Čím větší je tvůj odpor, tím více zvláštních milostí získáš. Tento slib ti bude spasitelným napomenutím, aby ses nedala zdržovat ani pochybnostmi ani pokušeními. Podstoupíš-li vše velkomyslně, obdržíš ode mne za odměnu vše, po čem vroucně toužíš.“

Po několika dnech poznamenala: „Co teď píšeš, nepochází ode mne, plně to uznávám. Zapisuji to, poněvadž myslím, že tím prokáži vděčnost Pánu Ježíši a prospěji duším, jež jsou v podobném postavení. Ve vyprahlosti ráda říkám: „Ano, můj Ženichu, chceš-li, abych zůstala v tomto stavu až do konce života, pak to chci též. Tvá vůle budiž i mou. Vezmi mně všechno: příbuzné, majetek, zdraví, čest, zkrátka všechno, všechno. Nech mi jen srdce, aby tě víc a více milovalo. Přeji si, abych tě vždy lépe poznávala a více milovala. Doufám pevně, že mi to udělíš, nechci toho však ani o chvíli dříve, než je tvou svatou vůlí. A kdybys mi i řekl, že láskou k tobě a rozmnožováním tvé slávy zmenším na věčnosti svou blaženost, přece bych nechtěla omezit lásku, již jsem ti povinna, ale přála bych si, aby den ode dne vzrůstala.“

Když jí Spasitel pravil: „Odpykáš svůj očištec v pla-

menech mé čisté lásky.“ Předložil jí též opět program celého jejího života: „Blahoslavený člověk, jež Bůh určil za nástroj svého slitování. Sřez se neposlušnosti a nevěrnosti, aby ses nestala neužitečným nástrojem, nýbrž hled, abys pro sebe i jiné získala co nejvíce milostí a darů. Slova ta nechť tě, milá Marie, povzbudí. Slyš nyní vysvětlení. Není většího vnitřního uspokojení ani srdečnější radosti, než může-li kdo bližním prokazovat dobrodiní, zvláště duchovní. Tvou úlohou je prokázat co největšímu počtu lidí tolik dobrého, kolik vůbec možno. Je to ne snadný a těžký úkol, který vyžaduje mnoho obětí. Útěchou ti buď myšlenka, že tím množíš čest boží. Říkám ti to, abych tě povzbudil, neboť přijde čas, kdy budeš muset pít hořký kalich, jež jsem ti uchystal. Připrav se na nerozmanitější utrpení a odpory, na vnitřní temnotu, pochybnosti a bázeň, jež na tebe budou doléhat, abys zmalomyslněla a stala se neschopnou provádět mé plány. Jak jsem ti již řekl, jsou to všechno liché přeludy, jež jasné světlo mé přítomnosti k tvé útěše v okamžiku rozptýlí. Můj ubohý miláčku, nechávám tě projít tolika úzkostmi, abych tě víc a více zbavoval toho, co pochází od tebe a čím bys mohla Boha urazit. Tak se zničí přirozenost, ale duch nabude nové síly a z hrdinského snášení utrpení se vyvine touha, která ti už nedopřeje klidu, abys totiž trpěla ještě více.“ Touha ta byla opravdu jejím životem. Ubezpečoval Spasitele, že se bude pokládati za šťastnou, bude-li smět s jeho milostí trpět vše, co tvor jen unést může. Ježíš jí to slíbil a doložil: „Dovršením a korunou všeho ti bude stálá nejistota, která tě bude po-

bádati, abys bedlivě bděla, zda to, co konáš, je dobré a zda bys nemohla činiti ještě něco lepšího.“

V den svých devatenáctých narozenin si umínila, že začne nový život; podala též Spasiteli čtvero předsevzetí: Znějí: 1. Budoucně již nebudu vyhledávat sebe a nebudu se řídit vlastními choutkami. 2. Odevzdám se úplně laskavému vedení božské prozřetelnosti a budu se ve všem, co se týče mé duše, slepě řídit radou duchovního vůdce. 3. Nebudu již mluvit z vlastního popudu sama o sobě ani o tom, co činím nebo učiním. Když mě k tomu někdo vybídne, budu mluvit tak, abych se cvičila v pokoře. 4. Bližním budu prokazovat lásku, jež na všem béře účast a dodává mysl. Sama však snesu ráda pohrdání a nevážnost a budu šťastna, že se tím podobám Spasiteli.“

V té době promluvil též Spasitel o jejím poměru k duchovnímu vůdci: „Vaše srdce jsou jako voda praménku. Nejprve teče každý sám, pak se spojí a tvoří potok, jenž má více síly a přináší větší užitek. Jste jako dvě lilie, jež stojí blízko sebe a květem i vůní obveselují srdce boží. Duše mého kněžského služebníka a mé věrné služebnice se sejdou v Srdci svého Boha a obdrží od něho úkol přiváděti jiné k jeho poznání a milování. Cesta jest již otevřena, ale nutno překonat ještě mnoho obtíží.“

V srpnu toho roku napsala: „Ježíš mi řekl, že jako míč, prudce k zemi vržený, vysoko vyskočí, tak se i duše má, vyprahlostí k zemi stlačená, milostí pozdvihne ke cvičbám v čisté lásce boží. Oznámil mi nová utrpení a

pranic se nebál, že mě tím poleká, spíše mě nadchl, označiv kříže jako největší laskání, jehož se dostává duším vyvoleným a líčil mi, jak vznešený úkol má ten, kdo se přinesl v oběť. Lindy mi dal poznati, kterak trpí, když se láska, jež náleží jemu, jinak promarní. Podobá se pak žebráku, který cítí nouzi svou tísnivěji, vidí-li, co jiní rozplývají. — Myšlenka na lásku Ježíšovu mi působí nemírnou radost — i bolest. Poněvadž mě tak vyznamenává svou láskou, měla bych se mu za ni náležitě odvděčovat, ale k tomu jsem zcela nezpůsobilá. To mě bolí a ztrpčuje mi onu sladkou útěchu. Ale On mi řekl, že bolest ta mne chrání před sobectvím, jako sůl zabraňuje hnilobě. Cítím svou slabost a prosím Spasitele, aby mi dal trochu větší horlivost. On však mi říká, že se toto utrpení bude ještě stupňovat, poněvadž jsem ještě nedostoupila výše, s níž bych se k němu lehce povznášela. . . . Trpím, ale nedovedu trpěti. Bojím se, že Ježíše urážím a neodvažuji se už k němu jíti s důvěrou, kterou jsem mívala jindy, s důvěrou, jež mi umožňovala mnoho vykonati. Rozumím tomu dobře; Spasitel žádá, abych i v tom sobě odumřela, ale ještě se zpěčuji působení jeho slitování a tím věc prodlužuji.“ Ježíš jí odpověděl: „Odvahu, má nevěsto, odvahu! Tvůj Bůh je stále s tebou, i když ho nevidíš a nepocituješ jeho blízkosti. Takový pocit by ti dal jistotu, a tím zmenšil víru. Poněvadž si však přeji, aby tato ctnost v tobě vzrůstala, odnímám ti onen pocit. Člověk má věřiti aniž rozumí, nebo chce rozuměti. Boha oslavuje tou měrou, jakou podrobuje rozum. Chceš-li konati něco bohumilého a záslužného, nezkoumej, jaké

úmysly má Bůh s tebou. Nechť s tebou jedná, jak se mu líbí; nepotřebuješ lidských prostředků, aby záměry své uskutečnil, nýbrž jediným úkonem své vůle dosáhne výsledků, jež vyváží dni a léta lidské práce. Myslíš, že zcela plníš svou povinnost, když se modlíš, pokud se ti líbí a jak jsi zvyklá. Ale já se dívám hlouběji a vidím v srdci tvém červa, který ti chce škoditi. Zevně nevidět ničeho, ale v nitru žije tajné zalíbení a vypočítavá pýcha, která tě ponouká, abys pod rouškou zbožnosti konala jistá cvičení, jež pýchu tu většinou jen živí. Nuže, co činí božský Milovník? Ořezává bez milosrdenství, ne dbaje nářku zraněné přirozenosti. Chci odstraniti vše, co je na tobě špatné a zkažené, poněvadž bych ti jinak nemohl udělití větších darů. — Potřebuji tvého rozumu, tvého života, schopností, jež jsem ti propůjčil, potřebuji celé tvé bytosti, aby se stala nástrojem mého slitování. K plnění úlohy té musí tě pobádat touha, aby klanění hodné Srdce mé bylo vždy lépe poznáváno a více milováno. Vezmi úkol ten na se z lásky k nejsvětějšímu Srdci mému a vstup do řádu Navštívení. — Klášter bude kazatelnou, se které mě budeš hlásati. Slabostí tvou se pozdvihnu, síly nepotřebuji; používám malých, abych zahabnil velké.“

V říjnu 1903 jí uložil posláni. V deníku o tom poznamenala: „Spasitel se mne tázal, zdali jej miluji. Odpověděla jsem, že si ho přeji milovati. Pak mě žádal, abych vykonala, co si ode mne přeje. Nařídil, abych řekla jisté duši, kterou trýzní sklíčenost jako mne: „Důvěřuj, Ježíš tě miluje!“ Odpověděla jsem, že té osoby

neznám, načež mi ji označil, řka mi uvnitř: „To je ona.“ Zmocnila se mne bázeň, ale on ji soucitně pollačil řka, že v tom není nikterak moje vůle, když pocífuji takový odpor. Vnuknulí to nemůže pocházet od ďábla, poněvadž je pravým opakem toho, oč usiluje, uškodit totiž té duši. Přijala jsem něžný rozkaz, překonala nesmělost a vyhledala označenou osobu; byla znepokojována zlým nepřítelem a tápala ve tmách.“ Kdežto tedy Marie poskytovala jiným duším i jejich duchovním vůdcům světla a útěchy, sama kráčela děsivou temnotou a velice trpěla.

V listopadu od ní Ježíš žádal slib pokory, který měl obsahovati přípověď, že je ráda neznáma a že se jí uznání bolestně dotýká, dále že touží po opovržení a je si stále vědoma, že bez boží pomoci nic nemůže a že uposlechne všech nařízení bez vedlejších záměrů, předsudků a bez rozmyšlení.

Na Nový rok 1904 jí trýznila opět velká vyprahlost. Toho dne napsala: „Cítím v sobě vnitřní ošklivost, všecko mi působí nechuf. V Bohu nemohu naléztí útěchy, protože se mi vyhýbá. Tvorové nemohou a nesmějí mít účasti na mém utrpení, proto s nimi o tom nemluví, a tak mi zbývá pouze vyčkati oddaně hodiny, v níž mi Bůh poskytne trochu světla. Nikterak se nechci protiviti jeho božským úmyslům. Někdy se také obávám, že se příliš zabývám lidmi, zvláště že píši mnoho dopisů a činím sdělení osobám, jež mi nejsou sice zcela cizí, ale přece mi nejsou blízké. Ale strach, že bych nečinila, co Bůh chce, mne opět nutí tak jednati. Chci přece býti

pouze jeho nástrojem; ať mne upotřebí, jak chce, nebudu se nikterak šelítiti.

Spasitel si přeje, abych se vždy ve středu zdržela nápoje ke cti sv. Josefa. Protože jsem si k tomu ještě nevyžádala dovolení, vyzval mne, abych si dnes sama zvolila dvě umrtvení ve věcech, které mě stojí nejvíce přemožení.“

Jednou se dívala na klášter v Pozzo Strada a myšlenky své vyjádřila slovy: „Dni ubíhají a brzy nadejde šťastná chvíle, kdy se rozloučím se světem a ponořím se do drahého hrobu Srdce Ježíšova. Potřebuji žítí v poslušnosti, poněvadž jen tak si zachovám mír srdce.“

Kdysi přerušila spánek jako obyčejně v pět hodin a Ježíš jí řekl: „Okus, nevěsto má, jak sladce se odpočívá na srdci Ženichově. Nedopřávej svému tělu tolik uspokojení, zvykej životu oběti. Odepři si energicky, čeho žádá; buď zvítěziti nebo umřítí! Budeš-li se cvičit v mrtvení, dospěješ tak daleko, že potřeb tělesných sotva pocítíš. Blažený to stav, protože se pak budeš moci zabývatí jen Bohem, nejvyšším dobrem své duše.“ — Někdy ji Spasitel sám upozorňoval v něžné důvěrnosti na nepatrné věci, na př. aby jen psala dále, že toho nikdo nezpozoruje, jindy, aby nezačínala jakési práce, poněvadž by jí musela náhle přerušiti, nebo aby pokračovala v cestě, že nebude pršeti (obloha byla totiž úplně zatažena a ona neměla deštníku).

Dne 31. srpna ji Spasitel opět prosil o lásku a bolestně si stěžoval: „Žebrám o lásku svých tvorů a odírají mi ji, rozplývají ji na tolik věcí, které je svádějí

ke zlému, ale nemyslí na to, aby ji darovali mně. Kdybys věděla, jak je bolestné tolik milovati, a nenalézati vzájemné lásky! A přece neumdlévám, nýbrž prosím opět a opět, ač mne neslyší, ano, mnozí mne i nenávidí. Víš, co mě zdržuje, abych hříšníkům těch netrestal? — Modlitby spravedlivých.

Ani nevíš, jakou radost pocífuji, jsem-li u svých tvorů. Vyhledávám vždy duše, jež mne milují, a poněvadž jich nalézám málo, zahrnuji je nejhojnějšími milostmi. Miluji tolik duše věrné, jež dají s sebou činiti, co já chci, že je mi naléhavou potřebou vyplňovati všechna jejich přání, ba pokládám to téměř za svou povinnost.“

Jindy si Spasitel postěžoval: „Bezbožných přibývá. Lidé mne opouštějí, aby hledali štěstí tam, kde ho naléztí nemohou. Ó nevěsto má, jak může být šťasten, kdo přestupuje svatý zákon, tak snadný a sladký, jako je můj?“

Často též mluvil o jejím povolání ke stavu řeholnímu. Již dříve jí oznámil, že ji vyvolil pro řád Navštívení. Slíbil jí ještě něžnější, přímo otcovskou péči, ještě hojnější milosti a důvěrnější sdělení, jestliže se mu úplně odevzdá. Tak jí pravil v září 1904: „Rád bych tě brzy viděl v řádu Navštívení; máš býti mou útěchou. Kdybys věděla, jak po tobě toužím. Moje pobídky budou čím dále naléhavější. Teď pozorně pročti a promysli knihu „Pravidel“ a zaříd pak podle nich svůj život.“

Jednou se Marie Spasitele prostičce zeptala: „Čím to, že jsem si včera musila učiniti násilí, když mi poslušnost velela opustiti kostel?“ Ježíš odpověděl: „To jest počátek toho, co budeš pocífovati, až budeš úplně

ve mne ponořena, až budeš mnou naplněna.“ Uvažovala však dále, jak to jen možno, že cítí tak upřímnou radost, obdrželi na př. od někoho trochu hroznů, a že se naproti tomu tak neraduje, když Její přijímá. A Pán jí v nekonečné dobrotě své pravil: „To nic neznamená; tak je tomu u tvorů vůbec. Milují mne, protože je to jejich povinností, mocněji však pocíťují lásku k věcem přirozeným.“

Brzy nato hovořil Ježíš opět o klášteře: „Vstoupíš do řádu Navštívení předně proto, že já tak chci, dále, poněvadž se tam můžeš nejen posvětit, nýbrž také dosíci oné vznešené dokonalosti, ke které tě chci přivést, a konečně k duchovnímu prospěchu jiných duší. Pravidla řádová čti pozorně, ale bez bázně. Jsou zcela založena na lásce a slitování a nesmějí tě lekat. Myslíš, že srdce mé, jež ti je nyní hlubinou slitování, nebude jí už, až mi budeš zcela náležeti? Nevěsto má, všechny oběti a odříkání ti přehojně odměním. Počkej, až poznáš život v klášteře, za nic by ses nevrátila do světa. Nalezneš tam pokořování, sebranost ducha, zkrátka vše, čeho potřebuješ. Také já přijdu k svému, neboť mi budeš zachraňovat duše. Vroucně toužím, abych tě mohl nazývat zcela svou; teď ještě mají na tebe tvorové jakési právo. — Věz, že ty i všechny duše, jež touží po pravé ctnosti, musí ji očekávat od mého srdce. Kdo chce pracovat o své spáse, nepotřebuje jiného, než hledati útočiště v této pozeňnané arše. Odtamtud může pohlížeti ven na bouři, jež nemá moci, aby mu ublížila. Pouč všechny o tomto útočišti, jež jsem připravil za věčný tvůj byt. Učiň mi tu radost, že budeš poučovat jiné, aby ke mně

přišli a mne našli. Mám poklady milostí pro všechny, kdož ke mně přijdou.“

Jindy pravil Spasitel: „Chceš znáti nejkratší cestu do ráje? Jest jí důvěra v mé zásluhy a věrné spolupůsobení s milostí. Hledám duší, které by se chtěly přinést v oběť ke cti mého srdce, jež je přeplněno slitováním nejen pro tebe, ale i pro jiné.“

Na podzim konala Marie duchovní cvičení. Vyjímáme z nich několik myšlenek: „Chci se snažiti pouze o to, abych navždy úplně náležela Ježíši. Budu mu denně podávat nové důkazy své lásky. Zdá se mi, že s milostí boží již nemám obzvláštní přichylnosti k věcem tohoto světa. Líbí se mi sice automobily, ale kdybych měla voliti mezi bohatstvím osob, které je mají a mezi chudobou Ježíše Krista, raději bych se z lásky k němu stala žebráčkou. — Ale na kolik osob ještě velmi často vzpomínám a jak něžně je miluji! Je to láska k Bohu? Neznám-li to spíše, že si chci ponechat ještě něco ze svého srdce, které mi přece už nemá náležeti? — — — Pozoruj, že vůle má chce stále ovládati vůli jiných a že mi připadá dobrým jen to, co chci já. Je mi obližné ustoupiti a nejsem vždy ochotna se v tom přemoci. — — Když se mi něco podaří, cítím velkou touhu poučovat jiné, jak já to dělám, aby si počínali také tak. Musím proto nad sebou bděti, neboť půjdu-li z lásky ke Spasiteli do kláštera a zřeknu-li se tvorů, nesmím se svému předsevzetí již ani v nejmenším zpronevěřiti. Pozoruj též, že příliš dbám o své zdraví, neboť jsem velmi nešťastna, když mi něco chybí. Z lásky ke Spasiteli se toho chci

zbavití. Trpím-li, modlívám se s větší námahou, ale modlím se přece; necítím radosti, ale to nevadí, neokouším-li jí já, okouší jí Spasitel, a tak je to lépe. —

Zdá se mi, že gumová páska, kterou spínám své knihy, je zbytečností, vedoucí jen k marnivosti, a přece se domnívám, že bez ní nemohu býti. — Nerada se objevuji s vadnou obuví, sebeláska tím trpí. — Musím si také dáti pozor, abych se příliš často nedívala do zrcadla. — Dychtím po čerstvé vodě a čerstvém chlebě snad více, než je třeba. — Dala jsem se strhnouti k mazlení se psem, ale cítím, že jest mou povinností, abych srdce svého již nikdy nerozdělovala; patří jen Ježíši. — Od nynějška budu dbáti, aby mé práce nebyly obdivovány a ceněny; tak dám své hrdé povaze dobré naučení. Nebudu toužiti po klidu, neboť vidím, že Spasitel, sotva mě zbavil jednoho utrpení, již mi ukládá jiné. Chci trpěti radostně, neboť mám přikázáno, abych byla veselá. Budu se též cvičiti v drobných ctnostech, tak na př. budu mlčet, když bych mohla mluvit a naopak. Pane Ježíši, rač mi požehnatí, veď mě a osvěcuj!“

Spasitel s ní denně hovořil. Povzbuzoval, ba nutil ji, aby již neodkládala a vstoupila k salesiánkám. Dne 6. ledna 1906 jí řekl: „Staneš se dcerou Navštívení, proto ti ukáži obzvláštní slávu, které bude tento řád v nebi požívatí za to, že rozšířil úctu k mému božskému srdci. I když jednotlivé sestry o to zvlášť nepracovaly, přece budou účastny mimořádné oslavy celého řádu.“

Milá dívka toužila tedy po klášteře. Byla úplně odána Bohu, zvyklá přísnému mrtvení a hlubokému vnitř-

nímu životu. Jsouc zaměstnána četnými domácími pracemi, dychtila po mlčelivém duchovním okolí, v němž by si její duše mohla odpočinouti. Zarmoucení rodiče konečně svolili. Není divu, že jim ta oběť byla tak těžká, vždyť ztráceli opravdu drahocenný poklad. Marie žádala o přijetí v klášteře v Pozzo Strada, ale marně. I rozhodla se, že poprosí v Pinerole a obdržela příznivou odpověď. V březnu 1906 se tam měla odebratí a podrobiti se duchovním cvičením.

Sotva vkročila do oné svaté archy, cítila se tam jako ve svém živlu. Byla šťastna, že jest tak blízko Bohu, s nímž mohla obcovatí, nerušená množstvím starostí, jež s sebou přináší život rodinný. Ale Ježíš, jenž věděl, co je pro ni nejlepší, přichystal jí přehořký kalich. Marie se totiž radostně svěřila tehdejší představené, hovořila o důvěrných božských sděleních, o žáru lásky a veliké touze po vznešené dokonalosti. Představená tím byla hluboce dojata, žasla nad bohatými dary, jichž se dostávalo mladé té duši, poznala, že má vyplniti zvláštní poslání a rychle dospěti k vrcholu dokonalosti. Ale ve své pokoře se obávala, že by oněmi skvělými dary mohla být poškozena prostota a skrytost, kterou svatí zakladatelé vyprosili jako bezpečnou ochranu svému řádu.

Když pak zanedlouho zachvátila mladou postulanku lehká nevolnost, použila velebná matka této příležitosti a poradila jí, aby se vrátila domů. Tak byla Marie aspoň ušetřena všeho vysvětlování, jež by jí bylo příliš zranilo. Mimo to podporovala ono vyzvání i její matka, toužící po dobrém svém dítěti. Marie neodporovala a nečinila

obtíží, ale srdce její krvácelo a trpělo nevýslovně. Vždyť cíl nejněžnějších jejích tužeb, životní její ideál zmizel jako sen, jako prchavý stín. A co tomu říkal Ježíš, jenž ji přece tolikrát ujistil, že jí chce mít v klášteře Navštívení? Úzkost, že se klamala, procitla v ní plnou silou, zdálo se, že se v ní všechno hroutí. Ale i ve hrozném tom utrpení byla odevzdána do vůle boží, neposteskla si ani slůvkem, ba ani povzdechem. Vedla dále obvyklý život, plný obětí — s rozdrásaným srdcem, ale s usměvavou tváří, aby nezarmucovala rodičů. Někdy se jí sice zaleskla slza v oku, ale brzy zmizela. Jak by se omluvilo její srdce božskému Snoubenci? I setrvala mlčky na kříži, plna důvěry požívala chleba bolesti. — Záznamů z té doby však nemáme. Jsouť vnitřní utrpení, jichž nelze odít slovy, neboť náležejí do oblastí, ve kterých rozumí duši jen Bůh.

Tak plynuly dni, týdny, měsíce. Marie se obrátila o přimluvu k milému sv. Františkovi Sáleskému. Což by mohl tento laskavý světec, jenž se všech prosících tak dobrotivě ujímá, jí jedinou odmítnouti?

Veliké Mariino vnitřní utrpení vtisklo se zřetelně do její bytosti: pobledla a zhubla; zdálo se, že se ztravuje touhou po statcích, jež jí byly odepřeny. Bystrému zraku starostlivých rodičů to ovšem neušlo. V nitru jejich začal prudký boj. Zvláště něžně cítící otec byl by rád podržel svůj poklad, ale konečně v něm zvítězil hluboký náboženský cit nad smýšlením čistě lidským. Velká, upřímná láska k dceři, kterou viděl tak hynouti, přemohla bolest rozloučení, a sám se obíral myšlenkou, že vyhledá klášter, kde by přinesl Bohu v oběť svého miláčka.

KAPITOLA 3.

V domě božím. — Postulát, noviciát, profese. — Odhalení duševního stavu.

Aby nabyl potřebných zpráv, obrátil se otec Mariin na sestřenicí do Coma. Příbuzná tato znala bolest ubohé dívky, a proto ochotně dopsala představené tamního klášteře Navštívení. Mezi jiným uvedla: „Nemohu říci, že by Marie vynikala pevným zdravím nebo velkým duchem: je to prostá, ale velmi horlivá a pokorná duše. Povahou je tichá a klidná, a ač se jí nenedostává ani rozumu ani dobré vůle, přece by se sotva mohla odvážit větší podniků.“ Hle, jak dobře dovedl Bůh skrýti svou vyvolenou!

Představená klášteře comského, rodilá z Turina, znala rodinu Ferrerovu a velice si jí vážila. Poněvadž věděla, že Marie nebyla v Pinerolu přijata jen pro snahu po mimořádné dokonalosti, splnila ihned její prosbu, zaslavši jí velmi srdečný dopis. Marie se však stala velmi opatrnou; zkušenosti, jichž nabyla v Pinerolu, jí poučily pro budoucnost. Ačkoli byla klidná, nepředpojatá a upřímná, přece poznala, jak je nutná jistá obezřetná zdrželivost, i vzala na se oběť snášeti mlčky po léta nová vnitřní utrpení, dokud se jí představení neotáží. Ctnost poslušnosti ke služebníkům Církve sv. jí oběť tu ulehčovala.

Dne 30. prosince 1907 přišla tedy do Coma, provázena otcem a tetou. Bylo jí 22 let, byla vytříbená rozmanitým utrpením a obohacena ctnostmi, kvetoucími ve

stínu kříže. Nutno se zde zmínit ještě o některých okolnostech, jež zbožné dívce život ve světě velice ztěžovaly. Byla někdy tak zaujata nebeským poselstvím, jímž byla poctěna, že musela být delší čas vzdálena rodinného kruhu, jindy opět musela mnoho sdělit duchovnímu vůdci, a to vše bylo pro skromnou tu duši velmi trapné. Kromě toho ji obtěžovala zvědavost mladší sestry Adély, jež jí byla stále v patách. A Marie jí nemohla sdělit svých tajemství, nýbrž musela přestat na vyhubavých odpovědích. Tak vznikaly neshody, neboť sestru takové jednání uráželo a podněcovalo k ironickým poznámkám. Sama později vyznala, že Marie vše to snášela tiše a mírně jako anděl.

V klášteře si zbožná dívka brzy získala přízeň představené i ostatních sester a mohla zanedlouho započít postulat. Velebná matka Sobrerová, jež byla zároveň i novicmistrovou, poznala, jakým pokladem je mladá kandidátka, ale protože se obávala, že by jejím vynikajícím ctnostem mohla uškodit pýcha, umínla si, že jí v ničem nebude shovívati a neušetří jí kárání ani pokřování. Marie, jsouc v plnění všech pokynů a předpisů až úzkostlivě svědomitá, byla často rozpačitá, co by měla činiti, bývala v pochybnostech, co je dobré a co lepší, pro co by se měla rozhodnouti. Z toho vznikaly nesnáze, jichž moudrá novicmistrová ráda používala, aby postulanku pokárala. Marie byla též nakloněna stále se ohlížeti zpět na své činy, co nejprísněji je zpytovat a sebe-nepatrnější skutek pítvat, zdali jej konala z pouhé lásky k Bohu, bez všelikých lidských ohledů a co nejdoko-

naleji. Novicmistrová však bojovala rozhodně proti této slabosti, jež udržuje ducha ve stálém napětí a překáží neobmezené důvěře. Nutila ji, aby jednala proti přirozené náklonnosti a tak nabyla potřebné svobody ducha. Poněvadž Marie byla přirozeně trochu umíněná a neústupná, musela často přinést velikou oběť, kterou jí ještě ztěžovala neobyčejná útlost svědomí. Tu bojovala nejtěžší boje a dobývala největších vítězství. Spasitel se tiše ujímal panství v duši své vyvolené. Bylo patrné, že z takové žadatelky se stane vzorná řeholnice, ale nikdo netušil, že je novým tabernaklem, jenž žárlivě v sobě střeží poklady božství.

Její věrnost v malých věcech byla neobyčejná. V klášterní zahradě měly želvu. Jednoho dne se nevyhřívala na slunci jako obyčejně, i vyzvala představená sestry, aby jí šly hledat. Po chvíli se vrátily a oznamovaly, že jí nemohou nalézt. Jen naše postulanka vytrvala. Pravila sama k sobě: „Poslušnost koná divy. Ježíš mi pomůže, abych vyplnila vůli naší Matky!“ Věrnost její byla odměněna, brzy přinesla želvu z druhého konce zahrady. Vůbec použila každé příležitosti, aby se cvičila v poslušnosti. Vůči spolusestrám byla jemná a mírná, prokazovala jim služby lásky s uchvacující vlídností. Zvuk jejího hlasu byl skromný a tichý, z klidných očí bylo lze vyčísti vnitřní spojení s Bohem.

Po desíti měsících postulátu byla jednohlasně připuštěna k obláčke. Byla přešťastna, její vděčnost k představené, jež jí tak dobrotivě přijala a vzdělávala, byla veliká, jak často bývá u duší, zcela oddaných lásce boží.

Dne 5. listopadu 1908 přijala Marie řeholní roucho z rukou kanovníka dra Josefa Carughiho*), generálního vikáře diecése comské a obdržela krásná jména Benigna Consolata**). Toto bylo druhé její jméno křestní, ono pak bylo připojeno, poněvadž 5. listopad byl úmrtním dnem sestry Jany Benigny Gojové, jež už v prvých dobách řádu kráčela téměř toutéž cestou. Byla to pokorná sestra-laička, vychovaná pevnou a zároveň jemnou rukou svaté zakladatelky Jany Františky Chantalové. Narodila se 20. července 1615 ve Veronay, nepatrném to městečku diecése ženevské, vstoupila do prvního kláštera Navštívení v Annecy, odkud ji svatá Matka vzala s sebou do Turina, chtějíc tam založiti nový klášter. Z mnohých divů, které se o ní vypravují, vyjímáme pouze onen, jenž se udál r. 1639 v Turině za války francouzsko-španělské:

Do klášterní zahrady padalo mnoho dělových kulí. Chtěla-li pokorná naše sestra přinést zeleninu ze zahrady, potřebovala odvahy vskutku hrdinské. Ale nebyla si toho ani vědoma. Pravila prostě představené: „Musím do zahrady, abych donesla potřebných věcí. Přes kolik dělových ran tam smím zůstatí?“ „Přes tři“, zněla odpověď. Když zavzněl třetí dělový výstřel, vydala se poslušná řeholnice na zpáteční cestu. Než došla domů, dopadla jí k nohám už řada koulí. Ona však nepozbyla klidu a sebranosti. Kráčela zvolna se zrakem sklopeným,

*) Zbožný a horlivý, a proto vysoce ctěný tento církevní hodnostář zemřel v květnu 1913 téměř náhle v nemocnici comské.

***) po česku „dobrotivá těšitelka“.

pohřížena v hluboké mlčení; koš, plný ovoce a zeleniny, nesla na hlavě. Vtom koule roztrátila strom, pod nímž právě byla, za chvíli jiná poškodila košík, ale Jana Benigna zůstala klidnou; tak velikou důvěru měla v poslušnost, neboť viděla v představené zástupkyni boží. — Celý její neobyčejný život byl bohat vznešenými božskými zjeveními. Zemřela svatou smrtí 5. listopadu 1692 v sedmdesáti sedmi letech, z nichž 57 ztrávila v klášteře.

Spasitel měl láskyplné úmysly, když zvolil pro Marii jméno Benigna. Připravilť pro ni nemenší důkazy lásky. — Promluva při obláčce byla na slova sv. Pavla ke Korinťanům: „Vy jste chrám Boha živého“. Kazatel vyzval novickou, aby podle přání Církve sv., jež toho dne konala slavnost posvěcení chrámu, sama v nitru svém zřídila živoucí chrám a svatostánek. Před lety, při prvním sv. přijímání ji volal hlas Páně, aby z nepatrné své bytosti vystavěla mystickou budovu, a dnes kazatel rozvíjel a prohluboval touž myšlenku. —

Když uplynul rok noviciátu, skládala sestra Benigna jednoduché sliby do rukou Msgra Balleriniho, rektora semináře v Comě a duchovního otce jejich kláštera. Bylo to 23. listopadu 1909. Msgr. Carughi tehdy ukázal dojemnou řečí na cestu, kterou má Bohu zasvěcená duše proběhnouti s plesáním a kroky obrovskými. Má pláti láskou k Bohu a bližnímu a sama se ztravovati jako živoucí pochodeň. Víra, láska a oběť buďtež programem jejího života. O velikém tom dni nepoznamenala sestra Benigna ničeho. Patrně chtěla přijaté poklady milostí ukrýti podle slov Písma: „Tajnost má mně!“

R. 1910 ustanovena novicmistrovou S. Josefa Antonie Scazzigová. Jsouc s cestami Páně dobře obeznámena, poznala hned vnitřní krásu duše Benigniny i vysoký stupeň svatosti, k níž ji Bůh povolal. Proto se upřímně snažila, aby duchovní dceru svou přivedla až na vrchol dokonalosti. Ačkoli se podivovala poslušností, pokoře a mírností mladé té sestry, přece postřehla, že její duch, jako by sevřen neviditelnými pouty, bloudí v labyrintu rozmanitých úzkostí a obav. Tím se působení milosti poněkud oslabovalo a duše Benignina byla zdržována, že nečinila takových pokroků, jak by byla mohla. Odtud si vysvětlíme její časté kolísání mezi důvěrou k Spasiteli a mezi úzkostí, že se mu každým krokem a každíčkým slovem znelíbí. Zevně byla stále klidna a tichá, ale mateřsky bdící oko novicmistrové uhodlo, že její duše neokouší onoho dokonalého pokoje, oné plnosti nebeských útěch, jež bývají obyčejně údělem věrných duší. Když jí jednou Benigna trošku odhalila duševní svůj stav, aniž by zjevila svého tajemství, pravila jí novicmistrová, že jest jako vlnami zmítaná loďka, nebo jako pták, přivázaný na provaze, nebo beránek, který se zapletl do trní. Mladá sestra trpěla pravé mučednictví. Jak ráda by se byla vyjádřila s onou prostotou a důvěrou, jež jsou nejlepším tmelem řádu Navštívení a zároveň nejpevnější oporou vnitřního života, ale nesměla tak učiniti, neboť duchovní vůdce si toho z důvodů opatrnosti nepřál.

Později seznáme, jak se Pán postaral, aby mohla představené vše vyznati, a jak toto sdělení přineslo její duši proud milostí, pravé bohatství nebeských darů, takže

byla odměněna za všechny ty vnitřní útrapy, jež po léta mlčky snášela.

Zatím však jí Spasitel připravil nový kříž. Dvacátého února 1912 obdržela telegrafickou zprávu o smrti matčině. Ještě před několika dny své dceři psala a končila slovy: „Poroučím Tě do nejsvětějšího Srdce Ježíšova“ a připojila, že syn Kamil, inženýr, odcestuje na delší dobu, a poněvadž pojedje přes Como, svěřila mu pozdrav pro Marii. A nyní tedy dobrá matka už nežije. — Představená se sama odebrala k sestře Benigně, jež právě stříhala v šatně na hábit, odvedla ji do svého pokoje a šetrně jí sdělila neočekávanou tu zprávu. Když se Benigna vrátila, rozplývala se v slzách. Chtěla napsati domů dopis, ale nebyla s to. Položila hlavu na stůl a hořce plakala. Ale pojednou se zvedla, políbila křížek a smáčela jej slzami. Ulehčilo se jí, i počala psáti, snažíc se laskavými slovy útěchy zmírniti bolest zarmoucených příbuzných. Pak donesla dopis představené a pokračovala v práci. Hojné slzy, řinoucí se jí z očí, prozrazovaly její bol i snahu, aby se opanovala. Později se přiznala, že je plna úzkostí a neklidu, protože neví, jak matka zemřela. Když pak druhého dne přišly bližší zprávy, psala opět otci, bratrovi a sestře. Té poslala, vyhovujíc jejímu přání, poslední dopis matčin. Pomocníci své pravila: „Ach, není to přece jen pravda, že v klášteře vyhasne láska k příbuzným. Milost ovšem dává neobyčejnou sílu, aby člověk mohl zpřetrhati drahé svazky, ale lásky nehasí; ta naopak vzrůstá, zušlechťuje se a mění v lásku svatou. Jak bolestně pocífuji ztrátu předrahé matičky! Bol svůj

obětují Bohu. — I sestra její Adéla píše Benigně v jednom dopise, že se její láska k příbuzným v klášteře zmenšila, nýbrž vzrostla. Psávala domů častěji a listy její byly plny něžnosti. Nic jí nebylo lhostejno, všecko jí zájímalo, pro každého měla srdečné slovo. I služebným posílala občas drobné památky a obrázky.

Sestra Benigna Consolata byla velmi nadaná. Měla bystrý úsudek a pronikavý rozum a dovedla zachovati rovnováhu. Především byla výbornou počtářkou, o čemž svědčí mnohé stránky knih kláštera, popsané jejím krásným, pečlivým rukopisem. Davši se od bratra Kamila trochu poučiti o elektrickém zvonění, sama je v domě zařídila a v čas potřeby i spravila. Také dostala na starost plynové osvětlení a obstarávala je co nejpečlivěji. Ze všeho dovedla těžiti pro duši. Jednou nechtěla plynová lampa hořeti. Sestra Benigna odstranila punčošku, odšroubovala rourku a shledala, že plyn nemůže náležitě prouditi pro pavučinu. I zvolala: „To mne poučuje, jak i nejnepatrnější věc může překážeti působení milosti!“

Jednou seděly sestry při rekreaci na zahradě v ořeší. Slunce vystupovalo a nemilosrdně páliło. Tu pravila Velebná matka s úsměvem: „Střecha z listí nás přece jen dostatečně nechrání, měly bychom míti stan.“ Všechny souhlasily, ale nikdo se nehýbal. Jen sestra Benigna odložila práci a přinesla několik metrů obalového plátna. Za chvíli byla střecha na větvích. Krásou sice nevyňkala, ale svědčila o ochotě a poslušnosti mladé řeholnice.

Jindy Velebná matka naznačila, že by jí bylo milé, kdyby se lavice v loubí čistily od spadalého listí. Sestra

Benigna, ačkoli byla velice zaměstnána, přece si našla chvílku i pro tuto práci. Listá novicka vypravuje: „Jednou jsme se při tom setkaly, a poněvadž na lavicích bylo listí málo, řekla jsem jí, že nestojí za námahu chodit s tou trochou až na kompost. Souhlasí-li, hodím to tamhle do kouta. Ale sestra Benigna mi vlídně pravila: „Sestřičko, Velebná matka si přeje, abychom listí nosily na kompost, i myslím, že tak máme tedy činiti, i kdybychom sebraly jeden jedinký list.“ — Lindy opět bylo před deštěm, ale sestra Benigna obula dřeváky, aby jako obyčejně prošla kuchyňskou zahradu. Kterási postulanka ji upozornila: „Milá sestro, podívejte se, už se zdvihá vítr.“ „Co na tom“, odpověděla Benigna s laskavým úsměvem, „Velebná matka řekla, že máme každodenně v tuto chvíli zahradu projít. Třeba poslouchati do písničky a nepřemýšleti o tom.“ Představená ovšem myslila, aby tak činily jen za příznivého počasí, ale sestra Benigna neměla ve zvyku rozkazy si vykládati.

Jednou v zimě přišla v rekreaci k představené a pravila: „Velebná matko, ještě jsou otevřena okna na půdě, kde se suší prádlo, račte mi dovolit, abych je zavřela.“ „Jak víte, že jsou otevřena“, tázala se představená. „Velebná matko“, odpověděla Benigna skromně, „od minulého léta, kdy jste nám řekla, že by je bylo radno na noc zavírat, činila jsem tak denně“. Představená byla takovou věrností a vytrvalostí zřejmě dojata.

Dne 29. listopadu 1912 vedla radostně a vděčně malého miláčka Spasitelova k slavné profesi. Bylo-li štěstí matčino veliké, byla blaženost dceřina nesmírná. Pohrou-

žena v obvyklé mlčení, přijímala dary boží, jež ji posilnily, aby i nadále bojovala boj dobrý a stoupala až k vrcholu dokonalosti.

Zatím došlo druhé třiletí Velebné matky Marie Aloisie Sobrerové, a sestry, ač nerady, musely pomýšlet na novou volbu. O svátku Nanebevstoupení Páně převzala vedení kláštera comského jmenovaná již sestra Josefa Antonie Scazzigová. Dřívější Velebná matka pak vyžádána do Turina, kdež po několika měsících klidu zvolena představenou, neboť i tamější sestry chtěly čerpat z bohatých jejích darů ducha a srdce. Neočekávaná žádost turinské řeholní družiny způsobila v klášteře comském veliké vzrušení, neboť byl dobrý Matce Marii Aloisii velice oddán. Zvláště sestra Benigna, jež s ní byla spjata nejpřímnějšími svazky vděčnosti a lásky, hořce pocítovala tuto ztrátu. Oprávněné city své musila však přemoci, ježto měla pomáhati správce domu a obstarati balení při neočekávaném odchodu, což vyžadovalo veškeré pozornosti. Jen bledost obličeje prozrazovala, jak trpí.

Když Pán Bůh vychovává velké duše, obklopí je často osobami neméně velkodušnými, schopnými, aby je pečlivě a moudře vedly. Ježíš, božský Mistr, chtěl býti v neskonálním svém milosrdenství nejprve sám nejvyšším vůdcem své Benjaminy. Sám jí na to častěji poukázal.

Ale poněvadž rád používá lidské pomoci, zvolil též svaté a osvícené duše, aby ji vedly. O prvním svém duchovním vůdci, kanovníku Ludvíku Boccardovi, napsala: „K velikým milostem, jež mi Pán udělil, počítám i laskavé a osvícené vedení duchovního vůdce, jenž převzal moji

výchovu, když mi bylo sotva dvanáct let a jenž téměř deset let skýtal mé duši světla a srdci mému balzámu. Pomáhal mi jako anděl boží moudrými radami, abych mohla vplouti do žádoucího přístavu života řeholního. Bůh jediný ví, jak dobrým byl mi otcem, a proto jsem mu povinna vděčnou náklonností. Jeho zásluhou jsem též poznala mystickou zahradu Navštívení. Dalť mi čísti životopisy našich sester, Jany Benigny Gojové a Anny Magdaleny Remuzalové. Za jeho vedení jsem vroucně toužila, abych úplně náležela Bohu. Četba spisů našeho svatého zakladatele Františka Sáleského a sv. Matky Jany Františky Chantalové, jakož i sv. Markety Marie Alacoque upevňovala ve mně povolání do řádu Navštívení.“

Tato slova potvrzuje několik dopisů tohoto zkušeného vůdce duší, jež svědčí, jak pevně a zároveň jemně dovedl řídit lodičku, oplývající hojnými poklady, aby snad neztroskotala před přístavem.

Šestáho července 1910, tedy za rok po složení jednoduchých slibů, jí psal:

Moje dcero v Ježíši Kristu!

Jistě Ti mé dlouhé mlčení bylo divné, a to právem. Ale nemohl jsem jinak. Hlavní příčinou bylo toto: Poněvadž jde o tajemství Tvého svědomí, nemohu Ti přece poslati dopis, nejsem-li naprosto jist, že neprojde cizíma rukama. K duchovnímu svému otci můžeš mluvit zcela svobodně, neboť on jediný zná stav Tvé duše.

Už několik dní mi tane na mysli, co jsem četl v životě bl. Jana Vianneye; i pro Tebe se to dobře hodí.

Světce měl totiž tajuplnou milost, že se zaměstnával pouze tím, co právě činil a nemyslel na věci, jež konal dříve, nebo měl konati potom. To bylo teorií i praxí Tvého, a trochu i mého sv. Františka Sáleského. Voď i Ty svého ducha obezřetně skutek od skutku bez chvatu a neklidu. Kdož ví, čeho tím pak sestra Benigna Consolata nedosáhne? Je to lest zlého nepřítele, že nám našeptává, abychom konali několik věcí najednou. Pak chce duši znepokojovati úzkostí, že špatně pracovala. Rovněž se jí snaží přiměti, aby se už napřed zříkala toho, co má teprv vykonati. Pracuj tedy nemysleíc na minulost, hled' využití jen přítomnosti a nestarej se o budoucnost, neboť Ti ještě nepatří. Minulost vlož do rukou božího milosrdenství a budoucnost přenech jeho otcovské prozřetelnosti. Nám patří jen přítomnost. Zanech ihned jakéhokoli úzkostlivého pátrání . . . . Útllost svědomí je dar lásky Tvého božského Snoubence, ale úzkostlivost je choroba. Takový útlcit vůči sobě samým pochází odtud, že bychom byli rádi i v nejnepatrnějších věcech bezvadnými, a přece v životě vezdejší je tomu již tak, že všechny naše skutky, i když vynaložíme veškeru sílu, vždy budou míti naši tovarní značku, totiž nedokonalost. Přenechme tedy vše milému Spasiteli, ano, způsobme mu radost, aby byl „oprávcem našich malých chyb a nedostatků“, jak praví sv. Marketa Marie Alacoque. Kdybys takto nejednala, vyhledávala bys stále jenom sebe a ztrácela by ses nepozorovaně v sobeckém uspokojení, což mívá za následek vyprahlost a brání tajuplnému, laskavému působení Spasitelovu v Tvé duši. Žehnám Ti zplna srdce.“

Druhý list je ze dne 21. srpna 1912, několik měsíců před její slavnou profesí. Zní:

„Moje dcero v nejsvětějším Srdci Ježíšově!

Tvé prostotě se nedívím, naopak, líbí se mi. Na různá Tvá sdělení odpovídám toto: Věděl jsem už předem, že se řád Navštívení pro Tebe hodí a ty proň též. Cos mi o tom napsala, to radost mou dovršuje. I velebím zplna srdce s Tebou a skrze Tebe Tvého i mého Ježíše. Nevím nic lepšího, než co praví královský prorok: „Sličnosti svou a krásou svou počni, šťastně pokračuj a kraluj!“ Snaž se, abys víc a více prospívala v životě lásky v Ježíši a s Ježíšem. Neboj se, že porušíš úctu, budeš-li se Spasitelem rozmlouvati důvěrně. Je to Tvá přednost a Ježíš to má velice rád. — A pak buď spokojena, žes zrnko písku, jež šlapeme v prachu silničním. Konej věrně vše, co Ti Spasitel řekl, neboť je to „berná mince“; odpovědnost mám já. Ty se však stále ještě trochu bojíš. Snaž se v tom přemoci! Uvaž, že Pán si sice přeje spasitelnou bázeň, jež je počátkem moudrosti. Nemá však výživné síly sůl v polévce, nýbrž polévka sama. Žij jen z lásky a důvěry k Ježíši; dokonalá láska je lepší než bázeň.“

V klášteře comském byl duchovním vůdcem sestry Benigny tamější biskup Msgr. Alfons Archi, jehož velice ctíla, úplně mu důvěřovala a byla mu nesmírně vděčnou. Obracela se naň ve všech potřebách s dětinou prostotou a nalézala u něho bezpečné opory i moudré rady.

Nejdůstojnější pan biskup si též zvlášť vážil pokorné této řeholnice, jež mu vždy upřímně otvírala srdce, varujíc se při tom vši samolibosti. Ale pod závojem pokory a ponížování zářila krása její duše tím jasněji. Když byla sklíčena těžkým vnitřním utrpením, povzbuzoval ji k důvěře a lásce. Tak jí psal v dubnu 1916.

„Ctihodná sestro Benigno a dcero v Ježíši Kristu!

1. Mluvím pravdu v Pánu našem a svědomí mi dává svědectví v Duchu svatém, že nelžu. Běda mi, kdybych mluvil jinak! Jest čistá pravda, jež se opírá o slovo boží, že musíš duši svou přivést k úplnému pokoji a naprosto ji ponechat nejvyšší, nekonečné dobrotě a jeho smilování. Každý křesťan se musí podle možnosti snažiti, aby napodobil Ježíše Krista a tak byl s ním jedno. On smířil naše hříchy. To musí tedy činit každý křesťan a osoba řeholní tím více. Sestra Benigna to již konala, kála se za hříchy vlastní i jiných lidí a bude tak budoucně činiti ještě lépe. Tak na sebe svolá boží zalíbení, to je jisto. A jako Pána zvelebuje pokorou, tak jej neméně oslaví uznáním, že jí hříchy odpustil.

2. Při každém větším úspěchu nechť pozvedne zrak k nejsv. tváři Ježíšově, k božskému čelu, jež je světlem a jasností nebe a jež hříchy světa zatemnil; k očím, radostí to ráje, jež jsou naplněny krví a slzami, k ústům, jež jediným „Fiat“ stvořila svět a opět jej obrátí v níveč; k tvářím, kdysi zářícím jako ranní červánky na jaře, nyní vyhublým a bledým; k obličejí — odlesku slávy, jenž nabyl výrazu smrti.

3. Aby tím více spolupůsobila se všemi milostmi, jež jí věčná Láska uděluje, nechť často opakuje slova sv. Pavla: „Kdo nás odloučí od lásky Kristovy? Zdali soužení, aneb úzkost, nebo hlad, zdali nahota nebo nebezpečení, zdali protivenství nebo meč? Ale v tom všem úplně vítězíme skrze toho, kterýž si nás zamiloval. Jsem zajisté přesvědčen, že ani smrt ani život, ani andělé, ani knížatstva ani mocnosti, ani věci přítomné ani budoucí, ani síla, ani výška ani hloubka, ani které jiné stvoření nebude nás moci odloučiti od lásky boží, kteráž jest v Kristu Ježíši, Pánu našem (Řím. 8, 35—38), skrze něhož svět ukřižován jest mně a já světu (Gal. 6, 14). Žiji pak již ne já, nýbrž žije ve mně Kristus. Co však žiji v těle, žiji ve víře v Syna Božího, který mě zamiloval a sebe sama za mne vydal (Gal. 2, 20).

Žehnám Ti!

Alfons, biskup.

V Comě 26. dubna 1916.

Krásnou, poslušnou duši sestry Benigny vedli za jejího krátkého řeholního života ještě kanovníci Petr Catelli, duchovní otec kláštera a Antonín Piccinelli, zpovědník sester.

Ale především Velebnou matku Josefu Antonii Sczigovou zvolil Bůh, aby jejím prostřednictvím udílel služebnici své přehojných vod milostí. Přispělal velice svou vzornou mateřskou pečlivostí, že v duši její dcery plně uzrály bohaté, vzácné plody. Zvláště bylo třeba představené pečovatí, aby pokora sestry Benigny, v níž byla již

značně upevněna, ještě více vzrostla. Musela ji tedy obklopiti bezpečným plotem pokořování. Ježto však byla sama neobyčejně něžné a pokorné povahy, zdálo se s počátku, že se k tomuto vážnému úkolu málo hodí. Poněvadž byla tak trpělivá a mírná, musela se v první době svého úřadování velice přemáhati, měla-li ať všeobecně, ať přímo kárati. Prosívala proto Spasitele o potřebnou sílu. Ale když měla pokořiti sestru Benignu, připadalo jí, jako by ji Pán oděl zvláštní silou. Neprominula jí však také ani nejmenšího, neboť věděla, že sůl napominání chrání drahocenných darů božích před hnilobou.

Jednou sestra Benigna jako pomocnice novicmistrové udělila novickám rozkaz, aniž toho napřed oznámila představené. Chyba ona byla tak nepatrná, že by u jiné sestry byla zůstala nepovšimnuta. Ale představená použila této příležitosti a důrazně sestru Benignu pokárala jak v kapitole, tak i v refektáři. Pokorná sestra přijala důtku kleče, s rukama sepiatýma a s hlubokou uctivostí. Jen bledost obličeje, střídající se s prudkou červení, prozrazovala vnitřní boj, který však už dále nerušil její veselosti a klidu srdce, jež bylo navyklo stálému, přísnému mrtvení.

Úzkostlivá přesnost, s níž pracovala, činila ji poněkud zdlouhavou, což bylo také příčinou častějšího pokárání.

Mimořádný život, k němuž byla povolána, přinášel sám sebou, že potřebovala více než ostatní rady a vedení zpovědníkova a přicházivala od dlouhých duchovních rozhovorů, když už sestry byly po večěři. Správkyně re-

fektáře a kuchařka ji musely obsloužiti a nemohly jíti včas do rekreace. Sestra Benigna by se byla nejraději spokojila kouskem chleba, aby jich ušetřila těchto obětí. Ale jsouc ve všem věrná, podrobila se pravidlům a umlčela své city. Přirozenost ji pak ponoukala, aby jedla s chvatem a tak co nejdříve přišla mezi ostatní, ale poslušnost žádala, aby zachovala důstojný klid. Přišla pak ovšem do rekreace hodně pozdě, často až na konec a musela býti připravena na malé slovní útoky. „Srdečně vítáme“, zvolala jedna ze sester, „šfasten, kdo vás jednou vidí!“ A jiná podotkla: „Sestřičko, četly jsme tolik krásných věcí, škoda, že je tak málo času na vyprávění.“ Třetí polohlasitě prohodila: „Pravda, máme být jasné a stručné, ale není pravidla bez výjimky!“

I Velebná matka, která tehdy ještě nevěděla, jaká plnost milostí se vylévá v duši Benigninu, často vložila do řeči poznámku o kráse společného života, nebo, že je třeba varovati se všelikého stranění a dbáti, abychom na sebe neupozorňovali. Sestra Benigna se zarděla, sklonila se hlouběji nad prací, a mlčela. Když se jí potom spolusestra na něco tázala, odpovídala srdečně a mírně, nejevíc na sobě ani známky vnitřního boje. Později však představené doznala, že ony narážky hodně cítila a mívala pokušení odejít ze zpovědnice, aby přišla včas do jídelny. Ale obrátila zrak na Boha a jeho nejsvětější vůli a řekla si: „Nikoli; smím se ohlížeti jen na Boha a ne se starati, co myslí a mluví tvorové. Ostatně trochu zahánění mi jen prospěje, vždyť bez milosrdenství božího bych byla už dávno v pekle. Proto ať to stojí cokoli,

nezrychlím kroků, ani nebudu spěchatí s jídlem; ano, všecko pro Ježíše, nic pro mne!“

Klidná odevzdanost její v utrpeních velice vzdělávala. Ježto byla útlého zdraví a snadno se nachladila, trpěla r. 1913 po několik měsíců prudkými reumatickými bolestmi. Všecko léčení zůstávalo marným. Ale sestra Benigna šťastna, že je s Ježíšem přibita na kříž, konala zcela pravidelně všechna společná cvičení a svědomitě zastávala úřad správkyně refektáře, nestěžujíc si ani slůvkem. Jen mimovolné bolestné škubnutí v obličejí prozradilo někdy, jak trpí.

Ctnostný život mladé řeholnice vzdělával celou klášterní družinu. I představená pozorovala duchovní dceru svou s mateřským zalíbením, ale neušlo jí, že duše sestry Benigny je jako v poutech, jež jí velice překážejí. I povzbuzovala při vyučování v noviciátě opatrně a zdržlivě k dětině upřímnosti a ukazovala na příkladech, jaké pokroky ve ctnosti vzešly často z takové svaté prostoty. Sestra Benigna si těch poučení vážila, cítila též, jak jsou oprávněná a ráda by jich uposlechla. Nesměla však, a tak jí láskyplné výzvy novicmistrové v pravém slova smyslu drásaly srdce.

Konečně se Bůh slitoval a ukončil dlouhé její mučednictví. V posledních dvou letech života směla Velebné matce duši svou úplně otvírat. Tím nabyla veliké duchovní svobody a srdce její se rozšířilo v lásce, důvěře a plné odevzdanosti vůči Bohu.

Její sjednocení s představenou bylo potom tak důvěrné a úplné, že Velebná matka říkala, že se sestra

Benigna podobá křišťálovému potůčku, na jehož dně možno rozeznati každíčké zrnko písku. Naše světice pak považovala za prevelikou milost, že mohla své srdce otvírat srdci matčinu a od té doby neznala ani opatrné zdržlivosti, ani vytáček. Dříve se její duše podobala krásnému, probouzejícímu se jitru, ale od té doby, co se mohla volně, bez překážky důvěrně sdíletí, byla jako slunce, jež proniká mraky a probíhá zářivou cestou po klenbě nebeské.

KAPITOLA 4.

O vynikajících ctnostech sestry Benigny.

Abychom vnikli hlouběji do svatyně duše Benigniny, použijeme nyní záznamů Matky Josefy Antonie Scazzigové, jež požívala plné důvěry své vyvolené dcery.

Sestra Benigna vytrpěla pravé mučednictví, když jí poslušnost k církevním představeným bránila otevření nitro představené. Konečně nastal obrat. Spasitel si přál, aby dílo jeho slitovné lásky prospělo nejprve aspoň našemu klášteru.

Než bylo sestře Benigně dovoleno, aby Matce převorce otevřela brány svatyně, byla nám všem živou hádankou pro svou kolísavou, nerozhodnou povahu, pro pochybnosti, jež ji skličovaly a ducha jejího ochromovaly. Potom však nastoupila cestu dokonalé svobody ducha, důvěry, lásky a naprosté odevzdanosti svému Bohu. Mohla mluvit s královským pěvcem: „Běžela jsem po

cestě tvých přikázání, když jsi rozšířil srdce mé.“ Žalm 118, 32. Při tom byla stále pohroužena v propast pokory. Vzpomínka na chyby dětských let, jež mnohokrát oželela, udržovala ji ve stálé kajícínosti. Myslíla, že jiní jsou mnohem lepší než ona. Jednou pravila představené se slzami v očích: „Milá Matko, pozorují-li naše sestry, jak jsou dobré, ctnostné a čisté jako andělé, připadám si jako vetřelec. Víte, k čemu se přirovnávám? K onomu koutu v zahradě, kam vynášíme smetí; nasázeli tam keře, aby ho mimojdoucí neviděli.“ Potom připojila s roztočilou prostotou: „Mně dal Pán slušný, vážný a sebraný zevněšek, aby zakryl vnitřní mou ošklivost. Ach, kdyby sestřičky věděly, jaká opravdu jsem!“ — Toto nepatrné mínění o sobě je tím podivuhodnější, uvážíme-li, že ji Spasitel nazýval nejněžnějšími jmény, jako: „Má královno, mea benignissima Benigna“), moje lilie, můj holoubku, má nevěsto, rozkoši mého srdce, má Benjamins.“ Čím výše ji pozdvihoval, tím hlouběji se nořila do vlastní nicoty. Čím skvěleji dával v jejích spisech zářiti její andělské čistotě, tím více se snažila pokořovati generální sv. zpovědí. Šlapala opravdu sebelásku a vzpomínala s kajícím a zkroušeným srdcem všeho, co nazývala nepořádkem svého života. Velmi ráda osvětlovala co nejzřetelněji i nejtajnější záhyby srdce, i jemná vlákna oněch zkažených kořenů, jež jsou smutným dědictvím prvního hříchu. Odtud si vyložíme, že v jejích zápisech tak často čteme vedle božských naučení i zprávy o jejím duševním

*) má nejdobrotivější Dobrotivá.

stavu. Bylať by ve své pokoře místo božských zjevení tisíckrát raději vypsala a uveřejnila své generální zpovědi. Mluvilo-li se o nějaké chybě proti Pravidlům, jež se do řeholní družiny vloudila, pokořila se a přijala pokárání. Často byla plísněna nevinně a ještě se jí vytklo, jak málo dbá, aby se přiznala. Tu se začervenala, trpěla při tom nevýslovně, ale jak později pravila, zvítězila v ní přece vždy snaha podobati se Ježíši, a proto se víc a více pokořovati. Spasitel jí řekl: „Milá Benigno, užije-li duše dobře pokoření, obdrží nový rys podobnosti se mnou.“

V posledním roce života byl jí svěřen dohled v noviciátě, i vyprosila si na představené, aby se směla účastniti všech cvičení novicek a vyznávali se též při jejich kapitole. O ceně napominání ji Ježíš poučil slovy: „Dobře přijatým napomenutím může duše v pěti minutách, nebo jak dlouho trvá, pokročiti o tolik v důvěrném obcování se mnou, jako ve dvou nebo třech letech obyčejného života.“ Sestra Benigna proto nikdy nevyhledávala vážnosti u lidí, nýbrž věrně poslouchala jen nvukání božího.

Jednou se podrobila v refektáři kající cvičbě, že si totiž dala pověděti své chyby. Jedna ze sester to učinila tak prostě, že zapomněla na pravou míru a skromnost, jež žádá, abychom nemyslíli pouze na sebe, ale i na druhé a neolupovali jich o vzácný čas. Útlocitná Benigna při tom zčervenala a nějaký čas přece jen méně horlivě vyhledávala pokoření, ale brzy opět uposlechla naléhavého vyzvání Ježíšova: „Benigno, čím usilovněji duše hledá pokoření, tím více se mi přibližuje.“ Že pak se obávala, že k oné sestře nebude dosti srdečná, upokojil

ji Spasitel a pravil, že čas pokořování přece není ztracen a že si získávají zásluhy nejen ty, kdož se úkonu toho přímo účastní, ale i ostatní, které zatím trpělivě čekají.

Ve způsobu, jakým na sebe chyby žalovala, bylo něco zvláštního, jako by se její duše chtěla zničit a pohřbít v naprostém opovržení. Spasitel ji sám poučil: „Milá Benigno, vol si pro vyznání vždy ty chyby, jejichž vyjevení tě stojí nejvíce, neboť tak se shromažďují poklady pro nebe. Má-li se rouba dařiti, musí být stromek ořezán; tak i ty se musíš mrtvením připravit, abych já, který jsem tvým roubem, mohl v tobě žít. Ježíš k ní mluvil o pokořování téměř denně. I napájela jím duši a hasila svou žízeň, ačkoliv se nikdy nedala utišiti.

Jindy jí pravil: „Čistota lásky záleží v čistotě oběti, a nic se mi tak nelíbí, jako obětování vážnosti, cti a dobrého jména. Jestliže duše dospěla k tomu, že miluje opovržení, aby tak Boha více cítila, dívám se na ni takovým pohledem, že kdyby jej spatřila, zemřela by radostí. Pravím-li „zemřela“, neznamená to skutečnou smrt, neboť duše zemřít nemůže, ale že by se ráda odloučila od těla, aby se spojila s Bohem. A přece se lidé slova pohrdavého strachují jako obludy. Proč tolik duší nedosáhne vrcholu dokonalosti? Poněvadž se bojí pohrdání. Milá Benigno, dal jsem ti již touhu po opovržení; rozmnožím ji v tobě, ano, ještě ji v tobě rozmnožím.“

Božský Ženich dovedl žárlivě bděti, aby nebylo předčasně vyzraženo, co se dalo v nejnižší svatyni duše Benigniny. A tak ani spolusestry nepronikly do jejího nitra, ačkoliv jinak uznávaly, že její chování velice vzdě-

lává. I světské osoby, které s ní přišly do styku, cítily vanutí něčeho zvláštního. Jednou provázela z povinnosti spolusestru do hovorny. Matka oné sestry byla pokorným a sebraným chováním Benigniným tak nadšena, že vrátivši se domů, vyprávěla o ní opět a opět s velikou uctivostí. — Jindy zvonil někdo u fortny. Byla tam sestra jedné naší řeholnice a prosila představenou, aby jí darovala nějaký předmět, jehož užívá sestra, kterou viděla prvního dne své návštěvy v hovorně, „neboť“, doložila, „je to svěťice a měla bych proto ráda od ní něco na památku.“ Onou průvodkyní byla naše Benigna.

Aby ji zabezpečil před útoky zlého nepřítel, knížete pýchy a budovu její dokonalosti postavil na pevnější základy, spjal ji Spasitel se sebou samým slibem pokory. V jejích zápiscích jest formule onoho slibu, kterou jí sám diktoval: „Můj nekonečně velký Bože! Já, nepatrný atom ubohosti, z nejhlubší propasti své nicoty se ti úplně obětuji, zasvěcuji a odevzdávám. Můj Bože, uznávám a vyznávám, že jsi, který jsi, nekonečně veliký, nekonečně mocný, nekonečně dobrotivý, nekonečně dokonalý ve všech svých božských vlastnostech, a já jsem, která jsem, vinou obtížená nic a hříšná ubohost. Veliký Bože slitování, tys ráčil shlédnouti na toto nic. Dals mi rozum a zahrnul mne milostmi, jež můžeš spočísti jen ty. Bože můj, abych uctila nesmírné tvé milosrdenství, činím slib pokory, že 1. si nebudu ani vnitř ani vně stěžovati, ať se mnou jakkoliv nakládá Bůh, nebo rozumní i nerozumní tvorové. „Ničemu“ není nikdo ničím povinen a „nic“ nemá práva si na to stěžovati. — 2. Nebudu mluvit sama o sobě,

leč by toho žádala poslušnost nebo láska, nikdy však pro své uspokojení nebo z jiné lidské příčiny, nýbrž jen kdyby si toho žádali nebo přáli moji představení, a z lásky, mohla-li bych tím prospěti bližním. — 3. Neopominu mluvit o věcech, jež mi ukládají sebezapření předpokládajíc, že tím představeným nezpůsobím nepříjemnosti a že to nebude odporovati zásadám poslušnosti a překážeti mi v plnění povinností. — 4. Budu v duchu stále dlíti pod nohama ostatních, jsouc pevně přesvědčena o své nicotě, a stanu se, pokud možno, služebnicí všech, nebudu-li tím jednati proti zásadám poslušnosti, nebo nezanedbám-li povinností. — 5. Budu šťastna a zajásám radostí, budu-li moci osvědčiti lásku k Bohu tím, že budu šlapati samolásku. — Ó můj Bože, přispěj mi, abych vše to plnila čím dále velkomyslněji.“

Když jednou mluvila se svým Bohem, byla jako znichovana pocitem vlastní ubohosti; zároveň však její srdce oplývalo vděčností. I tázala se Spasitele, odkud to, že jí stále tak zahrnuje milostmi. Ježíš odpověděl: „Hledej příčinu mimořádných milostí, jež ti uděluji, jen ve své velké a stálé věrnosti, s níž se snažíš, abys plnila vše, co poslušnost nařizuje. Ach, kéž by lidé pochopili cenu poslušnosti! Kdybych viděl, že všechny řeholní osoby jsou tak věrny jako ty, propůjčil bych jim týchž, ba ještě větších milostí. Miluji poslušnost tolik, že kdybych ji našel u některé jiné duše jako u tebe, i ona by byla mou rozkoší.“

Sestře Benigně Consolatě byla poslušnost štítem a bezpečnou ochranou proti nesčetným lstivým úkladům

ďáblovým, byla jí majákem, jenž jí svítil v hustých mlhách a hrozných bouřích vnitřního utrpení, aby šťastně dospěla přístavu. Duše její se ve všem radostně odevzdala představené, úplně zapoměla na sebe jako dítě v matčině náručí. Jsouc neobyčejně citlivá, byla nakloněna k hloubání a mudrování, a proto se musela velice přemáhati, aby podřídila svůj úsudek. Ale láska k Bohu jí dodávala síly a odvahy, že ochotně souhlasila i s nepatrnými projevy jeho vůle, jak ji poznávala z úst představených. Jak promluvila poslušnost, všecko se v ní sklonilo. Nejdůstojnější pan biskup comský shledal u ní poslušnost, spojenou s nehlubší úctou. Každé jeho slovo pokládala za výrok boží. A zpovědník kláštera ji přirovnával k tichému beránku, který se dá vésti na niti, kam kdo chce.

Těž obě její představené praví, že nemají slov, aby důstojně vyjádřily, jak hluboké kořeny zapustila poslušnost v srdce Benigně.

Spasitel jí sám poučoval o nevýslovné ceně této ctnosti. Řekl jí: „Přeji si, milá Benigno, abys byla věrná co nejméně a přesná co nejpřesněji, ale musí se to dít z lásky. Malý úkon věrnosti může býti počátkem velkých milostí. Přesné zachovávání Pravidel je jako ustavičné přijímání, ne v tom smyslu, že by mne duše přijímala způsobem svátostným, nýbrž že se se mnou sjednocuje. Neboť zachovává-li Pravidla z lásky a skrze lásku, rozmnožuje se v ní milost každým úkonem, i spojují se s ní. Nepřehlédni ani jediného slova představené! Jako věříš, že jsem přítomen i v nejmenší částce sv. hostie, tak musíš i věřiti, že jsem svou autoritu přenesl

na představenou. I když je chuda přirozenými duševními dary, přece je v ní moje autorita a řeholním osobám jest pak jen třeba oživití víru, jako to činí při posvěcené hostii.“

Možno říci, že každé slovo poslušnosti mělo u sestry Benigny sílu zákona; tak ho dbala nejen při rozkazech, nýbrž i při nejnepatrnějších přáních představené. Někdy byla z úzkostlivosti až přepiatá, začez se jí dostalo důkladného napomenutí. Tu se pokořila, uznala svou chybu a snažila se, aby ve své horlivosti nepřekročovala míry.

Pořídila si sešitek, do něhož si zapisovala všechna drobná doporučení do modliteb, jak toho žádá společný život. Takovým upřímným zájmem o potřeby spolusester upevňuje se pouto lásky, což je zvláště v klášteře přísné klauzury nesmírně důležité. Mnohé podobné úkony, samy o sobě nepatrné, ale velké úmyslem, jež sestra Benigna do nich vkládala, svolávaly na ni nové a nové důkazy boží přízně. A jestliže nevěsta Velepísně uchvátila srdce ženichovo jediným vlasem šíje své, jak asi pohlížel Ježíš na tyto malé skutky, konané den co den od rána do večera, a tím právě vyžadující tolik obětí, tolik mučednictví vůle, jež má u Boha neméně cenu než martyrium krvavé. — To jí též činilo tak poddajnou vzhledem k představeným, takže jí mohli použítí, k čemu chtěli, poslati vpravo nebo vlevo, vyvýšiti nebo ponížiti, vše klidně přijímala. Rovněž dětinně poslušnou byla i spolusester, jež svým úřadem měly nad ní moc.

Podivuhodný vnitřní život, v nějž byla její duše stále ponořena a její vzrůst v Bohu projevovaly se právě stálým sebeobětováním.

Spasitel jí poučil, jak lze dosáti vnitřního života. Řekl jí: „Život ten je velikým darem milosti a duše se často domnívají, že musí konati veliké věci, aby ho dosáhly. Nikoli, učinil jsem tuto milost závislou na věrnosti, s jakou duše plní rozkazy představených.“

Sestře Benigně bylo dovoleno, aby jistou část noci ztrávila v důvěrném rozhovoru se Spasitelem. Ačkoliv jí tyto rozmluvy byly pramenem nevýslovné rozkoše, přece napatě počítala, kolik hodiny bijí, aby nepřekročila ustanovené doby. Byla v tom tak přepiatě přesná, že jednou prostě Spasiteli pravila, že musí odejítí, jakmile kterékoli z hodin, jež bylo slyšetí, odbijí. Ale Ježíš jí laskavě vytkl takovou úzkostlivost, ježto hodiny na kathedrále, podle nichž se celý klášter řídil, dosud neodbily. Teprve po chvíli jí řekl: „Nigno, teď je čas! Dobrou noc! Opatruj tě Bůh!“ Byla potom tak roznicena láskou, že již nemohla usnouti. Hněvala se sama na sebe a vyčítala si svou přepiatost.

Zlý nepřítel byl na ni velice rozezlen a často ji pokoušel; tu spěchávala k představené a pokorně jí sdělila svou nesnázi. Někdy bylo její srdce tak stísněno, že na rtech měla sice milý úsměv, ale přece bylo patrné, jak je zamyšlena a rozbolněna. Sestry, pozorující to, říkaly: „Co je dnes sestře Benigně Consolatě? Jako by byla nemocna.“ Mnohdy bývala její vyprahlost a opuštěnost tak hrozná, že opravdu mohla říci, že je s Milým svým ukřižována a drcena lisem utrpení. Ježíš chtěl svou vyvolenou třibítí v ohni vnitřních útrap, zatím co se sama mrtvila zevně. Spasitel jí pravil: „Milá Benigno, kdyby

lidé měli více víry, mohli by žítí mrtvením, jako žijí chlebem. Ale vyhýbají se mu jako moru. Čím více budeš kráčet cestou umrtvování, tím více se budeš Bohu blížit. Jen začátek je těžký, ale za ten odmění duchovní útěchy. Pohleď na Ježíše ukřižovaného, a máš program pro své zapírání. Čím více tělo umrtvíš, tím jasněji pochopíš věci duchovní. Nakládej se svým tělem jako s nepřítelem; dej mu jen to, čeho mu nikterak nesmíš odepřít. Ježíš opanuje tvé nitro v té míře, v jaké budeš schopna jej přijmouti.“

Sestra Benigna se proto snažila vytrvale umrtvovati. Tak na příklad v pokrmech nečinila nejmenšího rozdílu, takže nikdo nevěděl, co jí raději. Brala si s úplnou stejnomyslností ze všeho, co se podávalo, děkovala s roztomilým úsměvem a vlídnou skromností, jež hluboce dojímal. Podobala se žebrákovi, jemuž připadá, že co dostává, je proň až příliš dobré. Někdy se po celé dny vůbec nenapila a obětovala palčivou svou žízeň Spasiteli na záchranu duší. Jsouc velmi útlé tělesné soustavy, potřebovala už od malička častěji něčeho pojísti, spokojovala se však nejjednoduššími pokrmy a po stole řekla častěji zcela upřímně, že má právě takový hlad jako před tím. Ale tato přirozená potřeba pokrmu jí nikdy nebyla záminkou, aby si vyprošovala nějakého zmírnění. Mimo dni, předepsané Pravidly, byla by ráda zachovávala i čtyřicetidenní půst, jen kdyby byla obdržela dovolení. Pouze v posledním roce života žádal Spasitel, aby tak učinila. Ráda by byla vyhověla jeho přání, ale bylo jí zároveň nepříjemné, že má prositi o věc, která

jí byla dosud odpírána. I pravila: „Můj Ježíši, nebudu neposlušná, když o to požádám?“ Spasitel odpověděl: „Nebudeš, neboť já tě k tomu vybízím. Řeknou-li však tvoji představení „ne“, učiň podle jejich rozhodnutí, nikoli podle mého přání a zůstaň klidnou. Přeji si, abys o to prosila, buď však zcela ochotna, že se nebudeš postit ani po jediný den, jestliže toho představení nedovolí. Svolí-li však, dám ti potřebnou sílu, neboť mohu pomáhati i způsobem mimořádným.“

Představení svolili a Benigna zachovávala čtyřicetidenní půst ve vši přísnosti; čas ten byl pro ni dobou velikých milostí. Potvrdilo se, co řekl Ježíš: „Zvláštní moje milosti musí přitékati vodovodem umrtvování; je-li malý a úzký, pojme jich málo, je-li velký a široký, přitéká jich mnoho.“ Čím více v odříkání prospívala, tím více ji k němu Spasitel povzbuzoval. Pravil: „Milá Benigno, je třeba přirozenost držeti na uzdě, aby byla jako zločinec v žaláři. Jednej stále proti ní; chce-li jísti, pij, jestliže by ráda pila, jez; chce-li mluvit, mlč, chtěla-li by mlčeti, mluv. Jsi-li v pochybnostech, kterou ze dvou věcí bys měla činiti, zkoumej, která vyžaduje více mrtvení; neboť kde je více umrtvování, tam je i větší dokonalost.“

Někdy jedla tak málo, že jí po litrni opustily síly, i musila to oznámiti představené. „Velebná matko, mám hlad!“ říkávala drkotajíc zuby a chvějíc se na celém těle. Představená dojata jí dala chléb, který přijala pokorně a vděčně; častěji však řekla s nemenší vděčností: „Děkuji, Velebná matko, stačí mi, že jsem se pokořila a věc

oznámila.“ Pak odešla do cely radujíc se, že může božskému Spasiteli nabídnouti malou oběť.

Při odpočinku na loži vytrvala často dlouho bez po-
hnutí, aby tak napodobila Ježíše v hostli. Její duch se
takovým vytrvalým sebezpřemáháním vynaňoval znenáhla
z pout přirozenosti a povznášel se k věcem božským.
Někdy byl Ježíš dojat oddaností malé své oběti a říkával:
„Nigno, to stačí! Odpočiň si nyní.“ A tu si odpočinula
na Srdci Ježíšově. Často byly tyto noční rozmluvy plny
nesmírné útěchy a sladkosti. V naprostém mlčení a za-
pomnění na vše, co za dne ducha rozptylovalo, v úplném
klidu a samotě se mohla zcela ponořiti v důvěrné obco-
vání se svým Bohem, mohla nerušeně projevovati city
láskou planoucí své duše. Bývala opojena nebeskou roz-
koší, rozněcovala své nitro ohněm lásky, přijímala se
svatou bázni a s pocitem vlastní nicoty tajemná božská
sdělení. —

Nepatrné povzbuzení stačilo, aby všechny struny vůle
ihned zladila v dokonalou harmonii s vůlí boží. Celé její
chování velice vzdělávalo. Oči mívala sklopeny, i v re-
kreaci je málokdy pozvedla, a tu se zdálo, že hledá a
pozoruje známý, milý předmět. Mluvila-li o Bohu, zářil
její zrak a zdálo se, jako by plameny lásky, jež ztravo-
valy její srdce, prozářily její zbožnou, mírnou tvář. Když
skončila, zmizel tento výraz obličeje a sestra Benigna
se vrátila v obvyklý stav ponížení. Zvuk jejího hlasu byl
mírný a jemný. Nejsouc tázána, neprojevovovala svého
úsudku nebo mínění, ale byvši vyzvána, odpověděla se
vší prostotou a srdečností. Ve svých zápiscích pozna-

menala, že nikdy nepromluvila, dokud se neporadila
s Ježíšem. Vyjadřovala se vždy ušlechtilé a vznešeně,
laskavě a vážně zároveň. Nejmilejší jí bylo místo poslední;
stále se snažila, aby nebudila pozornosti, nýbrž zůstávala
nepovšimnuta.

Velice horlivě konala svatou hodinu ze čtvrtka na
pátek, jak je zvykem v klášteře Navštívení. Celou tu dobu
jako by neměla těla. Někdy ji však trápila ospalost, proti
níž marně bojovala. Nemohla pak důvěrně rozmlouvat
se Spasitelem, i zvolala jednou: „Můj Ježíši, usínám!“
načež jí něžně odpověděl: „Je mi to líto!“ Při jiné, po-
dobné příležitosti ji upokojil a ujistil, že není-li duše při
celé svaté hodině schopna jiného, než že bojuje proti
přirozenosti, aby se ubránila spánku, přijímá její úsilí se
zalíbením, neboť právě oběť se mu tolik líbí. Oběť!
Slovo to znova a znova splývalo s požeňnaných rtů
Spasitelových a vnikalo do srdce jeho vyvolené, takže
ji žízeň po utrpení téměř ztravovala. Pochopila, co zna-
mená tajemné Ježíšovo „Žízňím“ a jen poslušnost ji při
mrtvení udržovala v mezích. Když ještě doma obsluho-
vala nemocného bratra, vykonala nemoudrý sice, ale
hrdinský čin sebezapření, překonavši nesmírný přirozený
odpor. A jako řeholnici jí bylo dvakrát na opětovné po-
korné prosby dovoleno, aby přirozenost křižovala způ-
sobem ještě drsnějším. Jako včela dychtivě hledá květ,
tak vyhledávala duše Benignina umrtvování a přemě-
ňovala je v mystickém úlu svého srdce v med lásky
a oběti.

Ježíš jí kdysi řekl: „Co myslíš, že více osvěžuje:

dopřátí si nějakého zevního ulehčení, nebo se ho z lásky odříci? Proč jest mezi řeholními osobami tak málo duší rozjímavých, proč mohou jen nemnohým propůjčiti mimořádných milostí? Protože nacházím příliš málo mrtvení, i kdybych se svítlnou hledal! To vám ovšem není ke cti. Miluji vás tolik, mé nevěsty! Říkám vám to, poněvadž mě k tomu nutí láska a poněvadž toužím, abych vám mohl udělati velké milosti. Nejste-li však umrtveny, nemohu vám jich dáti a srdečně toho lituji.“ Takové stesky Benignu dojímaly a povzbuzovaly k novým skutkům pokání.

V chóru klečela nepodpírajíc se, ruce měla stále se-pjaty a trochu od těla vzdáleny, což dosti unavuje, zvláště trvá-li to déle. Při modlitbě církevních Hodinek zaujala též nepohodlnou polohu. Jednou, když byla velmi unavena, usedla při rozjímání. Tu se jí Spasitel otázal: „Hleď, vzali s sebou ti, kdož mě doprovázeli na Kalyarii, snad také sedadlo?“ Pokorná duše ihned poklekla a nikdy již si nedopřála ani nejmenšího pohodlí; jen po nemoci se první čas trochu podpírala.

Ježíš jí poučil dále řka: „Jen málokterí kráčeji pevným krokem po cestě lásky, protože nenastupují velkomyslně cestu oběti. Kdo se omezuje v obětech, omezuje se i v lásce; kdo je nerozhodný v oběti, je také nerozhodný v lásce. Milá Benigno, jde-li o obětavost, nikdy neříkej, že jest již dosti; to by bylo, jako bys řekla, že jest konec se vzrůstem božské lásky v tobě. Nic tak neroz-množuje v duši lásku jako kříž.“ A jindy pravil: „Žádám od tebe jenom umrtvování, a to více mrtvení ducha než

těla. Tohoto je zapotřebí, abych mohl duši udělit duchov-ních milostí, onoho pak si přeji, poněvadž s ním souvisí pokrok v dokonalosti. Milá Benigno, zapírajíc se podáváš mi prázdné nádoby, které mohu naplniti olejem milostí. Čím více jich podáš, tím více jich naplním, ustaneš-li však v té práci, již olej nepoteče.“ Vnitřní sebedpřemá-hání bylo tudíž sestře Benigně hlavní prací v boji proti sobě samé. Usilovnou, vytrvalou snahou zničila sebelásku a dala se úplně za kořist lásce boží, ať žádala čehokoli.

Spolusestry měla upřímně ráda a ochotně jim pomá-hala. Častěji se zdálo, že uhodla jejich přání, a při pro-kazování služeb lásky se nikdy nešetřila. Vrozená své-hlavost a umíněnost, která se projevovala ještě v prvých letech řeholního života, zmizela ponenáhlu, takže sestra Benigna se pak vyznačovala velikou povolností; starý člověk úplně ustoupil novému. Ze všech jejích slov a skutků vyzařovalo tolik milých vlastností, že člověk měl dojem, že to mluví, jedná Ježíš. „Benigno“, řekl jí sám jednou, „láska k bližním je dobročinná, ale přívětivost při skutcích lásky znamená ještě mnohem více. Nechť všecka tvá slova dýchají něhou a mírností! Přeji si, abys byla klášteru tím, čím je vůně květině. I když se skrývá, přece její vůni cítíme. Nechávám tě také ve skrytosti, protože jsi tak v bezpečí. Nesmiš se však proto uchýliti od svého poslání, získávají mi totiž duše svou tichostí.“ A Benigna plnila toto přání. Ačkoli ji pokora udržovala obyčejně v sebe uzavřenu, zaslechla-li volání lásky, jako by ožila. Dáti, pomoci a poraditi bylo jí pak nutností. Dávala tak mile a uměla se s úsměvem všeho zříkati.

Trny těchto drobných obětí pečlivě uschovávala, podávajíc bližním jen růže lásky. Pochopilať dobře slova Ježíšova: „Benigno, láska k bližnímu nás musí něco stát. Laskavá duše se musí stále obětovati, aby kolem ní kvetla láska!“

Když měla volnou chvíli, a to bylo málokdy, využítkovala nevšedního svého malířského nadání. Tak vymalovala obraz pro farní chrám v Sottocorniole, korouhev s obrazem sv. Františka z Assisi a mnoho menších obrázků. Rovněž krásně psala jak písmem obyčejným, tak rozličným ozdobným. Sestry pak, znajíce její dobrotu, hojně jí využítkovaly. Jestliže jim nemohla pro jiné povinnosti hned posloužit, pokořila se, prosila o posečkání a pak vyhověla co nejdříve. Když přinášela práci hotovou, děkovala srdečně za potěšení, že mohla vypomoci, a tak se cvičila i v pokoře.

Před svátkem představené spolusestry zvláště často žádaly sestru Benignu, aby dokončila jejich malé práce. Jedna si přála nápisy na obrázky, druhá arabesky zlatem, třetí drobné malby na relikviář atd. Sestra Benigna mívala krabici stále přeplněnu podobnými zakázkami, ba, zakoušela hotové obležení. Mnohdy neměla chvíli oddechu, poněvadž měla i jiné povinnosti. I nebylo divu, že s hlavní svou prací zůstala pozadu. Když se to představená dověděla, pokárala ji a tázala se, jak si rozdělila čas. Benigna, nechtíc sester prozraditi, poklekla a žalovala na sebe, že byla zdlouhavá a čas promarnila. Ani později se neospravedlnila a byla opět vůči spolusestrám ochotná a laskavá. Zdálo se, že taková pokárání v ní

oheň lásky ještě rozmnožují, a sotva kdo tužil, co jí to stálo. Jednou představené vyznala: „Velebná matko, vidím-li, že sestry ke mně jdou s pracemi, a čas je tak rozdělen a krátce vyměřen, všecko se ve mně vzpírá, takže bych nejraději utekla a někam se skryla. Ale milost, milost mě nutí, abych jim vyšla vstříc.“ Tato věrnost vůči vnuknutím milosti jí přinášela sice častěji pokoření, ale spatřovala v nich laskání božského svého Snoubence.

KAPITOLA 5.

Sjednocení s představenou. Nové milosti a hojné důkazy přízně boží.

Spasitel zahrnoval sestru Benignu novými důkazy své přízně, takže se ho jednou otázala s hlubokou vděčností: „Ó můj Ježíši, co vlastně nalézáš na duších, že se zdá, jako bys bez nich nemohl býti? Jsi přece sám v sobě nekonečně blažen, máš anděly! . . .“ „Milá Benigno“, odpověděl, „to všecko je pravda. Ale rovněž je pravda, že mám lidské srdce a že lidi miluji: Řekl jsem ti to již, ale opakuji ještě jednou, abys to napsala, malá moje sekretářko lásky. Postarám se, aby to lidé čtli, aby věřili, jak nesmírně je mám rád. Vždyť jsou to moji bratři, lidé, vždyť jsou to moji bratři!“

Velebná matka dovolila sestře Benigně ona božská sdělení půl hodiny denně zaznamenávat. Ježíš jí o tom řekl: „Moje Benigno, k prostředkům, abychom zůstali skryti, náleží i společný život. Dostačí mi, píšeš-li půl

hodiny. Řeholní družina musí mít také užitek z tvé práce a mně se líbí, vidím-li tě pracovat ve tvém úřadě, neboť jsi chudá.“

Z doby, kdy obstarávala správu prádla, pochází tato poznámka: „Řekla jsem Spasiteli svým obvyklým důvěrným způsobem: Poslyš, můj Ježíši, chceš-li, abych přesně psala, musíš dát slunečno. Dnes má uschnouti tolik prádla, jinak máme práce na dva, tři dni a škodu máš ty. A Ježíš ve své dobrotivosti mou prosbu vyslyšel. Pravila jsem jistě sestře, že by obdržená milost byla ještě patrnější, kdyby v neděli přelo. Ale Ježíš poslal ve své něžné pozornosti vydatný déšť hned, jakmile jsme suché prádlo sklidily. Ujistil mě, že důvěrou můžeme dosíci všeho. Byla jsem tím všechna rozradostněna, ale zlý nepřítel mne chtěl svést k pýše, našeptává mi, že jsem svatá. Obrátila jsem se k Spasiteli, jenž mi řekl, abych dáblu odpověděla: „S milostí boží se stanu velikou světicí, neboť Pán může ji učiniti i z velké hříšnice.“

V onom neklidném úřadě konala Benigna horlivě všechny své povinnosti, přece však to bylo sotva pravé místo pro ni. Rovněž jí tam neprošlo ani nejmenší pochybení. Jednou jí představená řekla, že její práci není nikde vidět, že je při spravování zdlouhavá a maří čas zbytečným přecházením. Pokárání ukončila výzvou, aby o té věci aspoň jednou promluvila se Spasitelem, neboť kdyby všechny pracovaly tak málo jako ona, zle by to s klášteřem dopadalo. Sestra Benigna tedy Pánu všechno oznámila a prosila ho, aby jí udělil trochu více rychlosti, aby uspokojila Velebnou matku. Ježíš odpověděl: „Věz,

milá Benigno, že řeholní družina má dvě pokladny, hmotnou a duchovní. Chci-li, abys pracovala ku prospěchu této, neztráti klášter praničeho, naopak, pokud máš úřad správkyně, pečuj, aby se prádlo méně opotřebovalo. Buď tedy jen klidná, tvá Matka bude spokojena.“

Opravdu, netrvalo dlouho a představené bylo oznámeno, že všechno prádlo je spraveno a že tedy možno sester tam zaměstnaných použít jinde. To byla věc neslýchaná, neboť s roztrhaným prádlem bylo vždy co dělat, dosud nikdy tam nebyly pomocnice zbytečné.

Hrozná světová válka přiměla představené, že důvěrníci božských tajemství důtklivě požádali, aby vyprošovala konec strašné té metly. Na její neustávající volání odpověděl Ježíš těšivými slovy. Ujistil ji, že válka ta není trestem boží spravedlnosti, to by musel být už celý svět zničen, nýbrž je trestem božího milosrdenství ke spáse mnohých duší, které by jinak věčně zahynuly. Věčnému Otci stačí okamžik, aby duši zachránil. Co se týče těch, kdož setrvají v nekajivosti, jest opět důkazem božského slitování, když se jejich život ukrátká, neboť jejich muka na věčnosti budou menší. Sestru Benignu roznítil pak k novým velkodušným obětem, přislíbil jí velké milosti za nejmenší skutek, který by ložetovala za hříšníky.

Prostota Benignina vůči Spasiteli byla přímo úchvatná. V květnu 1915 napsala: „Ježíš mi připravuje různé malé radosti; čím více se mu odevzdávám, tím více nabývám blaživé zkušenosti o jeho nekonečné dobrotě. Tak mě na příklad upozorní, je-li čas, abych přestala psát, pro-

tože už bude zvonit. Nemohu se podívat na hodiny, ale on mi řekne: „Ukonči řádku!“ Když tak učiním, připojí: „Teď se vydej na cestu!“ A opravdu pak bijí hodiny. I ve mnohých jiných věcech naň spoléhám. On mne též probouzí. Vidí-li, že jeho malá Benigna je ospalá, popřeje jí odpočinku až do určité doby; pak ji probudí. Jak jest krásné odpočívati v Bohu jako malé dítě! Jak hlubokého pokoje tam požíváme! Pán mě úplně proměnil. Ó šťastná proměno, ovoce lásky! Zdá se mi, že jsem se v posledních dvou měsících znovuzrodila k životu klidu, k životu vnitřního pokoje v Bohu. Jak je nám dobře v nadpřirozené té říši! Pán mi dovoluje čerpati vzácné světlo z malých věcí; je to nepřetržitá řada důkazů milosti a přízně.“

Tehdy také představená osvobodila sestru Benignu od jiného zaměstnání v době mlčení, aby tím lépe mohla dostáti úřadu sekretářky Spasitelovy. Zlý nepřítel pohlížel závistivým okem na úplnou tu sjednocenost dcery s Matkou a pokoušel ji proto tisícovým způsobem. Čteme o tom: „Pocítila jsem velký odpor proti jistému rozkazu, protože se protivil mé vůli. Málem bych byla bývala vůči dobré Velebné matce nevlou. I šla jsem k ní a řekla jsem jí to. Tu jsem poznala, že jsem se neskromností v řeči dopustila zase nové chyby. Můj Ježíši, milosrdenství! — Benigna jednala jako Benigna, teď je na tobě, abys jednal jako Ježíš. Jsem opravdu docela slepá, a co je nejhorší, ani o tom nevím!“ — Tak se posuzovali světcí. —

A Spasitel, jenž dobře věděl, jaký význam má jednota Benignina s představenou, pravil: „Vylévám milosti pro duše do srdce představené; je-li s ní sestra sjednocena, má podíl na těch milostech. Sestry Navštívení mají napodobiti můj skrytý život v Nazaretě. Moje poslušnost vůči Matce má býti sestrám příkladem jejich sjednocení s představenou. Ano, milá Benigno, všechny řeholní osoby, a sestry Navštívení zvláště, mají poslouchati. Tato jednota musí býti taková, jako mezi tělesem a jeho stínem; kde jest jedno, tam jest i druhé. Buď vzhledem k představené jako otevřená kniha, v níž může čísti shora dolů, na straně první nebo poslední, jak si právě přeje.“

Sestra Benigna proto zjevovala představené i nejmenější hnutí duše s prostotou dítěte, neboť toužila, aby v ní bylo vše uspořádáno podle vůle Toho, jež nade vše milovala. Sdělení ta dýchají přímo předchutí ráje. Z každé řádky mluví podivuhodná upřímnost; i drobné jednotlivosti jsou roztomilé. Představená dosvědčuje, že krása duše této její dcery pronikla často i tělesnou schránku. Obličej její se rozjasnil a zazářil, tváře zčervenaly, nadzemský jas plál z mírných jejích očí; tak klečela se sepiatýma rukama. „Velebná malko“, říkala, „pomyslim-li, že naše drobné úkony lásky oslavují velikého Boha, — že my, ubozí tvorové, můžeme mu zjednávat čest, — že nám dovoluje, abychom jej milovali...!“ A pak zůstávala bez pohnutí, ponořena v Boha jako seraf.

Víme však, že duše její neslavila stále svátek, naopak, že trávila dlouhé dni v největší sklíčenosti; ale její věrnost se neviklala. Tak r. 1915 napsala: „Velebná

matko, Ježíš úplně mlčí. Proto račte být tak laskava, dodati mi myslí a říci mi, že mi je tato očista prospěšná. Mlčí-li Spasitel, jsem jako oblázek, ba méně než oblázek, neboť ten nezná roztržitosti, a já jsem jí plna, i všelikých chyb. Nepotřebuji věřit, že jsem ubohost sama, neboť to hmatám rukama a kamkoliv se obrátím, nalézám své „krásné“ ovoce. Ale při tom všem nepozbývám pokoje ani důvěry, ta vyrůstá z mé ubohosti. Několikrát mi arci napadlo, že mě Bůh opustil, ale myšlenka taková se neujala, důvěra ji přemohla.“

Později napsala: „Jsem stále ještě v oné duševní náladě: připadám si jako slepá a hluchá, neboť si nemohu mysliti, že se Pán skryl, nýbrž že ho nevidím a neslyším pro vlastní slepotu a hluchotu. S počátku jsem byla proto velmi zarmoucena a chtělo se mi plakat, poněvadž jsem necítila touhy po Bohu. Řekla jsem mu: „Duše má po tobě žízni jako jelen po studnicích vod. — Můj Ježíši, můj nejsladší Ježíši, věřím v tvou lásku, věřím, věřím, a kdybys mne i usmrtil, přece věřím, že chceš mé dobro. I kdybych visela na pavučině nad propastí pekelnou, v tvých božských rukou bych se nebála. A nebála bych se, kdyby se i vlákno přetrhlo, neboť bys je mohl zachytiti. Můj Ježíši, jednáš se mnou takto podle svého nesmírného milosrdenství. Podle své spravedlnosti bys mohl dopustiti, abych podlehla hroznému pokušení a spáchala těžký hřích; zasloužila bych toho.“

Pekelný nepřítel zuřil, že mu sestra Benigna stálým umrtvováním vyrvala tolik duší, a proto vynalézal nové a nové válečné plány, aby ji přelstil a tak zničil dílo

samého Boha, jenž chtěl jejím prostřednictvím světu zvěstovati velikost své slitovné lásky.

V takovém pokušení Benigna poznamenala: „Slyš, můj Ježíši, žena kananejská ti řekla, že drobtý jsou pro štěňátka, já ti však pravím, že bych se spokojila kousičky jako pro mravence. Ano, zvířátka mají na ně větší právo, protože tě neurazila . . . Při rozjímání se snažím, abych se nějakou dobrou myšlenkou opět pozdvihla a ujišťuji Ježíše svou láskou. Vše, jak Bůh chce! Jsem příliš šťastna, že mu, jak doufám, úplně a navždy náležím. — Jsem stále ještě slepá a hluchá, ale těším se myšlenkou, že smím, jak ležíš chce, zpívati píseň plného souhlasu s jeho nejsvětější vůlí a zpěv svůj že provázím harmonií naprosté odevzdanosti. — Neslyšeti Spasitele znamená trpěti, ale nemíti toho zármutku je neméně bolestno. Pán Bůh ví, proč a jak co je, ví všechno. Důvěřuji v tebe, můj Ježíši, chci tě milovati tak velice, ach tak velice.“

O něco dále čteme: „Můj Nejdražší mne nechává v poušti. Jak velice cítím tuto prázdnotu! Ale jest mi tak jasno, že „onen hlas“ jest od Spasitele a ne ode mne. Ačkoli po něm velice toužím a snažím se být sebranou, abych jej slyšela, jsem přece jako v pustině. Ovšem, slovíčko mi přece ještě řekne, ale jsou to jen drobtý ze slavnostní hostiny.“

„Nyní Ježíš mluví k mé duši, ale necítím již sladkosti vnitřního pomazání. Připadám si jako člověk, který zratil chuť. Požívá šfavnatých, výživných pokrmů, ale neví o tom. Jak ráda bych se z toho stavu vybavila! Ale nemohu než trpět, trpět bez ulehčení, ztravovati se zvolna v ohni.“

Utrpení mé vzrůstá, aniž vím, proč. Spasitel mi řekl: „Bolest je jako meč, který odděluje duši od ní samé.“ Již dříve jsem to někdy cítila a myslím, že to byla předzvěst větších milostí!“

Ježíš ji víc a více očišťoval v žáru vnitřních utrpení, chtěje jí zjevití nevýslovnou něžnost své lásky k lidem. Duše její také doznala s vděčností, že čím více se Pán skrývá, tím vroucněji touží jej milovati. Láska k pohrdání v ní vzrostla tak, že ji zřejmě cítila a připadalo jí, že už nemůže požadavkům milosti odpírati.

Spasitel se věrné služebnici své zjevoval sice již před rokem 1902, ale teprve tehdy začala z poslušnosti psáti. Již r. 1900 složila dočasný slib čistoty a později (za rok) jej proměnila ve věčný. Uvedeme několik významných dní jejího života, jež sama označila jako chvíle zvláštních milostí. Píše: „Dne 5. srpna 1909: Spasitel vyslovil přání, abych se zavázala slibem, že budu konati vše z lásky. — 9. prosince 1909 mě ujistil, že mne uvedl na cestu lásky.“ Dne 13. června 1915, na svátek Božského Srdce, poznamenala: „Spasitel mi řekl něžným, ale vyčítavým hlasem: Milá Benigno, dej mi duše! Hlas ten byl tak lítostivý, že jsem láskyplnému Srdci Páně začala lépe rozuměti a pravila jsem: Co tedy mám činiti, abych ti duše získala? Ježíš odpověděl: Přinášej oběti! Ano, milá Benigno, musíš býti ustavičnou obětí, jinak nejsi na pravém místě. Nečinností nikdo duši nezíská. Já za ně umřel na kříži. Nežádám od tebe velkých věcí! Jen slovo, kterého neproneseš, jindy pohled, který si odepřeš, milou vzpomínku, kterou přerušíš, zkrátka vše,

co umrtvuje. Spoj své malé oběti s mými nekonečnými zásluhami a nabudou velké ceny. Kdybys věděla, jak se mi líbí duše, jež se dovedou mlčky obětovati!“

Za tři dni potom jí vysvětlil mučednictví lásky řka: „Milá Benigno, mučednictví to záleží v tom, že se přenecháme lásce jako dřevo ohni, jako zlato tavidlu. Duše, jež se dá lásce, nemůže jí už odpírati. Láska pokračuje ve své práci, až duši dovede k takové dokonalosti, jaké na ní Bůh žádá. Stačí tedy, odevzdáš-li se úplně lásce, ostatní již sama vykoná. Uvaž, že je-li dřevo ještě syrové, musí oheň nejprve ztráviti jeho vlhkost. Proto trvá déle, než shoří. Čím však je sušší, tím rychleji se ho plamen zmocní. Tak je tomu i s dušemi. Ty, které jsou ještě plny sebe, potřebují dlouhé doby, než je láska zanítí, jiné však, jež sobě odumřely, vzplanou rychle plamenem. — Ale ubohost mne neodstrašuje; jen vidím-li dobrou vůli, pak mám látku k zpracování. Moje láska se živí ztravováním bíd. Duše, která mi přináší vsťíc dobrou vůli spolu s kajícím, pokorným srdcem, velice se mi líbí, neboť mi poskytuje příležitosti, abych konal úřad vykupitelský. Ale co ti chci říci, má milá Benigno, a co shrnuji v několik důrazných slov, jest: Duše nemá nikdy míti strachu před svým Bohem. On je vždy ochoten prokazovati milosrdenství, a srdce tvého Ježíše se nejvíce potěší, může-li věčnému Otci svému přivést co největší počet kajících hříšníků. Ti jsou mou slávou, milá Benigno, mými klenoty, vždyť ubohé hříšníky tolik miluji! Slyš, moje slasti, napiš toto: Chce-li mi kdo způsobiti velkou radost, ať důvěřuje v moji lásku; kdo však mi chce připravit

radost větší, ať v ni důvěruje ještě více a kdo mě chce potěšiti nejvíce, ať důvěře v mou lásku vůbec neklade mezi.“

„Ale v čem náleží nejvyšší cvičba vnitřního mučednictví? V tom, že se duše dá ztrávit láskou. Láska je dosti vynalézavá, aby ji odloučila ode všeho, aniž pozoruje, že jí něco běře. Jen jí dovol a ona tě osvobodí. Začne nejprve zevně, tak jako oheň zachvátí nejdříve kůru dřeva a pak teprve vnikne dovnitř. Všecko záleží na tom, abys nikdy neřekla: „Dosti“. Nikoli; musíme jí dáti vše, co žádá. Čím více dáš, tím více bude požadovati, ale vždy s velikou sladkostí. Za odměnu posílí vůli, aby obětovala s ochotou. Mám málo duší, které se tak dokonale odevzdávají, neboť to něco stojí. Mnohé dobře začnou, ale pak couvnou, neboť se bojí obětí. Podobají se těm, kdož netrhají růži ze strachu před trny. Pravá láska tak nejedná. Vrhá se na oběť jako na kořist, a čím je oběť ta vnitřnější, skrytější, jedinému Bohu známá, tím jest jí milejší. Vzmuž se, milá Benigno! Rci, že mi navždy odevzdáváš svůj úsudek, neboť chci, aby jej nadále vedla a řídila už jen láska. Pak budeš bezpečna. Věz dále, že moje srdce přijme laskavě duši, která s tím vážně začne. Horlivostí a věrností lze nahraditi i ztracený čas a zejména lze podati dostiučinění použitím pokladů mého nejsladšího srdce.“

Dne 4. července 1915 žádal Ježíš od své služebnice oběť života. Představení jí to dovolili, i učinila podle jeho přání. Nato jí řekl: „Láska se v tebe vleje, láska tě oděje, láska tě ztráví, ale to vše s takovou slastí, že chceš vytrpěti mučednictví lásky, budeš víc a více žíznit

po utrpení. Milá Benigno, toužím horoucně, abych zachránil více duší, než nyní mohu a touha ta mne pobádá, abych vyhledával duši, jež by se chtěly zúčastniti díla mé lásky. Ty se staneš obětí božské spravedlnosti a útěchou mé lásky. Ano, má malá nevěsto, přijímám tvou oběť; budu tě obětovati, ale jen šípy lásky, spoutám tě, ale vazbami lásky, ztrávím tě, ale v ohni své lásky.“

Dne 25. srpna jí dal desatero přikázání lásky, druhého dne přikázání pokory, koncem srpna přikázání dokonalosti, v září přikázání důvěry, milosrdenství a pojednání o lásce k bližnímu. Ukázal jí též propast její bíd, naučil ji úkonu nejvroucnější lásky a jak by si měla počínati v době vyprahlosti i duchovní útěchy, jak by měla konati křížovou cestu a činiti vše s dobrým úmyslem.*)

Jindy ukončil božský Snoubenec rozmluvu slovy: „Hleď, v mém srdci jsi zapsána Benigna Consolata, Benjamina srdce Ježíšova. Piš nyní vysvětlení svého jména, jak ti je láska podává:**)

B — (Bontà...) Nekonečná boží dobrota vůči tobě.

E — (Elevati...) Povznášeš se k Bohu ustavičnými úkony lásky!

N — (Niente...) Neodpírej ničeho lásce svého Ježíše!

I — (Intenzione...) Měj dobrý úmysl, že se chceš svými myšlenkami, přáními, slovy i skutky líbiti jedině Bohu.

*) Tato drahocenná poučení spolu s jinými krásnými myšlenkami a modlitbami, vynatými z jejich spisů, vydaná s názvem „Vademecum“, jsou velmi oblíbenou duchovní četbou zbožných duší.

**) V italštině tvoří začáteční písmena toho vysvětlení akrostichon.

- G** — (Generosità . . .) Velkomyslnost vůči Bohu v lásce, oběti, v jednání, mlčení. Velikost milostí, jež ti Bůh prokazuje, ač jako pod rouškou.
- N** — (Niente . . .) Nikdy na minulost jiná vzpomínka, než pokořující. Láskou jsem si tě podmanil. V tobě se chci obveselovati.
- A** — (Ardore . . .) Horlivost v lásce! Moje malá královno, vzpomeň si, že tě nesmírně miluje Bůh, jenž se stal člověkem a zemřel za tebe na kříži!
- C** — (Confidenza . . .) Láskyplná, neomezená důvěra! Důvěřuj ve svého Ježíše, jenž tě tak velice miluje!
- O** — (Olocausto . . .) Buď drahocennou obětí mé božské lásky!
- N** — (Non timore —) Neboj se, nýbrž stále miluj!
- S** — (Spirito . . .) Duch oběti, duch modlitby, duch umrtvování!
- O** — (Offriti . . .) Obětuj svému Ježíši a jeho lásce nejen všechny dny, ale i všechny okamžiky dne!
- L** — (Loda . . .) Chval Boha za všechna dobrodíní, jež ti prokázal. Stále budiž chvála jeho v ústech tvých!
- A** — (Ardore . . .) Horlivost v modlitbě! Celý tvůj život, má milá Benigno, budiž ustavičnou modlitbou!
- T** — (Taci . . .) Mlč, aby Bůh mohl mluvit. Mlč a nikdy se neospravedlňuj. Mlč a nikdy se nechval, mlč a tak se pohřbívej ve skrytost. Mlč o rozkazech představených, mlč o působení lásky, jež bývá velmi bolestné právě proto, že pochází od ní. Napodobuj Spasitele, o němž jest napsáno: „Ježíš však mlčel.“ V mlčení spočívá síla tvého vnitřního života, poněvadž věrné duši stále pomáhám!
- A** — (Abbandono . . .) Konečně se, milá Benigno, odevzdej srdci svého Ježíše, jenž tě tak velice miluje! Vzpomeň si, že je Láska a že úplně náležíš Lásce!

Jak sladce mi zní tvé jméno! Jest mi jako cukrovinka. Kdo chce nalézt Benignu, nechť ji hledá v pře-svatém mém srdci.] — Nevím, jak tě mám jmenovati. Nazval jsem tě svou lilí, svou holubičkou, svou královnou; dnes ti řeknu, žes mou zřítelnicí, srdcem mého srdce.“

Jednou Spasitel hovořil o důkazech milostí, jež jí propůjčil a jež budou později uveřejněny. Potom se tázal: „Milá Benigno, jak se má ta kniha nazývat? Knihy sestry Jany Benigny Gojové slují „Kouzlo božské lásky.“ Tvou knihu tedy pojmenujeme „Pozornosti a něžnosti lásky Ježíšovy k jisté malé duši.“ — „Nigno, malá sekretářko mé lásky k tvorům, tvým úkolem je psáti, úkolem jiných pak z toho rozdávat. Ty okusíš darů božích v mlčení svého srdce, jiní je rozhlásí. Ty smíš odpovídati na srdci Ježíšově, když k tobě mluví; jiní se dovědí od tebe, cos slyšela a co jim máš sdělit. Ty máš úlohu Mariinu, jiní Martinu.“

Napiš, Benigno, apoštolko mého slitování, napiš, že si hlavně přeji, aby lidé poznali, že jsem všecek láska a že mi působí největší bolest, pochybuje-li někdo o mé dobrotě. Mé srdce se nejen slitovává, nýbrž raduje se tím více, čím více mu kdo přenechá k napravení, jenom když v tom není zloby. Kdybys věděla, co vykonám v duši, jež je ubohost sama, jen když mě nechá působiti. Láska ničeho nepotřebuje, jen když nenarazí na odpor. Často nežádám na duši, abych ji učinil svatou, nic jiného, než aby mě nechala působiti. Nedokonalostí mne neodstrašují, naopak, vzbuzují útrpnost mého srdce, jen když v nich

duše nemají zalíbení. Vždyť mám lidi tak nesmírně rád. Nedokonalosti se jim musí státí stupni řebříku, aby ke mně vystoupili pokorou, důvěrou a láskou. Skláním se k duši, jež se pokořuje, abych se s ní sjednotil. — Celé tajemství svatosti je skryto ve slovech: „Nedůvěřuj a důvěřuj! Nedůvěřuj nikdy sama sobě; to však není dosti, nýbrž pozdvihni se důvěrou k Bohu! Neboť, jsem-li dobrotviv ke všem, jsem dobrota sama vůči těm, kdož ve mne důvěřují. Duše, plné důvěry, jsou jakoby zloději mé milosti. Napiš také, že nelze vylicítí, jaké zalíbení mám v duši, jež ve mne důvěřuje. — Jak oblažuje srdce mé, věří-li lidé v jeho lásku! Ale oni v ni věří příliš málo, ach, příliš málo. Kdyby věděli, jakého bezpráví vůči Bohu se dopouštějí, pochybují-li o jeho božské dobrotě. Ať jsou hříchy mých tvorů sebe větší, ať jsou ohromné a nesčetné, jsem stále ochoten je nejen odpustiti, nýbrž i na ně zapomenouti, jestliže se hříšníci ke mně obrátí. Buď poselkyně božského slitování! Nejvýbornější svá díla vykonávám nejubožejšími nástroji, jen když se mi dostane dovolení. Myslíš, že bych mohl býti tak tvrdý, abych nezapomněl zlého, jež duše spáchala, když toho upřímně lituje? Smýšlíš-li tak, neznáš mého srdce, jež tolik dychtí po ubohých hříšnicích, že jim spěchá vsťříc, jakmile jim v duši klíčí první hnutí, že se vrátí k Bohu. Největší škoda, kterou ďábel duším působí, jest, že je po hříchu svede k nedůvěře; neboť pokud důvěřují, mají otevřenou cestu. Napiš, moje Benigno, napiš, aby se to lidé dověděli: Je jisto, že sto hříšníků mne uráží více než jediný. Ale nedůvěra jednoho by mé srdce zranila hlouběji, než hříchy všech ostatních.

Lidé mají příliš nízké mínění o boží dobrotě, o jeho slitování a lásce ke tvorům. Měří Jej podle sebe. Ale Bůh je nezměrný, je nekonečný, a proto jest i jeho dobrota nekonečná. Ó, moci využití Boha, a nečiniti toho! A proč? Z nevědomosti. Jsem nekonečný poklad, který dal věčný Otec všem. A moji tvorové mne nechťejí, mne odmítají. Teprve na věčnosti úplně poznají, jak si tím uškodili. Miluji lidi, miluji je tak něžně, miluji je co nejněžněji, ačkoliv je mezi mnou a jimi nesmírný rozdíl; ale toho nedbám.“

Spasitel své vyvolené též častěji zjevil, jak lidé nakládají s jeho nejsvětějším Srdcem. To ji ponořilo v moře bolesti a po rozjímání nebo po litní prosívala, aby směla srdce své otevřítí představené a plakávala hořce.

Dne 7. března 1916, ráno v masopustní úterý měla intelektuelní vidění, jak Srdce Páně psi hrozně trhají, strašlivě při tom štěkajíce. Tak jí bylo označeno jeho utrpení v oněch dnech výstředností. — Modlila se tehdy více a konala některá umrtvování v duchu usmíření. Kolik však vytrpěla, účastnic se toho dne drobných radostí a nevinných žertů spolusester, věděl jen Spasitel a později i Matka představená, jež toho rána také obdržela poznání o nesmírném zármutku Srdce Ježíšova, takže by byla ten den nejraději ztrávila na modlitbách, kdyby jí nebyly překážely četné povinnosti jejího úřadu. Navečer pravil Spasitel své Benjamině velmi dobrotivě, jak jsou mu její úkony usmírování milé a že nevinné zotavení, poněvadž je řehole nařizuje, přijal v témže smyslu.

Už v dětství řekl jednou Ježíš sestře Benigno smutně: „Kdyby lidé měli voliti mezi mým nejsvětějším srdcem a mezi chlebičkem, zvolili by ten, tak velice pohrdají mou láskou.“ Dojalo ji to tak, že potom ani na nejživějších ulicích, kudy kráčelo mnoho veselých, svátečně oděných lidí, ničeho neviděla ani neslyšela.

Vraťme se však ke steskům Spasitelovým: „Ani bys nevěřila“, pokračoval, „jakou radost mi působí býti Vykupitelem. Čím hlouběji duše klesla, tím lépe se mi hodí k mistrovskému dílu. Odpuštěné hříchy se jí stanou zdrojem milostí, protože ji stále povzbuzují k pokoře. Kdyby lidé, stavějící dům, dovedli rum a štěrky proměnit ve vhodné stavivo, jak by byli rádi! A hle, věrná duše to s mou pomocí může: její chyby, ať jsou sebe těžší a ošklivější, stanou se stavebními kameny v budově její dokonalosti. Milá Benigno, mluvím sice k tobě, ale je to určeno pro duše. Používám tě za nástroj, aby k nim slovo mé vniklo. Kdyby se tyto osvěžující vody mohly volně rozlítí, vykonaly by zázračné skutky milostí a spásy.“

Jednou postavila sošku Spasitele na papír, na kterém psala a z neopatrnosti ji shodila. Rychle ji zvedla, políbila a pravila: „Kdybys nebyl spadl, nebyl bys dostal políbení.“ Ježíš jí na to laskavě řekl: „Tak tomu je, má Benigno! Dopustíš-li se chyby z přenáhlení, neurazíš mne. Úkon pokory a lásky, který pak vzbudíš, jest jako políbení, jež bys mi nebyla dala, kdybys nebyla pochybila.“

Čtete-li o takové důvěrnosti mezi Bohem a ubohým

stvořením, jsme jako zničení. Pán mluvil k služebnici své na různých místech, zvláště však v její cele. Zejména tam se mu nerušeně oddávala a psala, co jí diktoval. Sám jí řekl, že má do té cely vstupovati velmi uctivě jako do svatyně, v níž Bůh sám ráčil tolikrát hovořiti k svému malému stvoření.

V prvních měsících r. 1915 poznamenala o vnitřním stavu své duše: „Dnes mi Ježíš pravil: „Chceš, abych ti pověděl, jaký je tvůj duševní stav?“ — „Nevím, můj Spasiteli, učíš, jak chceš!“ „Nuže, tedy napiš: „Je to stav pokoje, důvěry a lásky; můj klid je v Bohu; cílem mých přání jest Bůh. Způsob modlitby, kterému mě naučil, je nevýslovně sladký: Člověk se dívá, aniž by se unavil, obcerstňuje se bez námahy, odpočívá a živí se, slovem, patří na Boha! Připadá mi, že v prvých dobách rozmluv Páně jsem byla jako dítě, jež matka nese v náručí a laskavě na ně hovoří. Nyní však mne mlčky vine k sobě a v tomto objetí mluví mnoho láska. Vidím duši a duše se živí Bohem. Jsem k němu mocně přitahována a musím jej milovati tím více, čím více jej pozoruji. Kdo jsi ty, můj Bože, a kdo jsem já? Myšlenka, že jsi nekonečný Bůh, jenž mi dovoluje, abych ho milovala, mne uchvacuje. Ježíš se oku mé duše zjevuje víc a více a naplňuje mne Sebou. Cítím ustavičně hlad po rozjímání, mlčení a duševní sebranosti. Žízním po duchovní četbě, nejvíce však po Ježíši. Jsou chvíle, kdy je mi nutností milovati Boha místo těch, kdož ho nemilují a usmířovati jej za ty, kdož proň nic nečiní. — Vnímám Boha, nevidím ho, ale cítím a chtěla bych umřítí, abych se s ním spo-

jila, neboť mě k sobě táhne. Božská sdělení jsou nyní tak častá, jako dosud nikdy.“

Několik dní před vánocemi 1915 hovořila se sestrami o blížících se svátcích. Tu jí Spasitel tiše pravil: „Pro tebe to budou poslední vánocce. Chci tě vzít k sobě do nebe.“ —

V lednu 1916, v posledním roce života, napsala: „V těchto dnech jsem pocítila touhu po nebi mnohem mocněji. Jsem jako pocestný, jenž musí rozhodně odejít, ano, Velebná matko, odejít do nebeské vlasti. Ježíš mi nedává slyšeti svého sladkého hlasu, má při tom asi zvláštní úmysl. Víím jen, že velice toužím jej milovati. I v noci, když procitnu, spějí mé myšlenky k Bohu lásky. Jsou to vzácné okamžiky, ve kterých duše Boha vnímá, žíví se jím. Ztravuji se zcela touhou po modlitbě, a poněvadž se jí ve dne při práci nemohu oddati s horoucností, již ve mně Ježíš rozněcuje, musím přibrati noc.“

Kdyby se mne někdo tázal: Benigno, čeho si přeješ? řekla bych: Jít do nebe k svému Bohu a pak nečinít jiného, než se modlit, modlit a zvláště rozjímat a téměř se v Boha ponořit. Z toho vyplývá potřeba mlčeti, neboť dlím ve výšinách nebeských. Konečně cítím i potřebu obětovati se.“

V únoru si opět stěžovala na vyprahlost: „Mlčení Ježíšovo trvá a mé slabosti přibývá. Duše by se ráda třeba násilím donutila k horlivosti, a naráží jen na ubohost a nevěrnost. Můj Ježíši, milosrdenství! Co mi dříve působilo radost, stojí mne nyní námahu. Nemohu se již

zmocí na ona ohnivá slova, jež mě jindy udržovala v noci bdělou. Můj Ježíši, vždycky „fiat“! Všecko z lásky.“

Nato následoval krátký návrat Miláčkův, jenž ji naplnil nevýslovnou rozkoší, ale pak opět nastala bolestná temnota opuštěnosti, v níž volala: „Jsem jako strom v zimě, jenž má pouze kmen a větve a je jakoby mrtev. Můj Bože, tys dal, tys vzal, tvé svaté jméno budiž pochváleno! Musím této doby využít, osvědčujíc ti svou lásku. — V jistém smyslu jsem s pocitem opuštěnosti spokojena a ani bych si vlastně nepřála, aby zmizel. Pravda, pláči, a někdy cítím, jak mne Ježíš odstrkuje. Ale jakási vnitřní síla mě nutí, abych mu řekla, že chci trpět ještě více, je-li to k jeho cti.“

O něco později poznamenala. „Nezapomínám na přítomnost boží, naopak, a konám střelné modlitby, ale Spasitel mlčí. S pomocí jeho milosti miluji tento stav, protože se mi zdá, že ho více cítím. Čistá láska mě musí dovésti až tam, abych jej cenila výše než sladkosti. Život je tak krátký, že máme-li ducha víry, musíme se radovati, že můžeme Boha co nejvíce ctít. Můj Ježíši, učin mě silnou, velkomyslnou a vytrvalou v tvé lásce. Na znamení, že v mé duši sídlíš, vléváš do ní nevýslovný mír, jež by nepřítel všeho dobra rád zničil. Avšak když mne chráníš ty, jsem bezpečna.“

Zlý nepřítel ji hrozně týral, až konečně ji Spasitel potěšil řka: „Milá Benigno, nyní je míra naplněna; přiložil jsem poslední zrnko.“ A když se divila, co ho přimělo, že s ní opět mluví, odpověděl: „Zvláště veliká

tvoje pokora a neochvějná věrnost při vyprahlosti. Ne-pocítovalas při ní sice radosti, ale já ano, Benigno! Mé mlčení ti bylo ku prospěchu, neboť větší milosti vyžadují větší přípravy. Abych tě přiměl ke cvičení v dokonalé lásce, musel jsem ti odníti všechny útěchy. Jedno „Zdrávas“, jež se pomodlíš při vyprahlosti bez citové vroucnosti ale s rozhodnou vůlí, má větší cenu než celý růženec v době útěchy. Napiš to k útěše duší! — Kromě milosti je největším důkazem přízně — kříž.“

Jak často se v jejich spisech opakují slova, jež mluví o touze Ježíšově po lásce tvorů, jako na příklad: „Moje milá Benigno, volej hlasitě, aby to všichni slyšeli, že hladovím a žízním, ano, že hynu touhou, abych našel přístup do srdcí svých tvorů. Prodlévám jen pro ně ve Svátosti lásky, a jak málo si toho váží! Ó, konej tedy alespoň ty tolik duchovních přijímání, kolik jen můžeš, v náhradu za ty, kdož toho opomíjejí. Mělo by to být častěji než každé čtvrt hodiny, třeba zcela krátce a jakoukoli formou, jen když tak učiníš. Ví-li nevěsta, že její ženich zmirá hladem, jde pro něho žebrať. Říkám vše tobě, ale je to i pro tvou Velebnou matku. Tys apoštolkou mé lásky, ale jejím úkolem je uvést vše ve známost, až tvé tělo spočine v hrobě, duše však bude prodlévati v nebi na mém srdci po celou věčnost jako atom, jenž stále plane, aniž by shořel.“

Ó Benigno moje, jak mě bolí lhostejnost a nenávisť vůči mně. Lidé se mi vyhýbají, jako bych byl vrahem, zločincem, zlodějem, který jim chce uloupiti veškeren majetek. A zatím bych jim chtěl dávat, ale nemohu,

protože nechtějí. — Žízním po lásce svých tvorů! Serafové a svatí mne velice milují a jejich láska je čistá, dokonalá. Toužím však po lásce na zemi, neboť na ní je láska svobodná.“ Pak připojil, chtěje zároveň potěšiti svou důvěrnici, jež hynula bolestí, že láska není milována: „Mám na světě ještě několik dobrých duší; ty jsou mou rozkoší. Jejich srdce jsou jako oasy uprostřed pouště; v nich si odpočívám.“

KAPITOLA 6.

Poslední exercicie.

Božský Snoubenec vyzval malou svou nevěstu, aby vykonala duchovní cvičení, při nichž chtěl být sám jejím vůdcem, aby ji připravil k hostině věčné svatby v nebesích. Privil: „Vypros si od své Matky, abys směla konati duchovní cvičení od večera 20. června do 2. července.“ Když podotkla, že je to dvanáct dní, v jejich řádě však že se konají exercicie desítidenní, odpověděl: „Dvanáct dní není mnoho, aby se člověk připravil na dobrou smrt.“

Když představená večer 19. června veřejně svolila, obklopily spolusestry Benignu a přály jí, jak je zvykem, mnoho milostí, doporučely se do jejích modliteb a zvaly ji, aby se k nim ze své samoty brzy vrátila. Ano, měla se k nim vrátiti, ale jen nakrátko. Srdečně přijímala laskavé projevy sester a ujistila je, že na ně nezapomene. Obličej její zářil zvláštním štěstím, láska ji přitahovala.

Tehdy jí začali dnové přehojných milostí. Zbavena ruchu denního zaměstnání podobala se holubici Velepísň, sídlící v rozsedlině skalní a žila jen svému Bohu. Připravovala srdce své k novému vznešenému letu. Nejprve se pohrouzila do propasti vlastní ubohosti, ne snad, aby se zarmoutila a zmalomyslněla, nýbrž aby nabyla klidu a jistoty. Dokonalou odevzdaností se utvrdila v přízni boží, v pevném přesvědčení, že Bůh jí nejen úplně odpustil, nýbrž učinil jí účastnu obzvláštní své lásky.

Po cestě očisty — v prvních dnech cvičení — ji Spasitel vedl způsobem nevýslovně jemným a mírným. Přizpůsobil se její malosti, prosté, zvláštní dětské povaze a snažil se jí vyléčiti z chyb, které ještě měla, že se totiž dívala na sebe zpět, při mučivých vnitřních utrpeních sebe samu litovala, dopodrobna se zpytovala o maličkostech, jež jí přeútlé svědomí vyčítalo, proč^ž nejednou bývala všecka zmatena.

Uvedeme několik poznámek z jejích zápisků: „Při ranním rozjímání o stvoření mi byla ukázána služka, která chce zametat a utírat prach, kdežto pán si přeje, aby pečovala o děti. Z toho plyne praktické naučení, že jsouc služebnicí boží, musím dávat přednost vůli svého dobrého Pána před svou, musím myslet nejprve na duše a na zájmy Spasitelovy a pak teprve na sebe. Nesmím zanedbávat záchranu duší a zájmů Ježíšových proto, že se znova a znova zpytuji a hledám v tom uspokojení. Nato mi Spasitel řekl: „Milá Benigno, jest apoštolát vnitřního života, oběti a skrytosti, a to jest apoštolát řádu Navštívení. Chci zavést hromadné odvody, chci

najmouti vojsko a volám duše, aby sváděly bitvy lásky. Nejvelkomyslnější jsou, kteří stojí v první bitevní čáře. — Nyní ti vysvětlím pojem „zničení“. Znamená smrt. Má-li někdo myšlenku, jež se mu líbí a zapudí ji, je to její smrt. Potlačí-li někdo své přání, umřel mu. Rozhodl-li se pro něco a vzdá se uskutečnění, je to smrt onoho rozhodnutí. Úkon smrti je však činem života, neboť ve chvíli, kdy přirozenost umírá, ožíváme v Bohu.“

Třetí rozjímání toho dne pojednávalo ještě o stvoření. Pán mi ukázal, kterak mi dal přednost před mnoha jinými bytostmi, jež by ho byly více milovaly, a povolal mne k životu. Myšlenka ta mě hluboce dojala. Jest to jako kdyby pán, jenž může vzíti do služby osobu velmi obratnou, která všemu rozumí, dovede žehlit i vařit, přijal místo ní ubohé stvoření, které pokrmy připalí, nádobí upustí a rozbije. Ale přes to ji dobrotný pán z milosrdenství ponechá ve svých službách. Jak dobře jsem poznala v té ubožáčce sebe samu! Tolik milostí zneužiti, zda to není jako všecko rozbítí a připáliti? A co říci o četných poučeních Páně vzhledem k vnitřnímu životu, jichž jsem z nedbalosti tak špatně použila?“

Dvacátého prvního června pravil Spasitel: „K čím bližšímu následování je duše povolána, tím více se musí mrtvití. Nejnutnější podmínkou, abychom mohli přilnouti k Bohu, je úplné odloučení ode všeho. Jestliže jsme nějaký předmět vyřadili, nevšímáme si ho a již ho nepoužíváme. Musíš se obléci novým oděvem, jež ti zhotovila láska. Nabízím ti pro tato duchovní cvičení celou výzbroj. Není ti potřeba jiného, než ji přijmouti. Nejprve

tě chci upevnit v hluboké pokoře, neboť duše, povolána k důvěrnému styku s Bohem, musí se jí obléci tak, jako je Bůh oděn velebností.“ I tázala se Benigna: „Můj Ježíši, co tedy mám činiti, abych se ti líbila?“ Spasitel odpověděl: „Vysvětlím ti to, milá Benigno, vždyť jsi moje Benjaminova láska! Musíš být úplně proniknuta duchem pokory. Ctnost ta tě naučí, že nebudeš nikdy jiných posuzovati, přinutí tě, aby ses stala služebnicí všech. Jestliže láska uvedla duši v propast pokory, kráčí bezpečně a rychle, neboť jí už nic nezdržuje.“ Toho dne jí ještě řekl: „Klid, s jakým jsi jednala, uchvátil mé srdce, neboť jsi jednala jako dcera lásky. I malý trn může způsobiti velkou ránu; snažíme-li se však, abychom jej pečlivě vytáhli, sotva jízvu pozorujeme. Domníváš-li se, že jsi z přehánění učinila, co se mi nelíbí, řci: „Můj Ježíši, jestliže jsem se ti znelíbila, buď tak laskav a naprav to opět. Dej mi též příště světlo, neboť chci plniti jen tvou vůli. Milá Benigno, celá moje práce na tobě směřuje k tomu, abych tě upevnil v pokoji. Člověk by ani nevěřil, jak je mír ten potřebný. V duši klidné může Bůh bez překážky působiti a dává víc a více. Tím však nechci říci, že dosud pokoje neměla, neboť pak bych v tobě neprodělal; naopak, jsem tu, ale jako skryt, takže můj hlas zní tlumeně.“ — „Můj Ježíši, nemohl bys mne zbaviti úzkosti? Vždyť můžeš všecko“, prosila Benigna dětinně. — „Mohl bych, kdybych chtěl, ale připravil bych tě o mnoho zásluh, neboť každá úzkost, kterou přemůžeš, tě obohatí a dopustím-li pokušení, není to z ukrutnosti, nýbrž z lásky, abych duši obohacoval. Milá Benigno, lilie nemá vůně

karafiátu. Já, zdroj pokoje, dýši jeho vůni. Jako místnost, kde je uzavřena lilie, hlásá její přítomnost, tak i ty, jež mne každodenně sv. přijímáním uzavíráš v srdce své, musíš vydechovati vůni pokoje. Milá Benigno, napiš: „Svatost se skládá z velikého počtu drobných úkonů, podobně jako obraz z nespočetných tahů štětcem, z nichž jeden zakrývá druhý a mnohé tvoří pouze podklad. Tak Bůh dává ohromný počet milostí, s nimiž musí duše věrně působiti. — Nemysli, že máš-li exercicie dobře vykonati, musíš rozjímati o pekle. Jestliže ti toto rozjímání dovolím konati, má se tak dít v rouše lásky a výsledkem má býti větší horlivost; horlivé duše nepřijdou do pekla. Vůbec má duše voliti ona rozjímání, jež se pro ni hodí a z nichž čerpá užitek; tak to činím s tebou. Chceš-li živou mocí rozjímati o pekle a opomíneš rozjímání jiná, jichž potřebuješ k polepšení, jsi na sklonku exercicií táž jako před tím, a měla bys přece být lepší. Řekl jsem ti již, že tyto exercicie nejsou jen pro tebe: jsou i pro jiné duše. Dávám ti je jako seménko. Budeš psáti, ačkoli bys jistě měla větší požitek, kdybys psáti nemusela. — Kdo píše knihu, nenechá jí snad v rukopise, nýbrž dá jej vytisknouti, aby jej četli mnozí. Tak prospějí i tvé spisy velikému počtu duší a ty si tím rozmnožíš slávu nebeskou.

Chceš mi způsobiti radost? — Vezmi na chvíli pero a piš: Nejvyšší dokonalostí jest, zanikne-li tvor v Bohu. Jestliže se duše z lásky k Bohu raduje, že se jí pohrdá, dospěla vrcholu dokonalosti. — Benigno, naleznou-li duši, jež by byla ochotna odevzdati se mi, abych na ní vykonal, co chci, stane se mou Benjaminou.“

Druhého dne pravil: „Začneme rozjímati. Nerozčiluj se pro svůj vnitřní stav. Láska o něm ví, Láska mu chce, láska samého Boha jej řídí. Zdá se ti, že nevidíš a padáš z propasti do propasti, ale není tomu tak. Či potřebuje vidět ten, kdo je nesen? Ovšem, rád by, ale nutné to není. Takové chvíle jsou okamžiky božími, v nichž duše musí věřit, klanět se a milovat. Chtějí-li se lidé dostat do krásných krajín, musí často obtížně a nebezpečně cestovati; jinak to nejde. Tak tomu i v životě duchovním. Dnes ti ukáži, že jest osoba řeholní povinna státi se svatou nejen pro sebe, nýbrž i proto, aby množila čest boží. To jest povinnost a nikoli snad věc libovůle, to naprosto ne. Jsí tedy povinna státi se svatou a ostatní osoby řeholní též. V čem má svatost ta záležeti? V tom, že se staneš, pokud možno, obrazem svého božského Ženicha. Napodobuj mne, napodobuj mne ve všem, a proto upírej duševní zrak stále na Ježíše. Nechci však, abys používala jiných prostředků, než svaté Řehole. Budeš-li se řídití jejím duchem, nebude ti obtížno ve všem mne následovati. Potřebuješ k tomu však, abys byla duší vpravdě vnitřní.“ — Tu pravila služebnice boží důvěrně: „Můj Ježíši, buď tak laskav a dej mi toho chleba, ráda bych hned začala.“ „Milá Benigno“, odpověděl Spasitel, „Direktář“) je duší řehole. Kdo se upřímně snaží, aby vnikl do jeho ducha, vlévá život do všech svých činů. Aby byl skutek živoucí, musí jej oživovati vnitřní duch. Spočítej jednou vše, co vykonáš za jediný den! Oživíš-li

*) to jest část Řehole řádu Navštívení.

veškero to jednání, jaké to množství zásluh do večera! Je to sice život skrytý, ale co je skryto, přináší hojnější ovoce.“ — „A jak se mám skryti?“ — „V mlčení a v pokoře! Chtějí-li zloději provéstí své špatné plány, zvolí nejtemnější noc, aby jich nikdo neviděl; tak musíš i ty vyhledávati noc společného života. Nic neskryje duše lépe než život společný; ukryjeť ji nejen před zraky ostatních, nýbrž i před jejími. Duše ničeho nevidí, má zato, že nic nekoná, a zatím činí více, než kdyby uskutěčňovala věci neobyčejné. Napiš, Benigno: Pohled veselý a jasný, toť pohled Ježíšův. Ať máš jakékoli vnitřní utrpení, tvůj zrak budiž vždy jasný a usměvavý, jako bys okem duše své patřila na mne. Stojí to něco, ale je to ctnost. Má-li se tvé chování podobati Ježíšovu, potřebí jen, aby ses ponořila do propasti své nicoty, nebo si vzpomněla na obsah své generální zpovědi. To tě obleče v pokoru. Jen začni a zakusíš toho sama na sobě a stačí ti to jakožto předsevzetí z rozjímaní. Dám ti ještě duchovní kytličku, můžeš se jí těšiti celý den. Říkej si: „Kdo mne chce nalézti, ať mne hledá v srdci mého Ježíše; jsem ponořena v propast jeho milosrdenství.“

V oněch exerciciích jí též pravil: „Milá Benigno, říkám ti ještě slovo, ne snad přisnosti a spravedlnosti, nýbrž lásky, pokoje, sladkosti a útěchy: Připravuj se na slavnou profesi v lásce mocného, nekonečného Boha, jenž je nesmírně bohat slitováním. Moje nekonečnost vezme na se tvou celou bídu a v okamžiku ji zničí, ba promění ji v drahokamy a moje slitování bude tvé duši prokazovati nejněžnější pozornost.“

Pán vyléval při rozjímáních hojně světla do duše Benigniny, i tázala se jednou: „Jak to mám, můj Ježíši, zaříditi, abych všechno to, čemu jsi mne naučil, správně napsala?“ — Odpověděl jí: „Líbilo by se mi, kdybys činila záznamy i o těchto rozjímáních pro poučení duším, aby viděly, jak je potřeba důkladně rozjímati o svatém evangeliu, aby jeho smysl chápaly a jím se pronikly. Nutno žít z evangelia, jako se žije vzduchem, světlem a chlebem. Ty píšeš, jak nejlépe umíš a já se postarám, aby lidé porozuměli, jak jsi tato rozjímání konala.“

„Včera večer mi Ježíš řekl, abych uvažovala, kterák byl Syn člověka zrazen políbením. Když mi vysvětlil slova: „Hledáte-li mne, nechte těchto, ať odejdou“, chtěla jsem se při nich zdržeti. Ale pokynul mi laskavě, že mám rozjímati dále, a to o slově „políbením“. — Co jest políbení? Znamení lásky, a Jidáš ho použil, aby Ježíše zradil. Ó, jak často jsem se také já veřela k Ježíšovi pod záminkou lásky a pak jsem se uklidňovala, že jsem přece Spasitele nechtěla urazit a že tedy nemám viny. Při tom však toto otáčení kolem sebe samé velice uškodilo božské lásce v mém srdci. Hle, to bylo takové políbení! Mělo zdání lásky, ve skutečnosti však bylo klamem. Ó Ježíši, děkuji ti za tato spasitelná osvětlení, děkuji ti! — Políbení — toť maličkost. Když Jidáš políbil Nejsvětějšího, nezranil ho, jen se ho lehce dotkl a přece bylo jeho políbení prvním článkem v řetěze nevýslovných útrap, jež skončily smrtí na kříži. Kdyby Jidáš nebyl Ježíše políbil, ostatní by snad proti němu nebyli vystoupili tak, jak to učinili. Ó můj Ježíši, kdo může změřiti ná-

sledků zcela nepatrného činu! Dnes jsi mě důkladně poučil, jak musíme být opatrní a osvětils mne i v této věci: Když na příklad píši a chci při tom podati zprávu o něčem, co mne poněkud sune do popředí, pojednou mi napadne, abych to vynechala a tak, možno-li, zabránila, aby se toho dne netisklo v novinách tolik špatného, nebo aby aspoň jeden spisovatel, jenž chce napsati špatný článek, toho zanechal... (Tu mne Spasitel přerušil řka: „Bijí-li hodiny a konáš hodinovou modlitbu, poklekni jen! Zlom svou vůli! Tím jen získáš, neboť se tak zbavuješ pozemského prachu, aby ses uvrhla do náručí božího. Milá Benigno, kdyby lidé měli více víry, rozuměli by lépe ctnosti: Proto je tak málo svatých, že je tak málo umrtvených. Lidé by se měli živiti mrtvením, jako se živí chlebem; zatím však před ním prchají jako před morem. Ale teď se vrať k rozjímání!) — Do kolika rukou přijdou takové špatné noviny! Kdybych tedy aspoň jednomu špatnému článku zabránila! A pomyslím-li, že umrtvení zanedbané, aniž si je toho člověk vědom, malé uspokojení sebe může v okamžiku zavinit takové zlo, kdežto při troše velkomyšlnosti s naší strany by mu Pán Bůh mohl zabrániti... Toto vnitřní osvětlení, toto prosté, klidné uvažování mne zaujalo na dlouho. Bude mi velmi prospěšno, budu-li příště věrně plniti, čemu mne Spasitel naučil, nepůjdu-li vždycky hned chvatně dále, nýbrž dopřeji si času a učiním náležitá předsevzetí, abych se polepšila ve věcech, které mi jeho nekonečná dobrota dala poznati.

Dne 30. června, na svátek nejsvětějšího Srdce Ježíšova jsem vyplnila přání božského Snoubence a složila

jsem slavný slib lásky.“ — V přítomnosti pana biskupa a Velebné matky četla totiž obnovení svatých svých slibů, že bude všechno konati z pouhé lásky k Bohu, že bude stále a při všem činiti, co je dokonalejší, dále skládala slib odevzdanosti, pokory a obětování života. Sliby tyto, zvláště onen, že bude stále činiti, co je dokonalejší, byly s to, aby zlísnily duši, jež beztak již trpěla úzkostmi. Ale v rukou božích se staly prostředkem k jejímu osvobození. Benigna prosila Spasitele, aby jí sliby ty objasnil. Odpověděl jí : „Máš oči, čti tedy! Co mám napsáno na srdci? — Miluj mne! Miluješ-li mne, budeš se snažiti, abys mě usmiřovala: usmiřuješ-li mě, těšíš mě a těšíš-li mě, jednáš se mnou jak věrná nevěsta; tedy láska, usmiřování, útěcha a věrnost. Nemůžeš mne milovati z celého srdce, jak si přejí, nenávidíš-li zcela srdce sebe samé. Proto musíš stále dávat přednost zájmům božím před vlastním prospěchem a pohodlím. Nebudeš mne také náležitě usmiřovati, spokojíš-li se povrchním a vzdáleným pozorováním ran, jež hříšníci zasazují mému srdci. To se musí díti zblízka! Hříšníci mne nenávidí, ty však mě miluj ze všech sil. Hříšníci se mi rouhají a mě proklínají, ty mě chval a veleb. Hříšníci vyhošřují ze srdce každou myšlenku na mne, ty se snaž, abys stále žila v mé přítomnosti a každou jinou myšlenku odmítala. Všecky tvé skutky mají míti ráz usmiřování, to potěší mé srdce; ba celý tvůj život má být životem usmiřující lásky. Chci žítí v tomto klášteře, ale chci se dívatí tvýma očima, mluvití tvými ústy, slyšetí tvýma ušima, chodití tvýma nohama a pracovatí tvýma rukama. Dnes, 30.

června 1916 je slavnost tvého zasnoubení s Bohem lásky, dobroty a slitování. Benigno, dosud jsi kráčela úzkou stezkou bázně, úzkostí a soužení. Moje láska dopustila tuto cestu, chtěla a zvolila ji pro tebe, aby ti poskytla příležitosti k velkým zásluhám. Ale teď, když se zasnubuješ s Bohem lásky, pokoje a sladkosti, béřeš podíl na slávě boží. Benigno, nevěsto božské lásky, láska tě uvedla v komnatu Ženichovu. Chceš-li být i nadále vyznamenanou Páně, chráněnkou boží, jeho Benjaminou, musíš se zničití přísným umrtvováním. Nelekej se toho slova! Zachvátí-li láska duši, roznlí v ní jakýsi požár lásky. Utrhne-li vítr list se stromu, odnáší jej s sebou; list letí tak rychle jako vítr a země se již nedotýká. Tak je tomu i s dušemi. Jsou-li věrny lásce, neklesnou zpět do dřívějších chyb, nýbrž spějí tam, kam je nese láska. Benigno, Bůh k tobě mluví, Bůh tě vyučuje, Bůh tě miluje!“ Řekla jsem Spasiteli o touze, jež mne pobádá, abych sdělila i jiným jeho milosrdenství. Odpověděl mi: „To ovšem můžeš; tvé spisy jsou určeny, aby rozhlásily mé milosrdenství. Každé slovo, jež píšeš, jest jako píseň chvály o něm. Používám tvé ubohosti a nepatrnosti, abych sdělil duším svá slitování. — Dnes, 7. července, když jsem jej navštívila ve Svátosti lásky, pravil mi pojednou: „Moje Benigno, jdi nyní! Zde mne požíváš, tam (mínil při psaní) mne miluješ. Ježíš na to klade takovou váhu!“

Zatím co Spasitel zahrnoval svou malou Benjaminu důkazy přízně, snažil se duch temnosti, aby ji dostal do své moci. I vystupoval proti ní se vším úsilím. Duši její

zachvátily nejhroznější úzkosti, zvláště strach, že na věky zahyne. Nevědouc si již rady, utekla se k představené. Ta se dlouho snažila, aby ji uklidnila, připomínajíc jí všechny něžné projevy Spasitelovy a sladká jména, jimiž ji zahrnoval. „Ach“, pravila na to Benigna s pláčem, „všechno mi připadá jako sen, a kdyby to bylo pravda, kolika milostí jsem zneužila!“ Konečně se však přece dobré Matce podařilo zmařití úklady nepřítelů duší, ubohá, těžce navšívená sestra opět nabyla klidu a vrátila se k životu lásky. Toho dne večer jí Spasitel řekl, že si Velebná matka tímto skutkem lásky k bližnímu získala více zásluh, než kdyby se byla celý rok postila o chlebě a vodě; tak vroucně že touží, aby duše kráčely cestou důvěry a lásky a vyhýbaly se nebezpečným úskalím nedůvěry.

K něžným pozornostem Ježíšovým v oněch dnech patří i návštěva prvního duchovního vůdce Benignina. Pán jí řekl: „Napiš mu, že má rychle přijít, jinak by toho litoval.“ Kanovník Boccardo tedy pospíšil a přijel do Coma 3. srpna večer. Přinesl s sebou písemné záznaky služebnice boží z doby, kdy ještě dlela ve světě. Radost obou byla veliká, zvláště když druhého dne, na první pátek, sloužil slavnou mši svatou.

Sestra Benigna by mu byla ráda otevřela celé srdce a sdělila vše ze svého života v řádě. Ale zkušený znalec duší toho nepotřeboval; postačilo mu, že ji našel na hoře milovníků kříže. Proto přerušil laskavě ale rozhodně každý pohled do minulosti. Pokládal za užitečnější vyplnění krátké chvíle návštěvy důvěrnými duchovními rozhovory. Již v sobotu ráno se musel vrátit do Turina. Dříve než se se

sestrou Benignou Consolatou rozloučil, vyměnil si s ní s dovolením představených kříž, šťasten, že má tak vzácnou památku, neboť již za čtyři neděle opustila bohumilá ta duše slzavé naše údolí.

Když se Benigna vrátila ze samoty exercicií mezi ostatní, byla jakoby prozářena nebeským požehnáním. Sestry byly rády, že ji opět vidí, ale žádá se neodvážila k ní přiblížit a na ni promluvit. Byloť v její bytosti něco nadpozemského. Projevovaly tedy svou radost jen úsměvem. Když Mojžíš sestupoval s hory, kde mluvil s Hospodinem, zahalil zářící svůj obličej, protože naň nikdo nemohl patřit. A sestra Benigna, ačkoliv se halila v závoj ponížení a skromnosti, přece když se vracela z mystického vinného sklepa božského Snoubence, nemohla úplně skrýt vnitřního jasu přijatých milostí. Sestry pak byly přesvědčeny, že někdo jiný v ní a skrz ni pracuje, mluví, pokrm přijímá. Bylať jakoby úplně pohroužena ve vyšších myšlenkách, oddělena od těla. Zdálo se, že se věcmi tohoto světa zabývá jen potud, že přesně a horlivě plní všechny své povinnosti. Ztravoval jí vnitřní oheň, i prahla po spojení se svým Miláčkem. Už jí nestačily dvě hodiny noční modlitby. Tři, čtyři i pět hodin jí uplynulo příliš rychle ve vroucích modlitbách a v ohnivých přimlouvách za obrácení hříšníků. Duše její rozpínala křídla, aby vzlétla do lůna Božství, ale schrána těla jejího se rozpadávala víc a více.

KAPITOLA 7.

Na bolestném lůžku. Radostná odevzdanost ve všelikém utrpení. Po nejhlubších temnotách věčné světlo.

Sestra Benigna zřejmě chřadla, což Velebnou matku velice znepokojovalo. Koncem července se objevily první známky nemoci, i musela se šetrně. Všichni se domnívali, že se opět brzy zotaví, a připisovali chorobu letním parnům. Později byla sice několik dní mezi sestrami, ale pak se nemoc zhoršila, takže musela dlít jen v cele. Jednou nemohla už jít k sv. přijímání. Poznamenala o tom: „Dnes ráno mi Ježíš řekl: Je-li ti k ránu huře, oddej se do mé vůle. Dám ti i při duchovním sv. přijímání mnoho milostí. Ovšem těch, jež jsou spojeny se skutečným přijímáním, neobdržíš, ale duše, láskou stále s vůlí mou sjednocená, má milost, jako by stále přistupovala k sv. přijímání.“ A pokračuje: „Můj duševní stav je stav klidu, hlubokého míru. To Ježíš ve mně vše vykonal, všeho mě zbavil, i věci nejsvětějších, jako je sv. přijímání a sv. zpověď. Tím nechci snad říci, že si jich nevážím; moje oddanost Bohu a sjednocení s jeho nejsvětější vůlí jsou tak veliké, že se má vůle úplně ztratila v jeho a již jí nelze nalézt. Tak jsem všeho zbavena.“

Třetího srpna musela zaměnit celou nemocnici. Cestou tam se ještě zastavila na chóru, aby pozdravila Spasitele v Nejsvětější Svátosti a znova se odevzdala vůli boží v oběť lásky. Tři dni musila být bez svatého

přijímání, ale na první pátek v srpnu se jí opět dostalo nebeské té Manny. Od toho dne jí byla Velebná Svátost přinášena každodenně až do smrti. Jednou při dukučnění jí Spasitel řekl, aby ji uklidnil ohledně přípravy a ji povzbudil: „Nejkrásnější přípravou jest důvěra. Milovati mě jako nevěsta je snazší, ale trpěti jako nevěsta, je záslužnější. Musíš mi dáti své tělo na utrpení. Tvé bolesti se budou stupňovati s matematickou úměrností; budeš i duševně velice mnoho trpěti, aby sis získala zásluhy poslušnosti, když se nad utrpení ta povzneseš. V této cele obdržíš mnoho milostí. Bude jako nádoba, jež destiluje nejlíbeznější silice. Ale ty pocítíš, žeš v nádobě destilační.“

A zakusila toho opravdu. K velkým bolestem tělesným se přidružila tíseň duševní a hrozné útoky ďábelské. Bezvědomí a malátnost se střídaly s křečovitými záchvaty a horečka její vzrůstala. Nejprudší bolesti měla v levé pleci. Nejednou představené vyznala: „Ach, Máti moje, jak trpím! Ale jsem spokojena. Beránek leží na hranici a plameny jej začínají ztravovati.“

Jednou večer začala plakat. Když se jí tázali po příčině, odpověděla: „Pláči, protože vidím, jak se Spasitel přemáhá, aby mne nechal trpěti. Ale musí, poněvadž mne vyvolil za oběť; stojí ho to však mnoho, neboť musí skrývat svou lásku.“ Pak pohlédla něžně na obraz Srdece Páně a pravila: „Vím, že mě Ježíš miluje. Věřím v jeho lásku.“ Spasitel jí oznámil, jaká noc utrpení jí čeká, poukázal důrazně na působnost svččené vody proti útokům nepřátelským a řekl jí, jaké ochrany jí poskytne přítomnost Velebné matky, poněvadž jí lze pro její úřad při-

rovnati k monstranci. A nemůže-li být u ní představená, jest jí i přítomnost spolusester ochranným prostředkem, neboť jsou živými chrámy Ducha svatého.

Čtrnáctého srpna prosila o svaté pomazání; připravovala se na ně horlivě a přijala je ve dvě hodiny odpoledne s velkou vroucností.

Několikrát projevila Spasiteli touhu, aby směla pro spásu duší ještě více trpěti, řkouc k němu: „Bij, můj Ježíši, bij ještě více, ale daruj mi duše! Uzavři peklo, aby tam již nikdo nepřišel. Ó, kdybych věděla, že budu trpěti mnohem více nejen po týdny, měsíce, roky, nýbrž do konce světa, a to bez zásluh, jen ke cti boží a pro spásu duší, jak ráda bych vše snášela! Ovšem ne sama, ale s Ježíšem, jenž je stále nablízku, ve všem mi pomáhá a ke mně mluví. Často mi říká: „Moje Nigno, má přítelkyně!“

Večer toho dne ji navštívil nejdůstojnější pan biskup. Za rozmluvy s ním si nikterak nestěžovala, naopak říkala, jak je šťastna, že smí trpěti a dodala, že právě dnes obětovala své bolesti za kněží.

Tato radost z utrpení trvala do 19. nebo 20. srpna. Bylať to milost, kterou si na Ježíši vyprosila o prvním pátku v srpnu. Nikdy nebyla tak veselá a dětsky roztočilá jako v nemoci. Ve dnech zdraví byla sice laskavá a srdečná, ale i vážná a v sebe zahloubaná.

Na svátek Nanebevzetí Panny Marie vyslovila prosbu, aby jí sestry zazpívaly píseň: „Do nebe, do nebe jednou půjdu, uzřím tam Marii, svou matičku.“ Sestry vyplnily její přání se srdcem plným lítosti, ona však zářila štěstím.

Loučila se se všemi s úsměvem, jako by se chystala na vytouženou nádhernou slavnost.

Ale nastaly jí chvíle nejtěžších bojů. Začaly ji mučiti hrozné pochybnosti, zda snad neklamala představených mluvíc o onom „hlasu“, zda nejsou všechny její záznamy podvodem, celý její život ustavičnou přetvářkou. Ve strašných těch hodinách temnot nalézala upokojení jen v poslušnosti. Když se opět uklidnila, bývala unavena a vyčerpána jako vojin po prudkém boji. „Milá Máti“, pravila, „Ježíš říká, že ne jeden ďábel, ale celá legie bojuje proti mně.“ Jindy zvolala: „Milá Matko, ďábel mě tiskne k zemi. Je mi jako člověku, přemoženému v těžkém zápase a pavalenému na zemi, jemuž vítěz kleká na prsa, aby ho rozdrtil.“

Dvacátého druhého srpna měla ve tři hodiny odpoledne zvláštní vidění. Pravila: „Vidím svatého Otce, celou církev, všechny biskupy a kněží zapletené do velikého zápasu. Každý má podíl v utrpení. Spasitel mi dal poznání, že i moje nemoc má své poslání. Zlý nepřítel se rozhněval pro toto vidění a snažil se všemožně, aby mne zneklidnil; ale přimkla jsem se k poslušnosti a zůstala jsem klidná.“ Později připojila: „Ježíš ke mně stále mluví, říká mi podivuhodné věci. Jak ráda bych je napsala, jsem však úplně vysílána.“

Jednou večer při litní zuřila hrozná bouře; padaly i kroupy a rozbily mnoho oken v kostelíku i v klášteře. Sestra Benigna při tom pravila: „Milá Matko, slyšíte, jak vichřice rádí? Právě tak zuří ďábel proti mně.“

Dne 28. srpna byla pohřžena v moře vnějších i vnitř-

ních útrap, jak jí bylo dříve oznámeno. Asi ve čtyři hodiny odpoledne byla velice rozčilená, říkala, že je zavržena, skřípala zuby, děsila se a chvěla. Láskyplným řízením božím dlel právě v klášteře duchovní otec. Poněvadž stav nemocné byl stále povážlivější, poprosila ho představená, aby ji navštívil. Sestra Benigna, byvši o tom zpravena, byla spokojena a přála si, aby přišel. Ale když jej spatřila, skřípěla zuby silněji a její vzrušení rostlo. Pak zvolala piemontským nářečím, jímž v Comu nikdy nemluvile: „Nechci tě, nejsi duchovní otec! Odejdi, odejdi, nechci tě vidět!“ Když jí předříkával nejsvětější jména Ježíš a Maria, volala ještě hlasitěji: „Nechci tě! Jsem . . . nemohu toho říci, jsem . . .!“ Při tom sebou zmítala, na rtech se jí objevila pěna, chtěla vyskočiti z lůžka, i musili napnouti všecky síly, aby ji zadrželi. Kněz se začal hodně hlasitě modliti litanie Loretánské, ale ubohá trýzněná překřičela jej i odpovídající sestry. Vzbuzovala soustrast i hrůzu; oči měla ztrnulé, tváře hnědé a promodralé, ústa otevřená, drkotala zuby a byla všecka zpocena. Ošetřovatelkám a každému, kdo se k ní přiblížil, plivala do obličejů, vyrážejíc při tom nepatřičná slova, jaká nikdy před tím nevyšla z jejích andělských úst. Mezitím stále křičela, že jí bylo slyšeti až v chóru: „Jsem ztracena, jsem ďábel!“ Nato vykonal duchovní otec exorcismus a nemocná se uklidnila. Prosila, aby jí odpustili, že všechna ta ošklivá slova nechtěla mluvit, ale zlý nepřítel jí k tomu donutil. Později si vzpomněla, že jí představená ráno řekla, že ji navečer možná navštíví nejdůstojnější pan biskup Archi. Tu pravila: „Velebná matko, zlý duch, který je ve mně,

říká, že mě bude ještě trápit co nejhrozněji, protože až přijde pan biskup, bude mne musit opustiti, jakmile započne exorcismus.“

Asi za hodinu začala opět křičeti, i požádaly zpovědníka, aby k ní přišel. Modlil se litanie k Srdci Páně, ale ubohé sestry nebylo lze uklidnit. I rozhodl se také pro exorcismus. Mezitím přišel biskup. Když vstoupil, začala běsniti. Tu se k ní přiblížila představená a pravila: „Milá Benigno, buď klidná! To jsem já, tvá Matka!“ — „Tvá Matka? Tvá Matka? Nemohu jí ani vidět, poněvadž ji božské Srdce tolik miluje.“ — Byla to trapná podívaná. Všichni znali úctu Benigninu k ndp. biskupovi, ale tentokrát nebylo její chování k němu nikterak uctivé. Když jí podával ostatky sv. kříže, aby je políbila, musili dávatí pozor, aby ho nepoplivala. Při tom křičela: „Pryč s tím, nemohu toho vidět; nechci líbatí kříž, tím méně Ukřížovaného!“ Když jí řekli: „Benigno, buď klidná! Víme přece, žeš Benigna Ježíšova“, zvolala hlasem úplně změněným, jenž nebyl její: „Není pravda, nejsem Benigna Ježíšova. Jsem ďábel, jsem zavržena! Benignotto, Benignotto, tys ďábel!“ Ruce se jí křečovitě chvěly. Tu uchopil biskup její pravici, aby pak vši svou autoritou donutil zlého nepřitele, aby ji opustil. Sotva se jí však dotkl, zvolala: „Nedotýkej se mne, nedotýkej se mne!“ a obrátivši se, svíjela se více než před tím. Tu vyzval biskup zpovědníka, aby ji uchopil za levou ruku a sám konal exorcismus. Když skončil, upokojila se trochu, ale brzy začala znova. Přece však prosila, aby exorcismus opakovali a aby sestry, svědkyně smutného divadla,

držely v rukou hořící svíce. Pravila: „Rozsvěťte světla, mnoho světél!“ Sama, podporována jednou z řeholnic, měla též v ruce hromničku. Když se biskup pomodlil exorcismus po třetí, byla klidnější. Obávala se však, že nepronese oněch slov, jež měla zlého ducha podle jeho přiznání donutiti, aby z ní vyšel. Ale když ji pan biskup ujistil, že se stalo vše podle předpisu, utišila se a pravila, aby jí vše odpustili. Zpovědník jí připomněl, co řekla před několika dny při méně prudkém, ale stejně bolestném útoku nepřítelově, že se totiž pokládá za šťastnou zajatkyni Srdce Ježíšova, a že jí chce býti po celou věčnost.“

Poněvadž byla už klidná, opustili pánové klášter, provázeni vřelými díky za službu lásky k bližnímu. Nemocná říkala sice ještě chvílemi „Jsem ďábel“, ale pan biskup jí našťástí v poslušnosti nařídil, aby toho již nevyslovovala. I stačilo, aby ji představená na to jen upamatovala: „Sestro Benigno, nejdůstojnější pan biskup nechce těch slov!“ Tu ihned umlkla, ale třeba za pět minut začala opět. To trvalo asi do půlnoci; dobrá matka jí neopustila ani na okamžik. Konečně o půl jedné se jí vrátil mír. Milý úsměv se objevil na jejích rtech a plna radosti zvolala: „Benigna, zajatkyně Ježíšova!“ Bouře minula a slunce se ukázalo ve vši nádheře.

V následujících dnech přestála šťastně ještě několik méně prudkých útoků. Sama se snažila nad ně povznášeti tím, že v sobě živila svaté myšlenky, dívajíc se na obrázky a krásné ilustrace v nábožných knihách. Když neměla vnitřních bojů, byla přímo okouzlující, jako by byla proměněna; také tělesně měla vzezření dítěte.

Oživoval ji podivuhodný duch umrtvování. Tak pravila: „Kdybyste, Velebná matko, věděla, jak mě Ježíš učí, abych využila každé příležitosti! Když mi přináší mléko, k němuž mám takový odpor, všechno se ve mně vzpírá; ale Spasitel chce, abych je přijala s vlídným úsměvem. Jindy myslím, že se vedrem zalcknu a ráda bych měla více vzduchu. Sestřička však vidí, že se polím, i zavře okno, aby mne chránila před nachlazením. Přirozenost tím trpí, ale milost mě pobádá, abych děkovala. Jsou-li mé oči unaveny a chtěly by trochu tmy, přijde sestra a otevře okenice, takže mě světlo zaplavuje. Za chvíli vstoupí jiná a laskavě se nabízí, že mi něco přečte; v té chvíli bych však raději tiše naslouchala hlasu svého Ježíše. Ale on si přeje, abych použila takových příležitostí a zříkala se vlastní vůle.“

Protože velice trpěla žízní, donesly jí častěji trochu ledu. Když jej ošetřovatelka postavila, byla by se naň nejraději chtivě vrhla. Ale přemohla se, vzala si zvolna kousek a ostatek až později. Na otázku, proč tak činí, odpověděla: „Spasitel mě zadržuje slovy: Dost, Nigno! Kdyby ses chtěla občerstviti více, snadno bys mohla přijíti v pokušení uspokojiti přirozenost.“ Představená jí chtěla zbaviti obtěžování komáry a mouchami, ale sestra Benigna poděkovala, řkouc přívětivě, že je chce snášeti, aby uctila utrpení Ježíšovo, jenž máje ruce přibity, nemohl si zjednatí nejmenšího ulehčení. Také jí to připomíná, jak Spasitel stále přijímá — pln milosrdenství — i nejdopornější hříšníky.

Jednou při díkučinění po sv. přijímání vložila ruce

pod příkrývkou. Tu jí Pán řekl: „Benigno, jen je vyndej; chvílinku je přece můžeš mít sepaté. Nepromeškej žádné příležitosti, abys činila dobře, ne snad, abys shromažďovala zásluhy — vždyť jsi učinila slib, že budeš vše konati z lásky — ale abys uctila Boha.“ Jednou pohlédla záclonou na sestru, která šla kolem. Hned toho však želela a pravila Velebné matce: „Ve chvílích tak vážných, kdy se co nevidět objevíme před soudnou stolicí boží, nesmíme si již dopřávatí takového uspokojení.“ Jindy po sv. přijímání řekla: „Velebná matko, Spasitel mi ukázal krásné cvičení v umrtvování. Račte mi je dovolit, prosím, neračte říkat „ne“!“ „Dovolím ráda, nezvětší-li utrpení!“ „Račte tedy svolit, abych směla podržeti led mezi zuby, místo abych jej spolkla. Způsobí mi bolest, kterou obětuji za všechny svatokrádeže, hanlivé řeči, rouhání a kletby. Kdybyste věděla, jakou zizeň po utrpení mi Ježíš vložil do duše! Stále bych volala: Více, jen více! Zbývá mi už jen málo času, a proto bych ráda trpěla bez ulehčení, kdyby to bylo možno. Také bych tímto novým utrpením chtěla dostiučiniti, že jsem jídala dychtivě a spěšně.“

Sestra Benigna poslouchala ve všem nařízení lékaře, ošetřovatelky i všech sester, jež u ní v noci bděly. Ničeho nežádala, ničeho neodmítala a konala pod rouškou prostoty ctností neobyčejné. Nikdy se nepodívala na teploměr, jakou má horečku, a když jednou pohlédla na papír, na němž byly zaznamenány výsledky měření, pokorně to na sebe žalovala.

Její bratr Kamil ji za nemoci několikrát navštívil.

Když u ní byl naposledy, nemohla už být dopravena do hovorny, jež byla v témže poschodí jako nemocnice. I rozloučil se s ní písemně. Představená donesla hned dopis nemocné, která naň už toužebně čekala, neboť bratra svého vřele milovala. Přijala list s radostí, otevřela jej, nato však nečtený opět složila a vracejíc jej představené pravila: Cítím, že Ježíš ode mne žádá tu oběť.“ — „Ale řekněte alespoň, jakou odpověď mám dáti panu bratrovi; čeká v hovorně.“ — „Máti má,“ odpověděla mírně, „račte vše zaříditi dle svého uznání; co se mne týče, cítím, že Ježíš dnes žádá tento důkaz lásky.“ Totéž učinila svému synovci, kterého měla zvláště ráda. Přes to byla její láska k příbuzným vroucí, a do poslední chvíle, než pozbyla vědomí, je něžně jmenovala.

Bratr Kamil žádal, aby směl ke konzultaci přijeti strýc, primář turinský, proslulý profesor Gurgo. I ošetřující lékař na to rád přistoupil. Shledání s milým příbuzným vyvolalo v sestře Benigně množství vzpomínek. Jak ráda by se byla otázala na tolik milých osob, věci i míst, ale uposlechla vnuknutí Ježíšova a neproněsla ani slova, jež by jí bylo zjednalo potěšení. Spokojila se tím, že mu dala na památku obrázek. Bystrému zraku zkušeného lékaře však neušel její vnitřní boj, ani velkomyslné vítězství. Loučil se dojat s drahou příbuznou, které už neměl na zemi spatřiti a představené pak pravil: „Znám Marii Consolatu již od dětství. Její chování bylo vždy vzorné a měl jsem častěji příležitost pozorovati, jak podivuhodně se cvičila ve ctnostech. — Sestra Benigna dovedla též plně oceniti moudrou zdrželivost lékařovu.“

„Nevím ani, jak se moje nemoc jmenuje,“ říkala někdy, „ale nezáleží mi na tom. Přijde-li mi na mysl na příklad: Bude mé utrpení ještě dlouhé? Zůstanu ještě dlouho v tomto tavidle? Budu až do konce při vědomí? zapudím takové myšlenky a řeknu si: Na tom všem mi nezáleží. Ó, jak se Spasiteli líbí, když se duše odevzdá všem pokořením a ponížením, jež nemoc s sebou přináší. Přirozenost se sice hrozí, ale milost vše přijímá. Jest jisto, že mi Ježíš dává zvláštní milost, neboť jinak bych nebyla s to snášeti takové utrpení s radostí.“ „Velebná matko,“ obrátila se na představenou, „v mém nitru hoří oheň; srdce mi bouří jako splašený kůň, záda tolik bolí a jsou oteklá, nohy mám jako k lůžku přibité, kosti jako rozdrčeny a nervy napjaty. I v očích cítím zvláštní bolest; hned vidím vše zelené, pak mne oslní světlo a zase nerozeznám ničeho. A což hlava! Víte už, milá Máti, jaké myšlenky v ní jsou. Ale je to tak dobře! Každý den nemoci má za úkol dosti učiniti za hříchy jednoho roku mého života.“

Zlý nepřítel jí vnukal buď nedůvěru, zoufalost nebo pýchu. Bojovala proti němu sdělujíc vše buď církevním představeným nebo Velebné matce. Když cítila, že se pokušení blíží, prosívala ošetřovatelku, aby zavolala představenou a říkávala: „Zlý duch se autority bojí; je-li u mne Velebná matka, jsou jeho útoky méně prudké.“ Často již pomohlo, jestliže zazpívaly zbožnou píseň.

Konečně jí udeřila hodina vysvobození. Ráno 1. září 1916 — na první pátek — přijala naposledy Tělo Páně, pokrm na cestu do věčnosti. Slábla vůči hleď, byla však při plném vědomí a často vyslovovala zbožně nejsvětější

jména. O půl druhé odpoledne se tichounce pomodlila úkon lítosti. Když o půl třetí přišel zpovědník, udělal jí ještě generální absoluci a modlil se za umírající. Za chvilku otevřela oči, jako by viděla v dáli milý předmět a zesnula tiše v náručí milované Matky a ošetřovatelky nemocných. Bylo to ve tři hodiny odpoledne. Všecky sestry byly u ní. K večeru přišel pan biskup a modlil se kleče u panenské schránky služebnice boží, jež obklopena květinami a zahalena bílým závojem, podobala se oněm hrdinským pannám mučednicím, jak je známe s obrazů z katakomb.

U mrtvoly její nikdo necítil strachu, naopak, byl k ní bezděčně přitahován. Na tváři jí spočíval nebeský klid a kolem úst sidlil nevyličitelný úsměv. Přišla chvíle, aby byl sňat závoj pokory, který skrýval dosud její ctnosti.

Několik dní před smrtí, když jí spolusestry dávaly vzkazy do nebe, pravila: „Pošlu vám plný pytel radostí!“ A opravdu; přes zármutek nad tak velkou ztrátou plnila srdce sester nová radost a slzy jejich byly oslazovány myšlenkou na nebeský klid zesnulé.

Všechny by byly chtěly u ní zůstat, takže poslušnost musela zjednatí pořádek. Dotýkaly si na ní křížky, růžence, medailky a obrázky, nebo jí je kladly do rukou, jež zůstaly zcela poddajné. V sobotu ráno byla vystavena v chóru na prostém, bíle potaženém katafalku, ozdobeném liliemi. Hlavu její věncily bílé růže. Večer byla vložena do rakve, v jejímž viku byla na přání biskupovo skleněná deska, takže i potom bylo možno zřítí milé rysy Benigniny.

V neděli ráno sloužil ndp. biskup v klášterním kostelíku mši sv. a promluvil úchvatně o ctnostech sestry Benigny Consolaty, jež se hlubokou pokorou povznesla k výšinám dokonalosti. Pohřbu se zúčastnili sestra i bratr zesnulé. Smutek otcův i všech příbuzných byl veliký. Těšili je myšlenkou, že v těchto smutných dobách darovali Církvi svaté dceru požehnání, jež bude ctí a korunou rodiny.

Benamina Ježíšova odpočívá na hřbitově v Camerlatě nedaleko Coma mezi spolusestrami. Místo jejího odpočinku zdobí prostý bílý kříž, na němž dvě písmena: alfa a omega hlásají, že Ježíš byl počátkem i cílem jejich skutků, jeho čistá láska byla její touhou i životem.

DODATEK.

Osm let uplynulo od smrti sestry Benigny, vzoru a vůdkyně duší, jež se úplně zasvěcují zájmům Ježíšovým a chtějí mu pomáhat zachraňovali svět před nákazou hříchů. A v této krátké době rozneslo se jméno její zároveň s jejími spisy téměř po celém světě. Znají ji ve Francii, Španělsku, Belgii, Československu, Polsku, Anglii, Německu, Švýcarsku, Spojených státech, v Mexiku, Brasílii, Chile, v misiích afrických, na Ceyloně, Madeiře i Maltě, ano i v Číně. Kdo přečetl její spisy, touží je sdělit jiným a tak se v duších zažehují plameny božské lásky, podobné oněm, jež zachvacují horské hvozdy a neušetří ničeho, co se jim namane v cestu.

Není dne, aby do kláštera comského nedocházely za-

ímavé zprávy o milostech, podivuhodné pomoci, záchraně a vyslyšení na přímlovu Benigninu. Lze říci, že tato milá řeholnice si vytkla za úkol státi se všem vším. Její srdce, ztravované už na zemi ohněm lásky ke Spasiteli i k duším, těší každého, kdo se k ní utíká. Sestra Benigna rozdává všem. Byť i dávala přednost dětem, chudším a opuštěným, přece neméně ochotně ulehčuje skrytým starostem a potají hlodajícím utrpením vyšších kruhů a vlévá do mnohých ran hojivého balzámu, jenž prýští ze Srdce Ježíšova. Rodiče jí rádi doporučují dítky, obchodníci své záležitosti, rolníci pole, vinohrady a stáje; pomáhá hledat byty, kupovatí stavební místa, nalézati ztracené předměty. Kolik nemocných nabylo opět zdraví na její přímlovu, kolik slabých a klesajících obdrželo sílu, aby kříž svůj s radostným klidem nesli dále! Moc Benignina nad Srdcem Ježíšovým se jeví zvláště v nemocech duševních. Z kolika duší zaplašila mlhy nejistoty a pochybností, takže jim opět svítí slunce pravdy, kolik lidí, hluboce zabředlých, nalezlo v „desíti přikázáních milosti“ jejího „Vademecum“ novou odvahu k životu a uteklo se s důvěrou a kajícností do náručí Spasitelova. I do žalářů a ústavů pro choromyslné vniká svou láskou. Nešťastníci ti poznali při slabém záblesku rozumu v malé sekretářce Srdce Ježíšova svou záchrannou kotvu, nabyli rozumu a mohou opět řídit lodičku svou na moři života.

Hrob sestry Benigny bývá obklopen prosebníky, kteří se tam utíkají v různých potřebách, jiní opět děkují za obdržené milosti. Je stále ozdoben čerstvými květy, někdy v takovém množství, že pod nimi úplně mizí. Poutnické

výpravy do Říma a jiných míst nejednou v Como pře-
ruší jízdu, aby navštívily hrob milé Benjamíny Ježíšovy.
Již se mluví o přípravách k procesu blahořečení a do
kláštera comského bylo naň zasláno mnoho peněžitých
darů.

V pátém vydání italského „Životopisu,“ vydaného na
podzim 1921, jest uveřejněno na 210 nápadných vysly-
šení. Uvedeme několik, abychom povzbudili k důvěře
v přimluvu této služebnice boží.

Paní Julie Prizziová z Coma vypravuje: „Patnáctého
července 1917 rozřízl si můj synáček trochu pravou nohu
pod palcem. Rána byla nepatrná, i nedělala jsem si proto
starostí. Druhého dne ráno o čtvrté hodině mě probudil
dětský nářek. Viděla jsem, jak je hoch všecek rozpálen,
nohu má oteklou, palec tvrdý a zanícený. Horečka do-
stoupila 39 stupňů. Zmocnila se mne úzkost, že dostane
otravu krve, i poslala jsem nejstaršího syna pro lékaře.
Sama jsem však spěchala s dcerou na mši sv. a obě-
tovaly jsme sv. přijímání ke cti sestry Benigny, k níž
jsem měla velkou důvěru, aby vyprosila uzdravení mému
dítěti. — Když jsme se vrátily, nebyla už noha oteklá
ani zanícená, horečka zmizela, takže lékař nenašel ani
stopy choroby.“

Koncem srpna r. 1917 přišla do kláštera v Como
paní Jakoba Salvadová s tříletou dceruškou Magdalenou
a plna radosti vyprávěla, že maličká úplně oslepla a ani
úsilí nejlepších očních lékařů, ani Milosrdných bratří v Mi-
láně nemělo vůbec výsledku. Hluboce zarmoucená obrátila

se na sestru Benignu a s důvěrou položila obrázek její
na oči dítěte. Nemoc se zlepšila a dívka je nyní opět
zcela zdráva.

Velebná matko!

Můj milý otec byl před měsícem nedaleko Messiny na
Sicilii okraden. Pomyslete si, byl mu odcizen cestovní vak
s drahokamy za 200 tisíc lir! Vzdal se vši naděje, že věci
ty kdy dostane zpět. Modlila jsem se horlivě k sestře Be-
nigně. A po třech dnech velikých starostí a úzkostí jsme
obdrželi telegram, že zloději byli zatčeni a drahokamy na-
lezeny. Nevím, jak bych služebnici boží poděkovala; zdá
se, že nás zvláště chrání.

Serafina Garlandová.

Ve Valenze v listopadu 1918.

Jistá vážená osoba byla nešťastně zapletena do těž-
kého procesu. Dokazovala sice, že je nevinna, ale vše
svědčilo proti ní. Musela do vězení; byla tam už skoro
rok, když se její přátelé jali vyzývati sestru Benignu.
Pomoc přišla tak podivuhodně jako neočekávaně. Ona
osoba byla zproštěna všeho podezření a propuštěna na
svobodu.

Představená kapucínek v Bagna Cavallo u Raveny
píše 27. července 1919: Před několika měsíci ranila mrt-
vice paní, odcizenou Církvi a posmívající se všemu nábo-
ženskému. O přijetí svatých svátostí nechtěla ani slyšeti.
Několik zbožných osob přišlo proto prosit k nám do klá-

štera, abychom se za ni modlily. Daly jsme jim obrázek sestry Benigny, a div divoucí! Brzy nato přijala ona paní sv. svátosti a zemřela v přítomnosti řeholních sester.

Klášter Navštívení Panny Marie v Baltimore nám sdělil 13. listopadu 1920 : Známy mexický svobodný zednář 33. stupně obdržel stručný výtah „Vademecum“, sestry Benigny Consolaty, nahlédl do něho a roztrhal jej. Puzen však zvědavostí, nebo lépe řečeno, z vnuknutí svého anděla, jej opět složil, přečetl, a obrátil se.

Vysoce vážená Velebná matko!

Jak miluji Vaši sestru Benignu Consolatu! Myslím, že na její přímluvu byla podivuhodně uzdravena jistá paní, jež k ní konala novenu. Nemoc její, pokládána za nevyčísitelnou, zmizela již čtvrtého dne pobožnosti beze stopy, takže to i lékař nazval zázrakem.

Marketa Fisterová.

Ve Würzburku (Rüdigerova ul. 4.) 2. ledna 1921.

Velebná matko!

Patnáctiletý chlapec obdržel na přímluvu sestry Benigny velkou milost. Je žákem koleje Školských bratří. Když se jednou vracel ze školy, pojala ho závrť, zakalily se mu oči a viděl všechno zdvojeně. Otec ho ihned dovedl k lékaři, jenž nerozpoznal povahu nemoci a předepsal několik léků, aby zabránil oslepnutí. Po několika dnech se očím dařilo lépe, ale nemocný byl úplně vy-

silén, nemohl ničeho požití a byl jako omámen. Byl by neustále spal, kdyby ho nebyli budili. I konali novenu k sestře Benigně Consolatě a nemoc se velice zlepšila. I lékař byl velmi překvapen a pravil, že se to nestalo cestou přirozenou. Způsobila byste mi velikou radost, kdybyste mi zaslala částečku oděvu služebnice boží; daroval bych ji onomu mladíkovi.

Nejoddanější

Petr Momnonxau, kněz.

V Madridě 9. května 1921.

Valerián Krzyżyński, jediný syn chudé vdovy, důstojník v polském vojsku, byl v noci ze dne 24. na 25. červenec 1920 za války polskoruské ještě s jinými třemi důstojníky od bolševiků zajat.

Matka jeho byla touto smutnou zprávou všecka zdrcena; také mne, jeho faráře, velice zarmoutila. Doporučil jsem ho sestře Benigně a slíbil, vrátí-li se mladý ten muž, že oznámím obdrženou milost jejímu klášteru. A skutečně přišel domů bez pohromy 9. dubna 1921.

Vypravoval, že dostal se do bolševického zajetí je tolik, jako býti odsouzen k smrti, vyvážnouti pak bez úrazu je pravý zázrak.

Když je zajali, svlékli je a chtěli je zastřeliti. V poslední chvíli přichvátal důstojník s rozkazem, aby jich ušetřili. Odvedli je tedy a podrobili výslechu. Na dané otázky ovšem neodpověděli, i museli proto strádati čtyři měsíce ve vězení. Tam s nimi zacházeli potupně, ne-

důstojně. Potom je dopravili do žaláře v Briánsku, městečku se šesti tisíci obyvateli, jižně od Moskvy. Protože Krzyżyński měl prudké bolesti v nohou, poslali ho zanedlouho do lazaretu. Lékaři i sestry s ním měli útrpnost a zdržovali ho tam; životní potřeby mu opatrovala polská kolonie. Ale ani tak nebyl jist životem, protože bolševici své oběti vraždí často bez příčiny. Mír řížský ukončil posléze jeho mučednictví. Překonav ještě některé obtíže, byl propuštěn na svobodu a šťastně se vrátil k matce. Jsem přesvědčen, že za toto nápadné zachránění máme děkovati sestře Benigně. Plně svůj slib sděluji Vám to k její cti.

Zcela oddaný

Eduard Zalewski, děkan.

V Kobylině (v diecési hnězdenské) 12. května 1921.

Prohlašujeme, že nikterak nechceme pronášeti soudu o neobyčejných událostech, v této knížce obsažených, poněvadž to náleží pouze církevní vrchnosti; tím méně chceme nějak předstihovati jejího rozhodnutí.

Výroky, v této knížce obsažené, podřizujeme Svaté Apoštolské Stolicí a vyznáváme svou úplnou poslušnost svatému Otci, neomylnému náměstku Pána našeho Ježíše Krista.

Budiž Bůh pochválen!

OBSAH.

	Str.
Předmluva	3
Kapitola 1.	
Dětství a mládí Mariino	5
Kapitola 2.	
První božská sdělení	11
Kapitola 3.	
V domě božím. — Postulát, noviciát, profese. — Odhalení duševního stavu	35
Kapitola 4.	
O vynikajících ctnostech sestry Benigny	53
Kapitola 5.	
Sjednocení s představenou. — Nové milosti a hojné důkazy přízně boží	69
Kapitola 6.	
Poslední exercicie	89
Kapitola 7.	
Na bolestném lůžku. — Radosná odevzdanost ve všelikém utrpení. — Po nejhlubších tem- notách věčné světlo	102
Dodatek	114